

58

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

SEVER NORAN

Comoara care poate ucide

EDITURA MILITARĂ

Sever Noran

Comoara care poate ucide

În loc de prefaţă

Vara era pe sfârşite. Ploua mărunt şi, învăluit în pânza ploii, oraşul se zgribulise parcă.

Maiorul Bota fuma şi îşi trecea alene mâna prin părul alb, vălurit. Locotenentul-major Radulian răsfoia, distrat, o revistă de arheologie editată de British Museum; din când în când, trăgea cu coada ochiului spre şeful său.

Încheiaseră încă un caz şi, potrivit obiceiului, Radulian făcea un scurt rezumat al întâmplărilor şi punea în ordine fotografiile, notiţele, revistele – toate acele obiecte care le folosise la elucidarea problemelor.

Dând peste un film developat, îl vârî în epidiascop vrând să-l proiecteze pe perete. Şi, deodată, pufni în râs. Bota îşi înălţă sprâncenele groase, a mirare.

— Ce s-a întâmplat, Raduliene?

— Am dat de filmul pe care l-aţi aruncat ca „nadă”. Filmul care a fost furat la „Motanul saşiu”... A fost o glumă de zile mari...

— Încetişor cu laudele...

— Mi-l imaginez pe omul care l-a developat. Cu câtă nerăbdare a aşteptat să vadă ce conţine. Şi când colo...

Când colo...

Zicând acestea, Radulian apăsă pe un buton şi becul epidiascopului se aprinse. Pe perete apăru conturul filmului. În loc de imagini, pe fiecare din cele aproape patruzeci de clişee se puteau citi aceleaşi cuvinte:

„*Salutări de la maiorul Bota*! *Pe curând*!”

— Îmi închipui ce furios a fost individul... I-aţi jucat un renghi nemaipomenit. Asta pe lângă povestea cu locotenentul Feleagă şi „pietricica ucigaşă”. Aţi condus toată afacerea ca un veritabil...

Bota îşi înălţă sprâncenele şi îşi ţuguie buzele. Se aştepta ca Radulian să rostească cuvântul „fachir”, care devenise porecla maiorului. Dar „mânzul” – cum îi mai zicea uneori Bota – sesiză încotro mergeau gândurile şefului său. De aceea reluă.

— ...Ca un veritabil maestru.

Bota îşi subţie ochii, apoi clătină din cap şi zâmbi.

— Ai întors-o din condei. Ei poftim pe cine cresc! Dar, de altfel, tot eu sunt vinovat. Cum zic proverbele acelea? „Tel maître, tel valet!” sau „Cum e turcul şi pistolul...” sau...

Radulian dădu din mână, ca şi când s-ar fi apărat.

— Degeaba! Niciodată n-o să ajung ca dumneavoastră, care lucraţi ca un „fachir”.

Scăpând cuvântul, Radulian îşi duse mâna la gură,

gata să izbucnească în râs.

— Ia vezi! Ia vezi! îl ameninţă Bota. Şi stinge naibii becul epidiascopului că acuşi mă umflă şi pe mine râsul.

Afară ploua mărunt. Se apropia toamna.

Pentru cine plânge marele zeu?

Dacă cineva i-ar fi spus profesorului Marius Negrea că în vacanţa de vară va face o descoperire datorită căreia va trăi întâmplări de neuitat, desprinse parcă dintr-un roman palpitant, fără îndoială că tânărul i-ar fi râs în nas. Nu de alta, dar i s-ar fi părut cu neputinţă să facă o descoperire deosebită în comuna aceea de munte unde fusese repartizat cu trei ani în urmă – o comună cu casele zburătăcite pe versanţii munţilor sau ascunse prin văi, în care viaţa pulsa după datinile străbune, într-un cadru patriarhal, ferit de viitoarea vieţii citadine.

Şi totuşi lui Marius Negrea i-a fost dat să facă o descoperire stranie, înfricoşătoare.

În ziua aceea soarele dogorea ca niciodată, învăluind şiragul satelor de la poalele munţilor într-o căldură înăbuşitoare, care sorbea cu sete răcoarea înmiresmată izvorâtă din adâncurile văilor umbroase şi se prelingea către şes. Privit în zare „peisajul se vedea ca printr-o

apă tremurătoare. Olteţul susura abia auzit, împletindu-şi firul de apă argintie cu drumeagul ce urca pe lângă peştera Polovragi şi-apoi se afunda în defileul din care, odată scăpat, ţâşnea spre înaltul muntelui, spre steiurile ce se iveau prin haina de brazi a Parângului ca prin rupturile unui cojoc.

Liniştea amiezii. Nicio pală de vânt. Profesorul Negrea şi cei doi elevi favoriţi – Ovidiu Novac şi Sebastian Stoichiţă – porniseră, aşa cum aveau obiceiul în zilele de sărbătoare, să „exploreze" (termenul este exagerat, desigur) peştera care se deschidea deasupra văii Olteţului. Îşi vorbeau arar, simţind că inspirarea mai rapidă a aerului fierbinte le-ar fi diminuat puterile.

În peşteră era răcoare. De îndată ce intrară, profesorul Negrea trase cu putere aerul în piept. Îi plăcea mirosul de muşchi umezit de firişoarele de apă ce alunecau printre fisurile stâncilor. Cei doi copii înaintară fără să-l aştepte. Ştiau că profesorul lor avea să-i urmeze după ce va face – câteva mişcări de înviorare. Statura-i înaltă, mlădioasă, se profila pe rotundul de lumină de la gura peşterii, creând un splendid efect de contre-jour.

— Uuu! Uuu! făcu Ovidiu şi strigătul lui coborî în adâncurile peşterii pe nişte trepte invizibile.

Ecoul multiplicat se adună şi reveni hăuind ca un sunet de orgă, săltând pe nevăzutele trepte de negură

spre gura peşterii.

— Aşteptaţi-mă! strigă profesorul, pornind în urma celor doi.

Călca printre steiurile de stâncă umezite de apa care se prelingea din tavan, formând, în cele din urmă, un pârâiaş – încenuşat ce-şi căuta orbeşte drumul spre ieşirea din peşteră.

Venea adeseori în această peşteră însoţit de cei doi elevi, Ovidiu se dovedise un băiat cu multă imaginaţie, care dădea figurilor de calcar denumiri pitoreşti: „Ciobanul cu oile”, „Schitul maicilor”, „Moş Nică, olarul”, „Călugărul”, „Paparuda”, „Crama cu butoaie goale”. Pentru el stalactitele şi stalagmitele erau suliţele lăsate de războinicii lui Decebal – ulterior „înveşmântate” în calcar; multe stânci reprezentau scuturi, coifuri şi securi pietrificate, iar coloşii de granit erau vitejii regelui dac prefăcuţi în stane de piatră de către Zamolxe.

Sebastian era cu doi ani mai mic. Nu avea prea multă imaginaţie; poseda însă un dezvoltat simţ practic. De aceea puteai fi sigur că în buzunarele lui sau în rucsacul de care nu se despărţea în asemenea excursii avea tot ce-ţi trebuia la nevoie: chibrituri, carbid, lanternă şi baterii de rezervă, briceag, cuie şi, bineînţeles, de-ale gurii.

Ovidiu avea vreun motiv să se gândească la Decebal

şi la oştenii lui când vizitau peştera? Desigur! Profesorul Negrea le povestise o legendă potrivit căreia în această peşteră şi-ar fi avut lăcaş zeul cel mare al dacilor – Zamolxe. După înfrângerea lui Decebal de către romani, oastea sa se răsfirase prin văile munţilor, cercând să ajungă la Zamolxe pentru a-i cere ajutorul. Dar nu mult după intrarea lor în peşteră, la gura acesteia se iviseră romanii. Dându-şi seama că nici ajutorul său divin nu i-ar mai fi putut salva pe daci, Zamolxe le ceruse să-şi dezbrace platoşele şi în cele din urmă îi prefăcuse pe toţi în stane de piatră. Când intraseră, romanii nu mai găsiseră om viu. Totul era în nemişcare.

...Doar din tavan se prelingeau picăturile de apă ca nişte lacrimi. Erau lacrimile lui Zamolxe, care-şi plângea poporul învins.

De fiecare dată Marius Negrea se oprea în „Sala vitejilor împietriţi” şi, având în dreapta şi în stânga sa pe cei doi copii, contempla peisajul de basm şi urmărea naşterea bobiţelor de apă şi căderea lor. Stătea adâncit în gânduri, iar copiii nu îndrăzneau să-l tulbure. Abia când Marius Negrea se ridica – semn că îşi puteau continua drumul – cei doi începeau să-l descoasă, punându-i tot felul de întrebări.

Imediat după terminarea cursurilor, profesorul lor

fusese solicitat de comisia judeţeană de arheologie să participe la lucrările pe care le executa un grup de specialişti români şi străini pentru descoperirea, clasificarea şi studiul obiectelor de artă brâncovenească de care era plină zona cuprinsă între Râmnicu-Vâlcea şi Târgu-Jiu. Marius Negrea primise cu plăcere să ajute grupul respectiv, mai ales că omul care conducea lucrările din partea cercetătorilor români era profesorul Dumitraşcu, savant de renume, pe care Marius îl avusese dascăl în facultate. Om la aproape şaizeci de ani, Dumitraşcu atrăsese atenţia străinilor prin studiile sale de bizantinologie. Era înalt, uscăţiv, veşnic preocupat, sever, cu chipul dăltuit de riduri. Zâmbea rar şi în asemenea ocazii faţa i se lumina, cutele dintre sprâncene se netezeau, iar profesorul părea cu cel puţin zece ani mai tânăr.

Aflând că Marius Negrea lucrează împreună cu „Cercetătorii de la Poieni” – cum li se spunea celor din grupul de oameni de ştiinţă care-şi aveau sediul la „culele” din comuna Poieni –, Ovidiu şi Sebastian avuseseră o discuţie deosebit de interesantă, pe care profesorul lor o auzise fără să vrea. Ovidiu, căruia părinţii şi colegii îi spuneau „Albăstrel”, din pricina ochilor săi de un albastru pur, era convins că săpăturile arheologice se făceau pentru a da de urma unor relicve brâncoveneşti, pe când Sebastian susţinea că se căutau

urme din vremea lui Decebal, care, după părerea lui, murise aproape de oştenii lui pietrificaţi de Zamolxe.

— Ţi-am spus că e vorba de Constantin Brâncoveanu[1], îl apostrofase Ovidiu. Acesta a domnit acum două sute şi ceva de ani iar arheologii caută urmele unei cetăţi construite de el să se apere de turci. Brâncoveanu a fost grozav de bogat. Bunicul meu zicea că a avut caleaşcă de aur, iar la Horezu a înălţat o biserică din aur.

— Şi-acum unde-s toate astea?

— Cică de frica turcilor ar fi ascuns caleaşca în pământ. Cred că asta caută arheologii.

— Şi biserica?

— Unii zic că a desfăcut-o în bucăţi şi a îngropat-o, iar pe temeliile ei s-ar fi înălţat mănăstirea Horezu. Poate că asta caută „Cercetătorii din Poieni”.

— Eu cred că totuşi se caută comoara lui Decebal, o ţinea pe-a lui Sebastian. Las' că ne spune el, „tovarăşul

---

[1] Constantin Brâncoveanu (n. 1654 – d. 15/26 august 1714) a fost domnul Ţării Româneşti între anii 1688 şi 1714, având una din cele mai lungi domnii din istoria principatelor române. Mare boier, nepot de soră al domnului Şerban Cantacuzino, el a moştenit şi a sporit o avere considerabilă, care consta în proprietăţi imobile, bunuri mobile şi sume de bani depuse în străinătate. În timpul în care a domnit, Ţara Românească a cunoscut o lungă perioadă de pace, de înflorire culturală şi de dezvoltare a vieţii spirituale, în urma sa rămânând un mare număr de ctitorii religioase şi un stil arhitectural eclectic ce-i poartă numele.

de istorie”.

Profesorul Negrea zâmbise. Copiii îi spuneau „tovarăşul de istorie”, după obiceiul şcolarilor. Fără să le dea de înţeles că auzise discuţia, care, de altfel, îl amuzase, se grăbise să le spună câte ceva despre munca lui în cadrul grupului de cercetători români şi străini. De-acum cei doi copii, Ovidiu şi Sebastian, ştiau că se făceau studii asupra artei brâncoveneşti şi, totodată, săpături arheologice pentru a descoperi o presupusă „Curte de vară” a vestitului domnitor.

— Eu cred totuşi că se caută o comoară. Comoara lui Brâncoveanu, pentru care turcii i-au tăiat capul că n-a vrut să le-o dea, concluzionase Albăstrel într-o discuţie cu Sebastian.

Profesorul Negrea intervenise.

— De ce crezi asta, Ovidiule?

— Pentru că şi dumneavoastră ne-aţi spus că legendele au ceva adevăr. Luând şi Iliada în serios, Schliemann [2] a descoperit Troia [3], iar, mai târziu,

---

[2] Heinrich Schliemann (n. 6 ianuarie 1822 - d. 26 decembrie 1890), a fost un arheolog german, născut în nordul Germaniei la Neu-Bukow, care a identificat urmele legendarei cetăţi greceşti antice Troia din Asia Mică, azi în Turcia.

[3] Troia (în greaca veche Τροία sau Ἴλιον, în latină Troia sau Ilium, în hitită Wilusha sau Truwisha) este un oraş legendar, locul unde s-a desfăşurat Războiul Troian, aşa cum este descris în Ciclul războaielor troiene, în special în Iliada, unul dintre cele două poeme epice atribuite lui Homer.

comoara lui Agamemnon[4] de la Micene[5]. Considerând că Odiseea nu-i o legendă, Evans[6] a descoperit Cnossosul[7] şi Labirintul din Creta. Dacă legendele spun că Brâncoveanu, presimţind că turcii o să-l mazilească şi o să-l ducă cu fiii săi la Istanbul şi-a îngropat comorile, apoi ceva-ceva trebuie să fie adevărat. Turcii l-au ucis la Edicule fiindcă n-a vrut să le dea comoara. I-au ucis mai întâi băieţii, sub privirile sale... Dar Brâncoveanu n-a spus unde e comoara...

---

[4] Agamemnon (greacă: Αγαμέμνων) a fost unul dintre cei mai importanţi eroi ai Greciei mitologice (cunoscut din Iliada). El a fost fiul şi urmaşul la tron al regelui Atreu din Micene şi al reginei Aerope, şi fratele lui Menelau.

[5] Micene (în greaca veche Μυκῆναι, Mykēnai sau Μυκήνη, Mykēnē, în greacă Μυκενες, Mikenes) este un sit arheologic în Grecia, situat la aproximativ 90 km sud-vest de Atena, în Argolida, Peloponez. În mileniul II î.Hr., Micene era unul dintre cele mai importante centre ale civilizaţiei greceşti, o fortificaţie militară care domina mare parte din Grecia de sud. Perioada din istoria Greciei cuprinsă între cca. 1600 î.Hr. şi 1100 î.Hr. este denumită miceniană, recunoscându-se astfel importanta a oraşului.

[6] Sir Arthur John Evans (n. 8 iulie 1851, Nash Mills, Dacorum, Regatul Unit – d. 11 iulie 1941, Oxfordshire, Regatul Unit) a fost un arheolog englez. El a întreprins o serie de expediţii în Grecia şi mai ales în Creta, contribuind esenţial între 1900-1931 la descoperirea şi restaurarea palatului minoic din Cnossos.

[7] Cnossos, Knossos sau Cnosos (în greacă: Κνωσός, Knōsós) este un sit arheologic situat la 5 km sud-est de Heraklion, capitala insulei Creta, în care se află ruinele unei importante aşezări şi ale unui palat minoic, descoperite şi restaurate între 1900-1931 de către arheologul englez Sir Arthur Evans. Lucrările de reconstrucţie s-au bazat pe vechi imagini ale palatului găsite pe frescele minoice locale. Toate piesele originale (fresce, ceramică, obiecte de cult religios, podoabe etc.) se găsesc în prezent la Muzeul Arheologic din Heraklion (muzeu care găzduieşte exclusiv piese de pe insula Creta). La Cnossos sunt expuse numai copii ale acestora.

— Legenda aceasta ar putea să aibă un dram de adevăr, se învoise Negrea, şi iată de ce: unul dintre cercetătorii străini a făcut o descoperire interesantă. Un document vechi... Ei, dar despre asta o să vă vorbesc la timpul potrivit...

Din ziua aceea cei doi copii aşteptau cu multă nerăbdare întâlnirea duminicală cu profesorul lor. De fiecare dată îl zădărau cu întrebările privind „Comoara lui Brâncoveanu Profesorul Negrea se mulţumea să zâmbească, dându-le acelaşi răspuns glumeţ:

— Chiar dacă-i adevărată legenda, comoara n-o va descoperi un arheolog, ci, aşa cum s-a întâmplat adeseori, vreun amator sau un cioban ce îşi caută o oaie rătăcită sau un ţăran care sapă să-şi care pietriş pentru temelia unei case.

*

Când Marius Negrea se ridică de pe stânca pe care şezuse în „Sala vitejilor împietriţi” îşi dădu seama că Ovidiu se depărtase, afundându-se în culoarul din dreapta.

— Hei, Albăstrel, mai încet! strigă el. Nu cumva vrei să răzbaţi prin peşteră dincolo de munţi, în Ardeal?

Copilul se opri. Profesorul şi Sebastian se apropiam.

— Păi chiar dumneavoastră ne-aţi spus că după părerea unora peştera aceasta răspunde în Transilvania.

— Este o presupunere. Nimeni n-a reuşit să-i dea încă de capăt.

— Şi dacă dacii cunoşteau acest drum subpământean? întrebă Albăstrel. Atunci ar fi posibil ca ostaşii lui Decebal să fi scăpat de urmărirea romanilor afundându-se în peşteră şi ieşind la lumină dincolo de munţi.

— Sau invers...

Copilul rămase cu gura deschisă, a mirare.

— Da! S-ar putea ca Decebal şi ai săi să fi fugit de romani pătrunzând în peşteră din Transilvania şi venind pe sub munte până aici, în nordul Olteniei. Dar aici erau deja romanii stăpâni.

Abia rostise aceste cuvinte că auziră un strigăt de groază. Cel ce ţipase era Sebastian, care înaintase de unul singur pe culoar. Ecoul strigătului, multiplicat de vibraţia stalactitelor şi stalagmitelor, distonat de numeroasele pliuri ale pereţilor, răsună atât de sinistru, încât Ovidiu simţi un fior rece prin tot corpul. Profesorul ţâşni de lângă el şi, cu lanterna aprinsă, alergă în direcţia de unde presupunea că venise strigătul.

Ovidiu rămase singur. Îngrozit, porni după profesor, dar după câţiva paşi se împiedică şi căzu. Scăpând lanterna din mână.

Între timp, Marius Negrea ajunse în „Sala lacrimilor

lui Zamolxe”. Lumina lanternei căzu pe chipul lui Sebastian. Copilul zăcea cu faţa în sus. Profesorul se aplecă, îi sprijini capul şi-l clătină uşurel:

— Sebastian! Sebastian! Ce s-a întâmplat? Sebastian! îl strigă el. Cu glas tot mai puternic, şi, scoţându-şi batista, o trecu peste patul de muşchi umed, apoi tamponă fruntea băiatului. Acesta deschise ochii, întoarse capul spre dreapta şi rosti anevoie.

— Acolo... e... cineva...

Marius Negrea îndreptă lanterna în direcţia în care arătase copilul şi cu greu îşi înăbuşi un strigăt de groază: pe una din pietrele asemuite de Ovidiu cu scutul unui dac zăcea un călugăr.

Profesorul sprijini copilul de peretele peşterii şi se îndreptă spre omul care se zărea ca o pată de negură. Ajungând lângă el, înţelese: era mort. Ochii larg deschişi, ca ai unui om îngrozit de spectacolul văzut doar de el erau aţintiţi asupra tavanului din care se cerneau lacrimile marelui zeu al dacilor. Picăturile de apă spălaseră chipul mortului, ducând cu ele în barba cânepie şuviţa de sânge care izvorâse din tâmplă. Obrajii şi fruntea, de o paloare nefirească, contrastau cu roşul rubiniu care colorase partea stângă a bărbii.

Omul zăcea uşor înclinat spre stânga, ca şi când la încheierea spectacolului care-l îngrozise ar fi vrut să urmărească ieşirea din scenă a actorilor. Rasa

călugărului era năclăită de apă şi noroi, iar mâneca dreaptă sfâşiată. În palma dreaptă, între degetele chircite, ţinea o piatră ascuţită – un vârf de stalactită. Bocancii butucănoşi îi ieşiseră pe jumătate din picioare, iar în dreptul lor stânca golaşă era zgâriată, semn că, înainte de a muri, omul se zbătuse.

Marius Negrea îşi trecu mâna peste fruntea îmbrobonată de sudoare şi, mergând de-a îndărătelea, de parcă s-ar fi temut că mortul o să se ia după el, ajunse lângă Sebastian pe care-l ridică. Luminându-şi drumul, traversă grăbit „Sala lacrimilor lui Zamolxe” şi porni pe culoarul ce ducea spre „Sala vitejilor împietriţi”, când, deodată, din negură izbucni un puternic fascicul de lumină.

Se opri înspăimântat, dar imediat îşi dădu seama că în faţa lui se afla Ovidiu.

— Ce s-s-s-a întâmplat? întrebă acesta.

— Hai să ieşim! Lui Sebastian i s-a făcut rău...

Porniră tustrei spre gura peşterii. Marius Negrea întorcea din când în când capul, ca pentru a se convinge că monahul rămăsese în negura peşterii. Abia când ajunse la lumină respiră uşurat şi avu răgazul să se gândească la călugărul care trecuse în lumea drepţilor.

Închise ochii şi revăzu imaginea „Sălii lacrimilor lui Zamolxe”. Şi, brusc, realiză scena: un om mort,

deasupra căruia picurau lacrimile marelui zeu. Cine e acest călugăr? Cum a ajuns acolo? S-a accidentat şi a murit sau... a fost ucis?”

Ultima întrebare îl înfioră. Dacă nu i-ar fi fost ruşine de cei doi copii, ar fi rupt-o la fugă spre sat, pe drumeagul care şerpuia pe lângă Olteţ şi nu s-ar fi oprit decât la postul de miliţie.

„Omul cu umbrela”

De îndată ce se lăsase înserarea, dinspre miazănoapte se înălţaseră nori ameninţători. Nu peste multă vreme se pornise un vânt puternic care stârnise vălătuci de praf ce se roteau haotic pe străzile aproape pustii ale oraşului. Puţinii pietoni se refugiaseră în case, pe sub porţi, în localurile publice. Vântul gonea norii către câmpie, frământându-i, încâlcindu-i bezmetic, iar fulgerele şi tunetele deveneau tot mai dese.

Nicolae Balotă, portarul întreprinderii de prospecţiuni geologice, stătea la adăpost în cabina sa şi privea vijelia de afară. Ferestrele erau zgâlţâite de vânt, iar frunzele, crenguţele rupte şi chiar pietricelele stârnite de furtună loveau în geamuri cu intensitate crescândă.

„Grozavă vântoasă, se trezi spunându-şi Nicolae Balotă. S-a lăsat un întuneric de iad. Ce-ar fi să dau un

telefon acasă, să-i spun Mariei să închidă bine geamurile.

Formă numărul şi peste câteva clipe auzi glasul soţiei. O întrebă dacă şi acolo se stârnise vijelia.

— E un vânt năprasnic, îi răspunse aceasta. Luminile de pe stradă s-au stins, iar becurile în casă pâlpâie.

— Stai liniştită că doar nu suntem în Japonia, unde bat uraganele, ca-n filmul pe care l-am văzut. Închide geamurile. Stai un moment!

Zicând acestea, portarul puse receptorul pe masă şi se uită prin gemuleţul ce dădea în culoarul prin care se intra în întreprindere. Zări un ins care îşi arătă legitimaţia. Nicolae Balotă apăsă pe un buton şi portiţa se deschise. După intrarea acestuia, portarul privi becul de control de pe panou, semn că portiţa se închisese, apoi reluă receptorul:

— Alo! A intrat Alexandru Stoian. Unul de la atelierul de cartografie. Ăştia de la hărţi lucrează uneori până noaptea târziu. Aşaa. Deci, ce îţi ziceam? A, da! să închizi bine geamurile. Dacă începe ploaia, vântul se va potoli.

— Măcar. De ar începe odată!

— Ei lasă... lasă... Ţi-am mai spus: doar nu suntem în Japonia...

Glasul portarului fu acoperit de un bubuit puternic, care zgâlţâi parcă din temelii cabina în care se afla.

Balotă se porni, cu lux de amănunte, să povestească soţiei sale ce discutase în dimineaţa zilei cu un văr venit să-l caute la serviciu.

Vântul continua să bată cu putere. În curtea întreprinderii norii da praf atrăseseră în vârtejul lor tot felul de gunoaie. Ramurile copacilor se loveau bezmetic.

Trecuse aproape o jumătate de oră de când Balotă telefonase acasă, dar ploaia nu se dezlănţuise încă. Vântul bătea cu aceeaşi furie. Fulgerele şi tunetele se ţineau lanţ. „E o furtună cumplită. Vântul ăsta a înnebunit lumea. Fir-ar să fie! Ia să mai telefonez acasă.”

Ridică receptorul şi dădu să formeze numărul, când o rafală de pietriş izbi geamul dinspre stradă, prefăcându-l în ţăndări. Vântul, de o tărie pătrunse prin spărtură, împrăştiind hârtiile de pe masa portarului. Balotă se aplecă să le adune, tocmai când se auzi o ciocănitură în geamul dinspre curtea interioară, semn că cineva voia să iasă pe portiţă. Năucit de zgomotul geamului spart şi de rafala de vânt care-i răvăşise hârtiile „portarul privi în fugă legitimaţia omului. „E tot Stoian. Vrea să plece”, gândi el – apoi apăsă pe butonul care punea în funcţiune mecanismul de deschidere automată a portiţei.

„Fir-ar să fie de vânt! Ei, poftim! Acum a început şi

ploaia. Bate drept în mijlocul cabinei, de parcă s-ar fi spart acoperişul.”

Aplecându-se în afară să culeagă cioburile de sticlă, Balotă văzu, preţ de o clipă, silueta omului care ieşise. Fulgerător, se întrebă, ce căutase Alexandru Stoian în întreprindere. „Credeam că vine să lucreze. Dar a stat doar vreo jumătate de ceas. Ce i-o fi venit să facă atâta drum şi mai ales să plece pe o vreme ca asta?”

Un fulger deosebit de luminos sfâşie întunericul nopţii. Urmă un bubuit năprasnic, apoi se auzi ceva ca o plesnitură, urmată de un strigăt de groază.

Nicolae Balotă simţi că îl trec fiorii. Scoase capul pe geam şi privi de-a lungul străzii. La lumina fulgerelor văzu un om alergând prin pânza deasă a ploii. Îşi dădu imediat seama că cel care fugea nu era Alexandru Stoian, ci un ins înalt, subţiratic, care când păşea se clătina, de parcă nu şi-ar fi putut ţine echilibrul. Umbrela, pe care o ţinea spre spate, îi ascundea capul şi partea de sus a corpului.

„Fuge de parcă ar fi pe arcuri, fir-ar să fie! gândi Balotă. Cine a strigat? Nu cumva... Stoian? În cazul ăsta... în cazul ăsta...”

Fără să stea mult pe gânduri, Balotă ieşi din cabină, încuie poarta şi porni de-a lungul străzii. Abia făcuse câţiva paşi că, la lumina unui fulger, zări la vreo cincizeci de metri de el o mogâldeaţă care zăcea lângă

bordura trotuarului. Acolo unde străduţa făcea o cotitură.

Ca un făcut, fulgerele se înteţiră, de parcă ar fi vrut să-l ajute să ajungă mai repede lângă cel căzut. Câteva clipe mai târziu, Nicolae Balotă îşi dădu seama că omul care zăcea lângă trotuar era Alexandru Stoian. Se aplecă să-l ridice, dar înţelese că era rănit. Din pieptul acestuia se prelingea un firicel de sânge, care îi înroşise cămaşa şi haina. Ploaia dilua sângele, dându-i o culoare roză, nefirească.

În câteva minute portarul reuşi să ajungă în cabina sa, să telefoneze la salvare şi la miliţie. După alte câteva minute, care portarului i se părură o veşnicie, se auzi sirena salvării, apoi a maşinii miliţiei. Nicolae Balotă ieşi să le întâmpine.

Furtuna continua dezlănţuită. Fulgerele se încrucişau în înalturi, iar pânza ploii era deosebit de deasă. Nicolae Balotă era ud leoarcă, dar, în asemenea clipe, nu îşi putea permite să se gândească la sine. Stoian trebuia salvat. Omul nu murise, dar orice clipă de întârziere îi putea fi fatală. În asemenea situaţie ce mai conta că el, Nicolae Balotă, putea să răcească?

„Fir-ar să fie! Peste ce am dat! Năpasta dracului!" gândea el, aşteptând ca maşinile să se ivească de după colţ. „Alexandru Stoian a fost atacat de cineva. A răcnit ca din gură de şarpe. Iar cel care l-a atacat e individul

cu umbrelă care fugea prin ploaie, cu paşi uşori, de parcă ar fi fost pe arcuri. Dacă aş fi ştiut...”

Gândind astfel, Nicolae Balotă îşi pipăi pistolul pe care îl purta la şold. Dacă ar fi ştiut ce se întâmplase l-ar fi somat pe omul cu umbrelă să se oprească sau ar fi tras în aer. Dar n-avea de unde să ştie ce se întâmplase între Stoian şi „Omul cu umbrelă”...

*

După plecarea ambulanţei, maşina miliţiei rămase încă multă vreme la locul unde fusese găsit rănitul. Din discuţia doctorului cu căpitanul de miliţie, Balotă înţelese că situaţia lui Stoian era gravă şi că existau puţine şanse să scape cu viaţă. „Ce să fac? Să-l anunţ pe ofiţerul de serviciu pe întreprindere. Poate că ar trebui să fie anunţată soţia rănitului... dacă o fi însurat.”

Înainte de a-şi pune gândul în aplicare, portarul întârzie câteva minute, privind activitatea miliţienilor. Aceştia se zoreau – ploaia continua să cadă din belşug – dar nu lăsau să le scape amănunte care le-ar fi putut folosi la descoperirea criminalului. Fotograful folosea bliţul fără economie. Lumina acestuia părea o copie la scară redusă a fulgerelor care săgetau înaltul văzduhului.

Căpitanul Savu, care conducea cercetările, socoti necesar să-i mai adreseze portarului câteva întrebări, aşa că se întoarse spre Balotă.

— Ai putea să precizezi când s-a spart geamul de la cabina dumitale? Înainte sau după ieşirea lui Stoian pe poartă?

— Cu puţin înainte, răspunse, cu glas ferm, Nicolae Balotă.

— Deci... înainte. Hm! făcu căpitanul, apoi continuă: I-ai văzut bine faţa lui Stoian sau te-ai uitat numai la legitimaţie? Gândeşte-te bine.

Balotă simţi că ceva nu era în regulă. „Fir-ar să fie de furtună! E drept că nu m-am uitat cum trebuie la chipul omului...”

— Daa. M-am uitat, răspunse el, cu glasul gâtuit de emoţie. Şi-apoi, el e rănitul... Ăsta înseamnă că el şi nu altcineva a intrat în întreprindere...

— Dar dacă o fi intrat „Omul cu umbrela”? întrebă căpitanul.

Balotă vru să spună ceva, dar rămase cu gura căscată. Mirarea era atât de mare, încât îşi simţea capul gol de gânduri.

— Stoian a fost, zise portarul, revenindu-şi. Omul care a intrat avea haină. Cel care a fugit nu avea decât un fel de bluză subţire.

— Unde lucrează Stoian? întrebă căpitanul.

— La biroul de cartografie. Nu-i prima oară că vine să lucreze şi după-amiaza, răspunse Balotă din ce în ce mai însufleţit, simţind că e tot mai sigur pe sine. De

aceea nu m-am mirat că vine la serviciu... Nu credeţi că e cazul să anunţăm acasă la Stoian?

Abia rostise aceste cuvinte că lângă căpitanul Savu se opri un subofiţer de miliţie şi-i raportă ceva cu voce scăzută.

— Cum? întrebă mirat, deosebit de mirat, căpitanul. Dracu' s-o ia de treabă! Eşti sigur?

— Da, tovarăşe căpitan.

Ofiţerul îşi întoarse lanterna spre Balotă, fixând fasciculul de lumină pe faţa acestuia, de parcă ar fi vrut să-l săgeteze. Văzându-i starea jalnică în care se afla – era ud leoarcă şi începuse să dârdâie de frig –, renunţă să-i mai vorbească. Se mulţumi să-şi încleşteze maxilarele şi, încruntat, îi întoarse spatele, dând din mână cu lanterna de parcă ar fi vrut să scuture apa care se adunase pe mânerul acesteia.

— Ce... Ce s-a... s-a întâmplat? întrebă Balotă pe subofiţerul de miliţie.

— I-am raportat că am telefonat acasă la Alexandru Stoian şi că am vorbit cu cineva care mi-a comunicat că Stoian e plecat la pescuit, că e sănătos, bine mersi. Mi-a răspuns un vecin, cu care-i în derivaţie la telefon.

— Cine? întrebă Balotă, speriat de o presimţire rea. Cine e sănătos şi?...

— Alexandru Stoian.

— Nu se poate! Nu se poate! aproape că răcni

Nicolae Balotă. Alexandru Stoian e rănit, l-a luat ambulanţa. Nu se poate... Nu se poate...

Repeta cuvintele „Nu se poate” ca o placă de gramofon stricată, simţind că dinţii încep să-i clănţăne.

Câţiva paşi mai departe, căpitanul Savu urmărea ultimele acţiuni ale echipei de intervenţie. Ca pentru a se încredinţa că nu visează, vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase legitimaţia găsită asupra rănitului – singurul document aflat în buzunarele omului care zăcuse lângă bordura trotuarului. Vârî capul în cabina maşinii şi, cu ajutorul lanternei, cercetă fotografia de pe legitimaţia de intrare.

„Poza e a rănitului, nu încape nicio îndoială, gândi el, amintindu-şi chipul, omului pe care-l dusese ambulanţa salvării. Şi totuşi Alexandru Stoian e la pescuit. Atunci?”

Punându-şi această întrebare „căpitanul se întoarse şi-l strigă pe subofiţer.

— Telefonează din nou acasă la Stoian.

Subofiţerul salută şi plecă. Rămas singur, căpitanul vru să-şi aprindă o ţigară. Vârând mâna în buzunar simţi obiectul găsit asupra rănitului. Oricât de puţină experienţă ar fi avut în domeniul fotografic, Savu şi-ar fi putut da seama cu uşurinţă că în minusculul cilindru de ebonit se afla un film de dimensiuni reduse. Nu

putea să nu-şi pună întrebarea: „Unde e aparatul de fotografiat?”, ştiut fiind că un film nu putea suplini aparatul.

Se fotografiase ceva. Ce anume? Cine era „Omul cu umbrela”? De ce îl atacase pe presupusul Alexandru Stoian? Cei doi erau complici? Geamul de la cabina portarului se spărsese din întâmplare sau „Omul cu umbrelă” zvârlise cu pietricele în el? Dacă Alexandru Stoian se afla la pescuit, atunci cine e individul care îi seamănă?

Subofiţerul trimis să telefoneze se înapoie.

— Alexandru Stoian nu s-a înapoiat încă. Am lăsat numărul de telefon cuplajului, să ne telefoneze.

— Mulţumesc! spuse căpitanul şi se îndreptă spre cei din echipa de intervenţie, privindu-i distrat, cu gândurile aiurea.

„Ei, poftim! îşi zicea el. Sunt de peste zece ani aici şi nu mi s-a întâmplat niciodată să am două evenimente atât de... de idioate: cadavrul unui călugăr, iar acum... poftim! Altă dandana.”

Un avertisment şi o presimţire

Locotenentul-major Radulian dormea dus. Avusese o săptămână foarte încărcată. Lucrase ziua şi noaptea pentru clarificarea unor probleme complicate.

Visa că se află într-un avion, iar o sonerie de la intrarea în cabina piloţilor suna strident, îngrozitor de strident. Înfuriat, Radulian se ridică de la locul lui şi porni spre soneria cu pricina, decis s-o oprească cu orice preţ. Ridică mâna să ajungă la mecanismul blestemat, dar alunecă şi, dezechilibrându-se, doborî un pachet aflat în plasa de bagaje. Pachetul căzu, producând un zgomot cumplit şi... Radulian se trezi.

Constată imediat că soneria aparţinea telefonului. Ridică receptorul şi auzi glasul maiorului Bota.

— Uff. Că greu mai dormi, arheologule!

— Să trăiţi, tovarăşe maior. Într-adevăr... eram pe altă lume.

— Dacă ştiam că eşti pe altă lume te-aş fi rugat să-l cauţi pe un călugăr care cică ar fi făcut un popas într-o peşteră şi să-l întrebi cine i-a dat certificat de liberă trecere peste Styx[8]. Apoi te rugam să-l aştepţi pe malul Styxului pe un oarecare Stoian, care nu s-a hotărât încă ce să facă: să treacă sau nu în lumea drepţilor...

---

[8] Styx este râul al cărui nume este cunoscut de mulţi, fără a şti însă care îi este originea sau ce reprezintă exact. În mitologia greacă este un râu care separă lumea viilor de lumea morţilor. Styx, se spune, se învârte de nouă ori în jurul ţinutului lui Hades (infernul sau lumea de dedesubt). Numele său vine de la cuvântul grecesc stugein, care înseamnă ură, Styx - râul urii. Râul era atât de respectat de zeii din mitologia greacă, încât ei fac jurăminte de viaţă doar menţionându-i numele, aşa cum se face referire în mitul despre Dionis şi Ariadna, unde Zeus „confirmă cu un jurământ irevocabil, atestând râul Styx”.

Radulian îşi scutură capul. Nu înţelegea, nimic din ce-i spunea maiorul Bota. De aceea mormăi:

— Iertaţi-mă... Am impresia că aţi început cu şaradele. Nu pricep nimic. Trebuie să mă îmbrac şi să vin la serviciu?

Bota râse:

— Ei vezi! ziceai că n-ai priceput nimic şi, când colo, ai înţeles esenţialul. E ora trei. Peste o jumătate de oră voi fi cu maşina în faţa locuinţei tale. Ia-ți ce-ți trebuie pentru o misiune în provincie. Sejurul – cum zic onetiştii[9] – poate dura vreo două săptămâni. Plecăm cu elicopterul. Plăcerea ta. Îţi aminteşti de „Cazul cuneiformelor"? Şi-atunci am zburat tot cu drăcia aia de elicopter, de mi-au ţiuit urechile două zile. Noroc, mânzule, şi dă-i bice!

O jumătate de oră mai târziu, locotenentul-major Radulian se afla în faţa blocului. Noaptea era pe sfârşite. Dinspre „Parcul Tineretului" bătea un vânt răcoros. Plopii foşneau neliniştiţi.

Maşina sosi imediat. De îndată ce porniră maiorul Bota se grăbi să-şi informeze subordonatul asupra misiunii.

— Mergem în oraşul... Am fost anunţaţi că la Întreprinderea de prospecţiuni geologice s-a produs un

---

9 O.N.T., Oficiul Naţional de Turism.

eveniment deosebit. Cineva a pătruns în incinta întreprinderii, se pare că a fotografiat ceva, s-a găsit un film... Tot în zonă a fost găsit cadavrul unui călugăr. Într-o peşteră.

— Şi au vreo legătură cele două evenimente? întrebă Radulian.

— Cine poate şti? răspunse, dus pe gânduri, maiorul Bota. Există ceva curios în povestea cu călugărul: n-a prea murit de moarte bună.

*

Se luminase de ziuă. Elicopterul zbura lin, oferind pasagerilor peisajul de basm al depresiunilor din nordul Olteniei. Munţii Lotrului păreau poleiţi cu argint; soarele, abia răsărit, se străduia să ridice negurile de prin văi, pentru a topi raze aurii în panglicile râurilor care se zoreau coborând spre sud.

Radulian, pe care Bota îl botezase „arheologul” datorită ajutorului dat de acesta în rezolvarea unor cazuri în care arheologia şi istoria îşi spuseseră din plin cuvântul[10], cunoştea încă din anii studenţiei această zonă a mănăstirilor oltene. În dreapta unui fir de apă argintiu recunoscu mănăstirea Bistriţa şi, ceva mai sus, Arnota, unde odihneşte Matei Basarab. Zări apoi mănăstirea Horezu. Undeva, în stânga, căută cu

---

[10] Vezi „Greşeala fatală” de Sever Noran.

privirea comuna Oboga, renumită pentru măiestria meşterilor olari. Ca într-o fulgerare îi apărură culele de la Măldărăşti – aceste mici „castele” ale boierilor olteni din vremea lui Brâncoveanu –, apoi mănăstirea Polovragi şi firul argintiu al Olteţului.

Elicopterul se pregăti de aterizare.

Peste o jumătate de oră Bota şi Radulian se aflau în biroul căpitanului Savu. Acesta le prezentă datele pe care le deţinea la acea oră. Bota asculta cu atenţie, privind undeva, în tavan. Nicio cută nu se mişca pe chipul său bronzat de soarele verii. Sprâncenele negre şi groase, răzvrătite spre fruntea ridată, păreau desenate şi contrastau plăcut cu părul alb. Nimic nu putea trăda gândurile maiorului.

Radulian – blond, înalt, împlinit de-acum, la cei 25 de ani pe care-i avea – îl privea din când în când cu coada ochiului. Era convins că sub aparenta linişte a „fachirului”, cum fusese denumit Bota, începuseră să se învălmăşească tot felul de ipoteze. Ştia că în asemenea momente şefului său nu-i plăcea să fie deranjat, aşa că nu încercă să întrerupă expunerea căpitanului Savu cu vreo întrebare.

— Părerea mea, spuse în încheiere căpitanul, e că „Omul cu umbrelă” a fost complicele presupusului Alexandru Stoian, care a intrat în întreprinderea de prospecţiuni geologice. Cei doi s-au răfuit apoi, iar

unul a fost rănit. Individul cu umbrelă a dispărut fără urme. Niciun indiciu. Doar în ce priveşte statura. Portarul a relatat că era înalt şi slab. A! Şi încă o precizare: mi s-a telefonat de la spital că rănirea s-a produs cu un cuţit. Seara, târziu, ne-am lămurit şi în privinţa lui Alexandru Stoian. Omul a fost la pescuit. Cel care a intrat în întreprindere e fratele său, Gheorghe Stoian, care-i seamănă.

— Cu ce permis de intrare? întrebă Bota, pe neaşteptate. Al lui Alexandru?

— Cartograful l-a avut tot timpul în schimb...

Maiorul ridică sprâncenele, aşteptând continuarea cu vădit interes.

— ...În schimb s-a dovedit că permisul cu care s-a intrat în întreprindere era fals. Iată-l aici, arăta el spre masă.

În clipa aceea sună telefonul. Căpitanul ridică receptorul şi ascultă atent comunicarea care i se făcea. Apoi puse receptorul în furcă şi se adresă lui Bota.

— Rănitul a fost identificat de soţia sa. Este, într-adevăr, fratele lui Alexandru Stoian. Asta explică confuzia portarului. Pentru a-l scuza, este de ajuns să ne gândim la furtuna aceea...

Bota îşi încruntă sprâncenele, întinse mâna şi luă de pe masă permisul. Îl cercetă cu atenţie.

— Amprente? întrebă el.

— Numai ale celui care l-a folosit. Ale rănitului, adică. În buzunarele lui am găsit un film şi o agendă. Sunt aici, pe masă.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi un tânăr locotenent de miliţie dădu buzna. Era mic de statură, cu o faţă de copil. Văzând că Savu nu era singur, se fâstâci, salută, apoi îşi reveni şi se prezentă.

— Sunt locotenentul Feleagă Ştefan, îmi permiteţi să raportez?

Savu clătină din cap. Bota îl îndemnă cu un gest.

— Rănitul se numeşte Gheorghe Stoian. E căsătorit. Soţia sa a fost plecată la părinţi, la Craiova. Venind azi-dimineaţă, nu şi-a găsit soţul şi-atunci a telefonat la serviciu şi... În fine... a intrat la bănuieli şi aşa se face că a ajuns la miliţie, iar de aici la spital, unde şi-a descoperit... adică şi-a identificat soţul. Asta e tot ce am aflat.

Căpitanul Savu privi spre Bota, care reintrase în starea de imobilitate, caracteristică momentelor când gândea profund.

— Aici sunt fotografiile de la locul faptei, continuă locotenentul, scoţând dintr-o servietă un plic. Sunt în dublu exemplar.

Bota întinse mâna, luă plicul şi i-l dădu lui Radulian.

— Alege câte una din fiecare, spuse el şi, arătând spre masă, continuă: ia măsuri ca filmul acesta să fie

developat. Cu grijă însă. Foarte mare grijă. S-ar putea – maiorul zâmbi – să nu conţină nimic. Cred că e un film de rezervă. Celălalt, folosit, o fi în aparatul cu care s-a fotografiat. În ce vă priveşte...

Maiorul se adresase căpitanului Savu. Acesta se înălţă – parcă în scaun. Bănuia că Bota o să-i ceară sprijinul şi era bucuros că poate să lucreze cu „Fachirul”, despre care se povesteau lucruri de-a dreptul uimitoare.

— În ce vă priveşte, vă rog să aflaţi cât mai multe date despre Gheorghe Stoian.

— E gestionar la un magazin alimentar. În ultima vreme cam... trăgea la măsea. Căsătorit, fără copii. Locuinţă modestă. Trai modest. Soţia lui n-are serviciu. E puţin cam prea elegantă. Dar tatăl ei e inginer şi îşi mai ajută fiica, raportă, cu o viteză de necrezut, locotenentul Feleagă.

Bota zâmbi şi trase cu coada ochiului spre Radulian.

— Bravo! exclamă. Iată ce înseamnă a şti să-ţi faci datoria!

— Mai e ceva, tovarăşe maior, continuă Feleagă încurajat de elogii. La locul faptei s-a descoperit un mic carneţel. Înăuntru sunt nişte numere de telefon. N-ar fi bine să văd ale cui sunt?

Bota se adresă lui Savu:

— Ce ar fi, tovarăşe căpitan, ca pentru o perioadă să

ni-l detaşaţi pe acest tânăr? întrebă el. Va fi ajutorul lui Radulian. Subordonatul dumneavoastră cunoaşte zona, oamenii...

— De acord, tovarăşe maior.

— Şi-acum, despre celălalt caz. Descoperirea din peşteră. Vă ascult.

Căpitanul Savu relată cele ce-i fuseseră raportate de şeful postului de miliţie la care se prezentase profesorul Marius Negrea, apoi îi dădu să citească raportul întocmit de patrula de intervenţie.

— Procurorul Ştefănescu a ajuns la concluzia că e vorba de o crimă, spuse căpitanul, după ce Bota parcurse cu privirea raportul. Călugărul n-a putut fi identificat. Asupra lui nu s-au găsit documente. E greu de presupus cine poate fi. Am dat ordin să se întrebe la mănăstirile din zonă. Călugării au însă obiceiul că mai pleacă vara prin sate sau spre munte, aşa că, zic eu, va fi greu de descoperit curând. La mănăstirea B. Se aştepta un oaspete de la Sfântu Munte, de la Athos...

Telefonul sună prelung. Căpitanul ridică receptorul şi ascultă.

— Cum? Cine? Nu înţeleg, tovarăşe plutonier-major. A, Marius Negrea! Cum, adică, un ultimatum? Ce să dea? Obiectul luat de la călugăr? Ce obiect? Bine, bine, o să stăm de vorbă cu el...

Mai ascultă câteva clipe, apoi închise şi se adresă lui

Bota.

— Profesorul care a descoperit călugărul asasinat a primit un telefon... Negrea lucrează cu grupul de cercetători de la Poieni, grupul de bizantinologi... I s-a telefonat şi a fost somat să dea imediat obiectul luat de la călugăr. Profesorul zice că n-a luat nimic. Şi eu îl cred.

Bota aruncă o privire spre Radulian.

— Ce zici, arheologule? Nu vrei să-l cunoşti pe Marius Negrea? Poate descoperi că aţi fost colegi de facultate. Ce noroc pe dumneata să ne lovim din când în când şi de câte un caz... arheologic! Te vei mişca în voie, ca peştele în apă... între timp eu dau o fugă la spital. Cu tovarăşul căpitan Savu. De acord? Nu de alta, dar presimt ceva...

Radulian ciuli urechile. „Fachirul începe cu ale lui. A mirosit o pistă şi-acum...”

Nu avu timp să-şi continue gândul. Bota se ridicase.

— Cum o fi arătând Gheorghe Stoian? întrebă el şi privi spre locotenentul Feleagă. Primul avertisment a sosit. L-a recepţionat Negrea. Cred că pe al doilea o să-l primească Stoian. Dacă o să aibă urechi să audă. Şi dacă presimţirea mea are să se adeverească. Sunt bune şi avertismentele acestea la ceva. Ce zici, arheologule?

*

Maşina gonea spre spitalul unde fusese transportat

rănitul. Bota tăcea, iar Savu nu îndrăznea să-i întrerupă meditaţia. Curând zăriră, cocoţat pe un deal străjuit de brazi, sanatoriul-spital în care era internat Gheorghe Stoian. Pentru a ajunge acolo fuseseră nevoiţi să traverseze oraşul şi apoi să urce în serpentine până la platforma formată din stânci, pe care fusese clădit sanatoriul pentru bolnavii de plămâni, devenit ulterior spital, prin adăugarea unor clădiri ce ocupaseră întreg platoul. Spre nord de la ultimele construcţii, lipite parcă de peretele stâncos, muntele se ridica semeţ, acoperit de brazi falnici.

Aripa spitalului dinspre nord era mai întunecoasă, dar mai liniştită. Stoian fusese internat într-una din încăperile aflate aici. Dacă cineva s-ar fi cocoţat într-unul din brazii de pe versantul muntelui, în partea de miazănoapte a spitalului, ar fi putut vedea cu uşurinţă întreg ansamblul sanatorial.

Alungind la spital, maiorul şi însoţitorul său cerură să fie primiţi de directorul acestuia, doctorul Micu. Convorbirea dură mai bine de o jumătate de oră.

*

Femeia stătea pe un scaun, cu faţa îngropată în palme şi doar arar privea spre bolnavul aflat în comă profundă. Lângă ea, Alexandru Stoian, cartograful Întreprinderii de prospecţiuni geologice, stătea ţeapăn, cu ochii ţintă spre capul fratelui său, înfăşurat în

bandaje. Căzând, Gheorghe Stoian se lovise la cap şi avusese o comoţie cerebrală. Se făcuse o intervenţie chirurgicală şi acum se aştepta efectul. Un lucru era cert: rana pricinuită de cuţit era mai puţin periculoasă decât fractura craniană.

Toropită de oboseală, sora picotea cu mâinile în poală când intră doctorul întovărăşit de Bota şi Savu. Soţia lui Gheorghe Stoian ridică privirea şi căută întrebătoare spre medic. Acesta cercetă bolnavul, apoi dădu neputincios din mâini.

— Medicina a făcut tot ce i-a stat în putinţă, spuse el, cu glas tare. Restul depinde de bolnav.

Soţia lui Gheorghe Stoian îşi lăsă capul în jos. Părul castaniu, revărsat pe umeri, se despică în două. Îşi sprijini fruntea în mâini şi rămase aşa vreme îndelungată. Doctorul o cuprinse proteguitor de umeri şi o ajută să se ridice.

— N-are rost să rămâneţi aici, spuse ei. Bolnavului i se va face iarăşi transfuzie. Nu-l puteţi ajuta cu nimic. Haideţi să ieşim.

Ieşiră cu toţii. Ajungând pe culoar, doctorul făcu prezentările. Maiorul Bota o invită pe soţia rănitului să ia loc pe una din băncile de pe culoar. Alexandru Stoian se aşeză lângă el.

— Dumneavoastră... începu el, adresându-se lui Savu, cred că ar fi bine să telefonaţi la postul de miliţie

din comuna P. Mergem acolo peste o oră. Bine? Apoi mă aşteptaţi în hol.

Căpitanul înţelese că Bota voia să rămână doar cu soţia şi fratele lui Gheorghe Stoian.

— Am spus tot ce ştiu, spuse Mona Stoian şi în glasul ei se simţea nervozitatea omului sâcâit.

Bota nu reacţiona imediat. În lunga sa experienţă avusese de-a face cu o mulţime de oameni care-i puseseră răbdarea la grea încercare. Se obişnuise să tacă şi să aştepte. Până la urmă cei de felul Monei Stoian îşi descărcau nervii şi deveneau docili.

— Nu ştiu ce ar fi putut căuta Gicu, adică soţul meu, la întreprinderea unde lucrează Sandu, spuse ea, ca pentru sine, şi privi spre cumnatul ei. Habar n-am. Am fost plecată la Craiova, la părinţi. Ce să caute el acolo? Şi cine avea interes să-l omoare?

— De unde până unde această... idee? întrebă Bota.

— Toată lumea în spital vorbeşte... S-au aflat multe... Că a vrut să fure nu ştiu ce împreună cu un vagabond, care apoi a vrut să-l omoare... Mi se pare că trăiesc un vis urât. Gicu să fure?

— Soţul dumneavoastră obişnuia să bea?

— D-da. De unde ştiţi?

— La analiză s-a găsit un oarecare procent de alcool în sânge, spuse Bota, bazându-se pe cele aflate în discuţia cu directorul sanatoriului. Îi cunoaşteţi,

cumva, prietenii?

Femeia rămase câteva clipe în cumpănă.

— Nu pot numi pe cineva, tovarăşe maior. De la o vreme Gicu bea cu cine se nimerea. Era darnic. După ce se ameţea puţin, oferea de băut oricui se afla în preajma lui.

— N-aţi observat nimic deosebit la soţul dumneavoastră în ultima vreme?

Mona Stoian tăcu. Se gândea. Nu ştia ce să spună.

— Ştiu eu ce să zic? Sandu e aici, de faţă, poate să confirme. Mi se părea puţin schimbat. Mai nervos. Închidea magazinul sau lăsa fetele, adică salariatele, să vândă şi venea acasă spunând că nu se simte bine. Cred că muncea mult la serviciu. Când am venit azi-dimineaţă, am văzut haina cu actele şi cheile de la magazin acasă. Am crezut că s-o fi dus după lapte...

Bota privea visător de-a lungul culoarului. „E drept, Gheorghe Stoian nu avea acte asupra lui. Doar o agendă şi legitimaţia aceea. Şi-a lăsat actele acasă cu bună ştiinţă sau fiindcă a fost distrat?” se întrebă el şi privi spre Mona Stoian. Femeia avea ochii căprui, migdalaţi, părul şaten, faţa tinerească, deşi după toate aparenţele trecuse de treizeci şi cinci de ani. Mică de statură, dar bine proporţionată, soţia lui Gheorghe Stoian putea fi socotită o femeie frumoasă. Avea mişcări încete, feline, iar umbra vineţie de sub ochi îi

conferea o tentă de femeie îndurerată, ceea ce – în ciuda situaţiei în care se afla – îi sporea farmecul.

„Să fi intervenit o altă femeie în viaţa lui Gheorghe Stoian? se întrebă Bota. Asta ar explica schimbarea sa din ultima vreme.”

— Ne-am căsătorit de aproape zece ani şi, uite, Sandu e aici, poate să confirme, ne-am înţeles totdeauna bine, deşi Gicu e o fire independentă, voluntară... Eu am vrut să urmez conservatorul, dar l-am întâlnit pe el şi... Din păcate, n-avem copii. Acum, dacă Gicu s-ar prăpădi, vă închipuiţi... N-am nici serviciu...

Izbucni în plâns. Un plâns greu, de om pentru care toate speranţele s-au dus pe apa Sâmbetei. Bota o lăsă să-şi descarce tensiunea nervoasă şi se adresă lui Alexandru Stoian. Acesta semăna leit cu fratele său. Nu prea înalt, cu părul creţ, fruntea bombată, nasul cârn şi pometţii obrajilor roşii. Avea mâini de femeie, cu degetele lungi, delicate.

— Eu ce să vă spun? zise Alexandru Stoian. Habar n-am de toate astea! Ce o fi căutat în întreprindere? Ce a vrut să facă? În niciun caz nu e vorba de furt. Ce să fure? Şi-apoi Gicu are destul pentru a nu fi tentat să... Eu am fost la pescuit. Am plecat de acasă pe la ora patru şi m-am întors noaptea. Am dat la păstrăv cu încă un prieten, Nicolae Moraru, care lucrează la serviciul

tehnic. Cu el am plecat, apoi pe la şapte ne-am despărţit. Eu nu sunt căsătorit. N-am de dat nimănui raportul unde merg. La serviciu, azi-dimineaţă, mi s-a făcut control la lucrările din fişet de către inginerul şef, tovarăşul Grecu, şi de către cineva de la miliţie. Nu mi-a dispărut nimic... Nu s-a umblat în fişet.

— Despre asta o să mai vorbim, tovarăşe Stoian, spuse Bota. Vă mulţumesc. Dacă o să mai fie nevoie, o să vă mai solicit, încheie el şi se ridică, deoarece îl văzu pe directorul spitalului că venea spre ei.

Doctorul Micu era un om în vârstă, cu favoriţi albi, coborât parcă din tablourile cu savanţi care împodobeau culoarele clădirii.

— Vă căutam, spuse acesta. Veniţi, vă rog, în biroul meu. Am cafeaua pregătită. Doar s-o încălzesc.

Bota îl urmă. Fu servit cu o ceaşcă de cafea. Doctorul sorbi şi el câteva înghiţituri, apoi îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Iată de ce v-am chemat: acum zece minute am primit un telefon. Glas de femeie. Vroia să afle starea bolnavului Gheorghe Stoian. I-am spus. Mi-a mulţumit. Apoi a închis. Telefonul ăsta al meu are însă un defect. Uneori nu se decuplează. Am vrut să telefonez soţiei mele, dar am constatat că mai eram în legătură cu femeia care, îmi vorbise. Am auzit un glas de bărbat care spunea răstit: „Termină! N-are decât să

crape! „Apoi l-am auzit din nou: „Ce are telefonul ăsta? Centrală de provincie, lua-o-ar dracu'!" A bătut nervos în furcă şi telefonul s-a decuplat.

— Aţi remarcat vreo particularitate... vreo ciudăţenie în glasul femeii sau al bărbatului? întrebă Bota.

— Ştiu eu ce să spun? murmură doctorul după câteva clipe de gândire... Parcă... Dar nu sunt sigur. Omul care se răstea avea un accent cam ciudat. Curios mi s-a părut altceva. Şi de aceea vă căutam. Soţia mea a primit şi dânsa un telefon.

Bota dădu din cap a înţelegere.

— Nu cumva un... avertisment? întrebă maiorul.

— De unde ştiţi? se miră doctorul.

— Şi nu cumva i s-a cerut să vă transmită un mesaj?

— Exact. Dar...

— Să-l lăsaţi pe Stoian să moară, deoarece spionii trebuie să moară...

Doctorul era din ce în ce mai uimit. Omul din faţa lui *ştia* ce i se telefonase soţiei lui!

— Exact, tovarăşe maior. Termenii însă au fost alţii. A! Ia staţi! Formidabil! Daţi-mi voie să telefonez acasă, spuse el şi ridică receptorul.

Peste câteva clipe vorbea cu soţia lui.

— Alo, Valeria, te rog aminteşte-ţi exact cum a zis individul acela? Cum? Deci „Spionii n-au decât să crape." Bine, Valeria. Da, cineva se interesează de

această întâmplare. Mulţumesc. La revedere!

Bota îşi ţuguiase buzele. Ochii săi de un albastru metalic se subţiaseră. A mirare sau a zâmbet?

— Aţi auzit, nu-i aşa? spuse doctorul. Deci cuvântul preferat e „să crape”... Eu, dacă mai telefonează, o să-l fac să vorbească mai mult, să...

Bota se ridicase.

— Nu e cazul să faceţi pe... detectivul, după cum nu trebuie să vă alarmaţi. Dacă femeia vă telefonează, vă rog să nu-i ascundeţi adevărul: Gheorghe Stoian are puţine şanse de scăpare.

Rostise ultimele cuvinte cu un ton ce nu admitea replică.

— De aceea vă rog să aplicaţi măsurile pe care le-am stabilit împreună. Nu discutaţi absolut cu nimeni...

— Îl aştept pe omul dumneavoastră...

— Va veni la ora două. Bună ziua!

Maiorul ieşi. Ajungând în hol, dădu cu ochii de căpitanul Savu.

— Ai vorbit cu postul de miliţie?

— Da. Ne aşteaptă. Pe mort l-au luat călugării de la mănăstire să-i facă cele cuvenite, după datina monahală.

— Aşaa? Bine. Hai la maşină. Sau, mai întâi, să mâncăm ceva. Mi-e o foame de lup. De când cu avertismentele astea, simt că îmi sporeşte apetitul.

Doctorul a primit şi el unul...

Peste o jumătate de oră terminau de servit prânzul într-un restaurant din centrul oraşului.

— Acum e timpul să plecăm, spuse Bota. Şi, te rog, nu mă mai privi aşa că nu-mi place.

— Aveţi o energie... tovarăşe maior! Şi... şi un fler care mă uimeşte. L-aţi dat gata pe doctor cu... presupunerile dumneavoastră, care s-au adeverit...

Bota îşi ciupi obrazul drept. Căpitanul Savu n-avea de unde să ştie că acesta era un tic nervos, când ceva nu-i era pe plac.

— Adevărul e că... am şi noroc! Îmi cade uneori câte o pleaşcă de mă mir şi eu. Bunăoară, în cazul lui Gheorghe Stoian. Ce s-ar fi întâmplat dacă individul nu se lovea la cap?

Căpitanul făcu ochii mari. Nu înţelegea nimic. Dacă Radulian ar fi fost de faţă nu s-ar fi mirat: locotenentul-major era obişnuit cu şaradele „Fachirului”.

„O glumă care va costa...”

Plutonierul-major Stamate îşi ştergea mereu fruntea transpirată. Era cald, ca şi în ziua precedentă, când profesorul Negrea venise să-i dea de ştire că în peşteră se afla un călugăr mort.

Negrea era şi el de faţă. După ce repovesti împrejurările în care descoperise cadavrul tăcu, aşteptând ca maiorul Bota şi însoţitorul său să-i pună întrebări suplimentare. Dar Bota se adresă lui Stamate.

— Ce vârstă avea călugărul?

— Cam cincizeci de ani. Are barba aproape albă. S-au făcut câteva fotografii. Le puteţi găsi la procuratura judeţului. Ieri, de îndată ce am anunţat, au venit cu o echipă de intervenţie: A fost şi tovarăşul căpitan Savu, spuse plutonierul-major, privind spre însoţitorul lui Bota. Doctorul zicea că omul murise doar de câteva ore. Adică în dimineaţa zilei. Am aici o copie de pe raportul întocmit la primele cercetări.

Bota îl frunzări. Pe baza lui se făcuse actul final de constatare pe care-l citise în biroul căpitanului Savu.

— Deci călugărul nu avea niciun act asupra lui? întrebă maiorul.

— Ăştia umblă fără acte, spuse cu năduf plutonierul-major.

— Aşa cum v-am raportat, am cerut tuturor posturilor de miliţie să întrebe la mănăstirile din zonă dacă lipseşte vreun călugăr, interveni Savu. Aşteptam răspunsul.

— Cred că trebuie să întrebăm şi la alte mănăstiri din ţară, spuse Bota. De aceea am nevoie de fotografia mortului în zece-douăsprezece exemplare. Te ocupi

dumneata...

— Am înţeles, spuse Savu.

Maiorul reluă lectura raportului iniţial. Călugărul murise, probabil, în urma unei contuzii la cap. Căzuse sau fusese împins. Nu era exclusă ipoteza unei crime. Mâneca dreaptă a anteriului şi gulerul erau sfâşiate, semn că se dăduse o luptă, iar omul avea în mână un vârf de stalactită, o armă improvizată, pentru apărare. La o primă cercetare, hainele călugărului se dovediseră a fi destul de noi. Cei însărcinaţi cu ancheta se miraseră, deoarece erau obişnuiţi să-i vadă pe monahi îmbrăcaţi în rase uzate. În buzunare nu avea acte. Pe dedesubt purta o cămaşă albastră, destul de curată, maieu alb, chiloţi de culoare cafenie şi ciorapi de bumbac. Bocancii păreau tălpuiţi de curând. Fuseseră umeziţi de apă şi pielea se umflase, semn că nu era de bună calitate.

— Şi zici că nu s-a găsit niciun fel de bagaj? întrebă Bota.

— Nu. L-o fi jefuit atacatorul, spuse plutonierul-major. Or, poate, fiind de prin împrejurimi, călugărul o fi plecat la drum fără niciun bagaj. Poate se ducea la Tismana sau la Lainici, cale de o jumătate de zi, iar pentru asemenea călătorie scurtă n-avea nevoie de merinde. Oricum, era un om în putere, bine hrănit, tovarăşe maior. S-ar putea să fie vreun iconom, sau

cum le zice la călugării care ţin contabilitatea unei mănăstiri. De aia o fi având şi haine bune. O fi avut şi bani asupră-i. Probabil că l-a jefuit cel care l-a atacat. Dar, cum zicea şi procurorul, ce o fi căutat în peşteră? Să se răcorească? Şi cine şi de ce l-o fi atacat?

Plutonierul-major tăcu. Bota părea că nu-l ascultase. Dădu la o parte raportul şi se adresă lui Marius Negrea. Îi ceru unele precizări privind ora la care fusese în peşteră, poziţia cadavrului, dacă remarcase ceva deosebit.

— Cred că omul a fost îngrozit, speriat de ceva, spuse Negrea. Avea o expresie ciudată pe chip.

— Ori, poate, uluit, completă Bota.

— Da, da! Parcă uimit şi speriat în acelaşi timp, recunoscu Negrea.

Bota îl privi. Profesorul Marius Negrea era înalt, bine făcut, blond şi cu ochii albaştri. Părul lung, mustăţile „pe oală" şi barba pe care o lăsase să-i crească în voie îi clădeau o înfăţişare de viking sau de Crist. „Cam ciudată înfăţişare pentru un profesor, gândi Bota. Probabil însă că numai pe timpul vacanţei îşi permite aceste extravaganţe."

— Când aţi ieşit din peşteră aţi întâlnit pe cineva? întrebă maiorul.

— Pe drumul spre sat i-am întâlnit pe domnul Ken Rowbeam, apoi pe Daisy Midiane. Primul ieşise din

şantier să se plimbe. Domnişoara picta, nu departe de peşteră. E nevoie să vă explic cine sunt cei doi?

Bota încuviinţă, dând din cap.

— Domnul Ken Rowbeam e egiptolog şi, în acelaşi timp, un bizantinolog renumit. Face parte din grupul cercetătorilor străini care se ocupă cu punerea în valoare a artei brâncoveneşti. După câte îmi spunea Daisy – Marius Negrea se opri o clipă, tuşi încurcat, apoi reluă –, Ken Rowbeam a lucrat cu profesorul Midiane, tatăl fetei, în Egipt. Ken e pe jumătate egiptean, după mamă. Tatăl său a fost însă englez. Are cam vreo patruzeci de ani. Un tip cam antipatic. Cât despre Daisy, ea e fata profesorului Midiane, şeful grupului de experţi străini. Un bizantinolog de mâna întâi. La congresul ţinut în Bucureşti acum cinci ani a prezentat o lucrare deosebit de interesantă despre stilul brâncovenesc şi influenţele lui în Levant. E prieten bun cu profesorul Dumitraşcu, cel care conduce lucrările din partea ţării noastre. Pe profesorul Dumitraşcu l-am avut în facultate la cursul de arheologie.

Bota privi spre uşă. De câteva minute intraseră Radulian şi locotenentul Feleagă. „Radulian a sosit la timp, gândi el, pentru a afla date din domeniul care-l interesează...”

— Daisy Midiane este şi ea cercetătoare?

— Nu. A venit aici cam odată cu domnul John

Sandow. Sandow este bizantinolog. Puţin mai bătrân decât Rowbeam. Englez sau american. Nu ştiu precis. Daisy a venit la părinţii ei. Am uitat să vă spun că domnul Midiane e aici cu soţia.

Bota citea iarăşi raportul. Părea atât de adâncit în lectură, încât Marius Negrea se opri, crezând că nu-l ascultă. Maiorul ridică privirea şi spuse:

— Continuaţi, tovarăşe profesor. Ce ziceaţi de Daisy?

— Rowbeam îi cam... îi cam face curte fetei deşi, după câte am înţeles, pe Sandow îl cunoaşte mai demult şi... în fine, nu sunt prea lămurit... Daisy n-are decât optsprezece ani. La vârsta asta fetele nu prea ştiu ce vor. Negrea zâmbi şi ochii lui albaştri căpătară o strălucire aparte, prietenoasă, complice.

— Mai sunt şi specialişti de alte naţionalităţi decât români şi englezi? întrebă Bota.

— Mai sunt doi: un turc, de la vestitul muzeu de antichităţi din Istanbul, şi un italian, care de fapt a plecat... Deci profesorul Midiane cu soţia şi fiica, Rowbeam, Sandow, domnul Ali Babakan, Sergio Prado, italianul... Aceştia sunt. Din grupul românilor fac parte profesorul Dumitraşcu, Teodorescu – acesta a venit cu soţia, are vreo 55 de ani, lucrează la muzeul de la Mogoşoaia –, apoi Firulescu, de la muzeul Olteniei, din Craiova, şi George Postăvaru, asistentul lui Dumitraşcu.

Maiorul îşi trecea alene mâna prin părul cărunt. Stătea cu ochii pe jumătate închişi, oferind imaginea unui om adâncit în gânduri.

— Şi... cum a fost cu telefonul acela?

— M-au chemat la parter, unde e instalat aparatul. Am auzit o voce înăbuşită: „Dacă nu-mi vei da obiectul luat de la călugăr, o păţeşti.” Acesta a fost tot mesajul Or, eu n-am luat nimic. Habar n-am...

— Ai remarcat vreo particularitate în vocea celui care a telefonat?

— Nu... Adică... ce să zic? Parcă era glas tineresc, voit îngroşat. Sau voce de femeie.

— Interesant, spuse Bota în cele din urmă. Cât e ceasul? Aproape unu. Locotenent Feleagă, am o vorbă cu dumneata. Ceilalţi – la treburile obişnuite. Radulian, dumneata mă vei însoţi la şantierul de arheologie. Dacă vrea şi tovarăşul profesor...

— Cu plăcere? De fapt, de la 20 iunie locuiesc acolo. Aşa că pot zice că merg acasă.

— După asta vom face o vizită la mănăstirea Polovragi. E interesantă?

— Foarte interesantă, spuse Marius Negrea şi continuă: Toate mănăstirile din nordul Olteniei sunt adevărate comori de artă laică şi bisericească. Din păcate, oltenii nu ştiu să le facă reclamă, tovarăşe maior. Horezu, ctitoria lui Brâncoveanu, este o

capodoperă a artei brâncoveneşti. Şi-apoi, Tismana! Peisaj de basm... Cea mai veche mănăstire din Oltenia... Dar ce folos dacă oltenii nu ştiu să-şi valorifice patrimoniul turistic!...

*

Şantierul de arheologie se afla cam la doi kilometri de comună, vârât între două dealuri, pe valea unui afluent al Olteţului. Săpăturile se făceau pentru a da la iveală temeliile unor clădiri care, după toate probabilităţile, alcătuiseră o reşedinţă de vară a domnitorului Constantin Brâncoveanu. După părerea specialiştilor, palatul de vară avea cam aceleaşi componente ca acelea de la Mogoşoaia şi Potlogi, dar, nefiind durat în piatră, ci în lemn, suprastructura fusese distrusă de foc şi intemperii.

De la acest palat de vară Brâncoveanu ajungea cu uşurinţă la oricare din mănăstirile Olteniei, iar pe drumuri de munte, pe la Novaci şi Obârşia Lotrului, răzbea la Sibiu şi la Făgăraş, unde dăruise românilor ardeleni biserica Sfântul Nicolae, pe care a pictat-o meşterul Preda sân Preda, omul trimis de domnitor la Padova şi Florenţa să înveţe meşteşugul picturii.

Arheologii care lucrau la Poieni erau specialişti în bizantinologie. Şantierul îi interesa numai în măsura în care descoperirea unor obiecte le aducea date noi despre adaptarea artei bizantine de către arhitecţii,

pictorii şi dăltuitorii în piatră pe care Brâncoveanu îi adăpostise la curtea lui, încurajându-i să creeze opere de artă.

Cei şase străini, soţii Midiane cu fata lor, Rowbeam, Sandow, Ali Babakan – Sergio Prado plecase –, locuiau într-o clădire frumoasă. O cabană cu două etaje. Nu rareori poposeau la Horezu şi la Govora unde bisericile mănăstirilor erau tot ctitorii ale lui Brâncoveanu. De la Govora călătoreau adeseori la Mănăstirea Surpatele a boierilor Buzeşti, refăcută pe cheltuiala Mariei, soţia lui Brâncoveanu, şi la „Mănăstirea dintr-un lemn", construită, potrivit legendei, din lemnul provenit de la un singur stejar.

*

Toate acestea îi erau relatate lui Bota de Marius Negrea, în timp ce maşina urca pe drumeagul ce ducea spre cabană. Profesorul se însufleţise.

Bota îl asculta cu mult interes. Îi plăcea faptul că tânărul profesor de istorie era atât de entuziasmat de arta brâncovenească şi nu scăpa prilejul de a împărtăşi şi altora cunoştinţele sale. La o vreme, maiorul se întoarse spre Radulian.

— Am uitat să te întreb, mânzule (Bota îi spunea uneori „mânzule", ca pe vremea când rezolvaseră împreună primul caz, acela al cuneiformelor, şi

Radulian era nou în meserie)[11]. Cum a fost revederea cu profesorul dumitale din facultate? Te-a recunoscut?

— Desigur! Dumitraşcu are o memorie formidabilă. Ţine minte şi pe cel din urmă student.

— Darmite... pe unul din elită!...

Ironia lui Bota nu-l indispuse pe Radulian, care continuă:

— Mi-a ţinut o dizertaţie întreagă despre lucrările grupului condus de dânsul. Arthur Midiane, Sandow şi ceilalţi fac dese călătorii la Bucureşti, la Potlogi, Mogoşoaia. Au fost şi la Făgăraş, la mănăstirea Bistriţa, pentru a studia sfeşnicele şi policandrul dăruit de Brâncoveanu, apoi la Arnota – pentru a vedea tâmpla cu sculpturi florale, donată de acelaşi domnitor în 1706...

— I-aţi însoţit în aceste călătorii? îl întrebă Bota pe Marius Negrea.

— Uneori. La Bucureşti s-au dus cu profesorul Dumitraşcu. De fapt, soţia domnului Midiane stă mai mult în Capitală. În schimb, Daisy, de când a venit, cutreieră dealurile, munţii, însoţindu-i pe Rowbearn şi Sandow, care au făcut o descoperire în legătură cu o... comoară a lui Brâncoveanu. Daisy studiază artele frumoase la Paris. A venit aici acum o lună şi ceva. La

---

[11] Vezi romanul „Sfîrşitul Marelui Preot” de Sever Noran.

noi a făcut o adevărată pasiune pentru frescele bizantine. Turcul nu se prea plimbă. I s-a dat o chilie la mănăstirea B. Şi declară mereu că regretă că nu s-a născut în România, pe care a îndrăgit-o pentru frumuseţile ei. „Până la urmă o să mă convertesc la creştinism şi rămân călugăr aici”, spune el adeseori, în glumă. E un moşulică simpatic. Cât priveşte italianul, Sergio Prado, acesta a plecat după două-trei săptămâni de stat în zonă.

*

Şantierul nu avea nimic pitoresc. Baraca unde dormeau cei şase muncitori era din lemn. La un colţ al acesteia se amenajase o încăpere în care erau depozitate obiectele descoperite în cursul săpăturilor. Cabana în care locuiau cercetătorii se afla într-o pădurice de brazi, avea culoarea ciocolatei, jaluzelele zmeurii, iar la ferestre – ghivece cu muşcate.

— Au descoperit ceva până acum? întrebă Bota, adresându-se lui Radulian.

— Bucăţi de ceramică, o ladă cu odăjdii bisericeşti, nişte icoane deteriorate şi, bineînţeles, conturul temeliilor curţii de vară. Profesorul mi-a arătat câteva articole publicate în revistele noastre şi străine privind aceste descoperiri.

Maşina era doar la vreo două sute de metri de şantier, când Marius Negrea ceru şoferului să oprească.

Pe dreapta drumului se zăreau doi copii.

— Sunt elevii mei. Cei cu care am fost în peşteră atunci. Probabil că mă aşteaptă, spuse Marius Negrea.

Într-adevăr, Ovidiu şi Sebastian îl aşteptau pe profesor. Întrebaseră de el la şantier şi, aflând că e plecat, se postaseră lângă un brad şi-l aşteptau.

— Ce-i cu voi? întrebă Negrea.

— V-am căutat la cabană... Noi... pescuirăm ceva grozav, spuse Ovidiu şi ochii săi albaştri se subţiară a zâmbet.

— Un păstrăv? O lostriţă mare?

— Nţ! făcu Sebastian. Un fel de sacoşă în care s-a agăţat undiţa lui Albăstrel, când a dat la bulboana din sus de peşteră. S-a vârât în apă să scoată undiţa şi... şi iacă ce a scos.

Zicând acestea, dădu fuga până la un fag şi, dintre tufele de la rădăcina acestuia, scoase o geantă de voiaj. Reveni în fugă şi desfăcu fermoarul. Bota, care coborâse şi ascultase discuţia, îl rugă pe Radulian să deşerte, pe îndelete, conţinutul sacoşei.

Înăuntru se aflau o haină, un pantalon, o cravată, o pereche de pantofi şi câteva mărunţişuri: un brici de bărbierit, un pămătuf, o pastă de ras, un săpun, o periuţă de dinţi şi două perechi de ciorapi de bumbac, cu eticheta unei fabrici din Bucureşti. Niciun act. Căutară prin buzunarele hainei. Nimic. În schimb, în

buzunarul de ceas de la pantalon găsiră o hârtiuţă pe care era scris, cu pastă, un număr: 81915.

— Probabil... un număr de telefon, spuse Radulian.

Bota îl privi cam într-o parte:

— Încă nu există oraş în România care să aibă telefoane care încep cu 81, arheologule. Ei, dar ce e asta? Arheologule, dumneata cred că ştii un pic greceşte. Ia vezi ce scrie aici în interiorul pantofilor. Uff, ce murdari sunt de noroi!

Radulian făcu ochii mari. „Pantofi greceşti? Cum se poate? Atunci... atunci înseamnă că...”

Nu-şi continuă gândul. Descifră cu uşurinţă marca. Erau pantofi „Olympos”, confecţionaţi la „Thessaloniki”, adică Salonic.

— Nu cumva vreun bizantinolog şi-a aruncat trusa de voiaj în Olteţ? întrebă Bota, cu vădită ironie.

— Asemenea pantofi se pot cumpăra oriunde în vestul Europei, spuse Radulian. Eu mi-am luat la München, când... când cu raliul. Curios mi se pare faptul că hainele nu sunt prea deteriorate de apă. Înseamnă că sacoşa a fost de curând aruncată în Olteţ.

— Nu cumva vreun hoţ o fi azvârlit-o acolo, pentru a nu fi prins cu un corp delict? îşi dădu părerea Marius Negrea. O clipă! Tovarăşe maior! Două lucruri senzaţionale! Ieri l-am auzit pe domnul Midiane că i-au dispărut nişte pantofi. Parcă a amintit de marca

aceasta... „Olympos”. Urma s-o întreb azi pe femeia de serviciu: – ieri a fost liberă – dacă ştie ceva despre ei.

— Şi nu cumva azi i-a găsit? întrebă Bota.

— Habar n-am.

— Pun pariu, arheologule, unu contra o mie, că domnul Midiane şi-a găsit pantofii sau o să-i găsească în curând. Ţii rămăşagul?

— Nu... nu înţeleg nimic, murmură Radulian şi imediat gândi: „Poftim! Iar i s-a năzărit ceva «Fachirului»”.

— Al doilea lucru senzaţional?... îl întrebă Bota pe Negrea care nu ştia ce să mai creadă auzind discuţia maiorului cu subordonatul său.

— În peşteră s-au găsit urme de paşi: ai mei, ai lui Sebastian, ai bocancilor călugărului şi... şi o amprentă neidentificată de pantofi. Scrie în raport, pare-mi-se.

Bota privi spre cei doi copii. Le puse mâinile pe cap şi-i mângâie. Îi întrebă cum îi cheamă, dacă învaţă bine, apoi, pe un ton serios, îi rugă să-i promită că nu vor spune nimănui despre sacoşa pescuită în bulboană.

— Ei. Îmi promiteţi? întrebă Bota în cele din urmă.

— Da. Da, răspunseră copiii şi priviră cu seriozitate spre Marius Negrea.

— Şi-acum, noi ne vom continua drumul pe jos, până la şantier că e aproape. Tovarăşe şofer, îi vei lua pe aceşti doi voinici şi-i vei conduce în sat. O plimbare cu

maşina nu le strică. Asta, drept recompensă pentru făgăduiala dată. Apoi duci sacoşa căpitanului Savu. Spune-i să compare urmele de pantofi cu talpa ăstora găsiţi în Olteţ. Pun pariu că vor semăna.

— Nu cumva e sacoşa... mortului din peşteră? întrebă Negrea.

Bota îşi ciupi obrazul drept, aşa cum avea obiceiul când era contrariat. Privi cu coada ochiului spre Marius Negrea, care, în ciuda înfăţişării sale, îi devenise simpatic.

— Dimpotrivă. Cred că pantofii au fost purtaţi de asasin.

— Care apoi şi-a schimbat hainele? întrebă Marius Negrea.

Lui Bota îi păru rău că răspunsese primei întrebări, dând posibilitatea emiterii unor ipoteze cel puţin stranii.

— Crima aceasta aparţine realităţii, nu ficţiunii dintr-o operă literară, unde ucigaşul îşi schimbă costumul, pentru a juca alt rol, tovarăşe profesor. Şi, fiindcă îmi eşti simpatic pentru... hm... erudiţia dumitale în privinţa artei brâncoveneşti, aş dori să te rog două lucruri. Primul: să nu vorbeşti nimănui despre cazul de care ne ocupăm.

— De acord, tovarăşe maior.

— Al doilea: să ne conduci la mănăstirea Polovragi,

apoi la mănăstirea B., unde l-au dus pe călugăr pentru înmormântare.

— Cu mare plăcere, tovarăşe maior.

*

Curând, în holul de la parterul cabanei, maiorul Bota, Radulian şi Negrea stăteau de vorbă cu profesorul Dumitraşcu. Uscăţiv, cu faţa suptă şi ridată, bătrânul dascăl părea obosit, preocupat. Cu toate acestea, fu foarte amabil cu oaspeţii, iar când Midiane coborî în hol împreună cu soţia sa – revenită pe şantier –, se grăbi să-i prezinte noilor veniţi.

— Domnul Radulian este unul dintre studenţii mei cei mai buni, spuse Dumitraşcu. Acum lucrează într-un domeniu mai deosebit. Face cercetări judiciare, după câte am înţeles. Dânsul e maiorul Bota, şeful lui Radulian. Fac investigaţii în legătură cu acel călugăr găsit în peşteră.

Domnul Midiane se grăbi să intervină:

— Ce legătură are grupul nostru cu?...

— Niciuna, se grăbi să spună Bota, într-o engleză destul de bună. Trecând însă pe aici... n-am rezistat tentaţiei de a afla, cu o clipă mai devreme decât restul curioşilor, ce s-a descoperit. Vinovat este Radulian, desigur, elevul domnului profesor Dumitraşcu. De altfel, poate că nu i-ar strica să stea câteva zile aici, ca oaspete al colegului său, George Postăvaru. Parcă aşa

se numeşte asistentul dumneavoastră, domnule profesor?! Bineînţeles, după ce ne vom fi terminat treburile.

Radulian era încântat de propunerea maiorului, dar era convins că Bota n-o făcea de dragul lui, pentru a-i da posibilitatea să lucreze într-un domeniu care-l pasiona.

— Eu l-aş primi şi pe o perioadă mai lungă, spuse Dumitraşcu. A fost un student foarte bun...

— S-a descoperit criminalul? intră în vorbă Eveline Midiane, cu o curiozitate demnă de orice fiică a Evei.

Bota o privi. Era o femeie de 40–42 de ani, cu părul vopsit alb-argintiu, ochii negri, buze senzuale. Măruntă de statură, cu pieptul puţin cam prea mare. Purta o rochie de vară, cu volănaşe.

— Încă nu, stimată doamnă, răspunse Bota. Dar nu mai e mult până îl descoperim.

— Vreţi să vizitaţi şantierul? Nu e prea spectaculos, interveni Dumitraşcu, pentru a schimba vorba.

— Cu plăcere, spuse Bota şi se ridică, salutându-i pe soţii Midiane.

Radulian îi urmă exemplul. Din greşeală însă, scăpă pe jos pixul cu care se jucase în timp ce stătuseră de vorbă cu profesorul. Se apleca să-l ridice. În clipa următoare zări pantofii lui Midiane. Semănau ca două picături de apă cu aceia găsiţi în sacoşa „Pescuită”.

Abia aşteptă să fie singur cu Bota. Profitând de ocazie că Dumitraşcu ieşise împreună cu Negrea, şopti tulburat:

— A-aţi văzut pantofii lui Midiane, tovarăşe maior? E de necrezut, dar...

Tăcu, văzând că Midiane îi urma. Soţia acestuia rămăsese în hol.

— Dacă aş putea să-l întreb... murmură Radulian şi privi spre Negrea care se apropia, apoi spre pantofii profesorului.

Marius Negrea înţelese. Întrebă, glumind:

— V-aţi găsit pantofii dispăruţi, domnule Midiane?

— O, da! Erau sub pat. I-am cumpărat la Atena, când am venit cu avionul din Egipt. Dar nu ştiu ce au, parcă s-au mai strâmtat. Trebuia să-i ţin pe şanuri.

Radulian căuta privirea lui Bota, dar acesta părea absent. Contempla distrat cabana din care ieşiseră. Parcă nu auzise nimic. Locotenentul-major nu ştia ce să mai creadă. Păşi alături de Bota, fără să spună nimic. În cele din urmă îl auzi murmurând:

— E o glumă proastă, desigur. O glumă care va costa...

— La ce vă referiţi? întrebă Radulian.

Bota îşi ciupi obrazul stâng şi subordonatul său înţelese că cel mai bun lucru era să tacă.

*

— Piatra de temelie a fost pusă de marele postelnic Danciu Pârâianu, în 1653. Construcţia s-a terminat de arhimandritul Ioan de la Hurezi, în 1690, cu ajutorul lui Brâncoveanu. Domnitorul a plătit şi meşterii zugravi, pe Simion, Istrate, Andrei şi Hranit, care între 1702 şi 1703 au împodobit-o cu icoane...

Explicaţiile le dădea un călugăr bătrân. Bota asculta cu atenţie în timp ce păşea spre biserica mănăstirii. Ajungând în pridvor, ghidul îi opri:

— Iată, aici, un element deosebit de interesant, spuse el. Semnătura lui Tudor Vladimirescu şi data – 28 mai 1821 – când a trecut prin Polovragi şi a vizitat mănăstirea.

După un timp Bota şi Radulian ieşeau pe poarta mănăstirii.

— E departe mănăstirea B?... întrebă Bota.

— Cam o jumătate de ceas de mers pe jos, răspunse călugărul. Porniţi pe poteca aceasta... Treceţi pe la peşteră în sus...

— Mulţumesc, părinte, zise Bota şi apucă pe potecă, urmat de Radulian.

Mănăstirea B. Era mult mai mică decât cea din Polovragi. Era clădită pe un vârf de deal, astfel că putea fi văzută de la depărtare. La intrarea în incinta construcţiei, fură întâmpinaţi de un călugăr tânăr, care-i conduse la stareţ. Cei doi arătară scopul vizitei

lor şi îşi declinară calitatea.

— Unde a fost depus călugărul găsit în peşteră? întrebă Bota.

— Tocmai i se termină slujba, spuse stareţul. Soborul fraţilor se va retrage. Înmormântarea va avea loc după-amiază.

— Îl îngropaţi, cu hainele lui?

— I s-a pus o rasă nouă.

— Aş putea vedea îmbrăcămintea cea veche?

Călugărul făcu un gest care voia să însemne „Urmaţi-mă” şi porni spre spălătoria mănăstirii. Aici găsiră hainele celui decedat. Bota le cercetă cu atenţie.

— Ce faceţi cu hainele mortului? întrebă el în cele din urmă.

— Le spălăm şi le păstrăm. Poate le vom da de pomană unui frate, întru pomenirea răposatului. Din păcate nu ştim nici cum îl cheamă.

Porniră spre biserică. Slujba se terminase, aşa că putură să se apropie nestingheriţi de catafalc şi să-l privească pe răposat. Acesta avea obrajii încadraţi de giulgiu. La căpătâiul său privegheau doi călugări bătrâni, cu părul rar şi bărbile albite. Maiorul privi cu luare-aminte obrajii mortului, apoi mâinile încrucişate pe piept. Radulian îl urmă.

— Ce părere ai? întrebă Bota în şoaptă, arătându-i obrajii mortului.

Radulian ridică din umeri a nedumerire. Fără să-i aştepte răspunsul, Bota porni spre ieşire. În prag se întoarse spre locotenentul-major şi-i strecură în mână un... nasture.

— E de la anteriul mortului. Nu te holba aşa, spuse Bota, că mă dai de gol.

Stareţul îi însoţi până la poarta mănăstirii, apoi făcu o plecăciune şi se depărtă.

— Ei, ce părere ai? întreabă maiorul.

— Despre nasture? E englezesc.

— Despre barba călugărului. Te-am rugat s-o priveşti cu atenţie.

— A, da! I-a crescut. E un fenomen cunoscut. Barba şi unghiile mai cresc şi după ce omul moare.

Bota îşi ciupi obrazul drept şi Radulian tăcu încurcat. Îşi dădu seama că şeful lui aşteptase un alt răspuns de la el. Dar ce altceva putea să-i spună?

Erau gata să urce în maşină când întâlniră un bărbat elegant, mic de statură, cu obrajii smochiniţi. Călca destul de sprinten, în ciuda vârstei pe care i-o arăta chipul.

— E domnul Ali Babakan, spuse locotenentul-major. Se duce, probabil, la chilia lui de la mănăstire. Ştiţi câţi ani are? Aproape optzeci. Dar se ţine bine de tot moşul.

Maiorul întinde o cursa

Directorul întreprinderii de prospecţiuni geologice, inginerul Tudose, era un bărbat înalt, corpolent, cu fruntea teşită şi ochi mici, iscoditori. Din clipa în care aflase cele întâmplate nu mai avea linişte. Îşi imputa faptul că lăsase harta de sinteză la Alexandru Stoian. Exista un birou special unde se ţineau asemenea documente secrete. N-ar fi trebuit să se lase harta la cartograful şef. E drept, acesta lucra şi după orele de serviciu şi avea un fişet unde ţinea acea hartă. Dar de ce nu-l obligase să lase cheile la biroul special? Iată întrebarea care îl chinuia.

Se auzi o bătaie în uşă şi secretara intră, conducându-i pe Bota şi pe Radulian. Directorul îi invită să ia loc, apoi făcu semn secretarei să se retragă. Din cauza emoţiei uitase să-i întrebe pe oaspeţi dacă doresc o cafea, aşa că secretara rămase în prag şi mimă ducerea unei ceşti de cafea la gură.

— A, da! Doriţi o cafea? întrebă directorul şi, fără să mai aştepte răspunsul, se adresă secretarei: Trei cafele. Cu zahărul separat.

Bota îl cântărea din ochi. Simţise că era un tip emotiv, de aceea îi vorbi cât mai amabil:

— O singură informaţie, tovarăşe director. Spuneţi-mi, vă rog, harta aceea, care se bănuieşte că a

fost fotografiată, cuprinde date secrete?

— Din păcate, da! Pe ea erau trecute aproape toate descoperirile noastre din zonă. Poate că aţi aflat din ziare: în raionul Galbenul, nu departe de mina de grafit, s-a descoperit un depozit de melinită. Suntem a doua ţară din lume care posedă zăcăminte de melinită, minereu rar, din care se extrage o substanţă deosebit de valoroasă pentru industria electronică. Mai bună decât germaniul. Pe hartă sunt trecute şi zăcămintele de...

Directorul înşiră datele pe care le credea necesare pentru a arăta importanţa documentului dat în păstrarea cartografului şef Alexandru Stoian. Acestuia i se făcuse un birou separat, prevăzut cu grile, la uşi şi la ferestre.

— De când i-aţi făcut acest birou? întrebă Bota.

— Cam de două săptămâni.

— Cine ştia că s-a întocmit o asemenea hartă de sinteză?

— Toată conducerea. Inclusiv şefii de secţie. Iertaţi-mă că vă întreb: credeţi, oare, că s-a fotografiat harta? Aţi developat filmul găsit la omul rănit?

Bota îşi ţuguie buzele.

— Încă nu avem rezultatul, spuse el, tocmai când secretara intră cu cafelele. Până ne bem cafeaua ar fi bine să-l chemaţi pe Alexandru Stoian.

— Nimic mai simplu, spuse directorul şi ieşi să dea el

însuşi dispoziţiile necesare.

— Ce părere ai, arheologule? întrebă Bota.

— În două săptămâni s-au putut lua tipare de pe cheile lui Stoian. Ceea ce mă intrigă însă e... acţiunea lui Gheorghe Stoian. Ce i-o fi venit? Cine l-a racolat pentru o asemenea faptă? Ah, dacă ar trăi şi dacă ar vorbi, întreaga afacere, ar fi dezlegată! Aşa, nu avem ce face. Trebuie să aşteptăm sau să... să pornim pe panta presupunerilor.

Directorul reveni însoţit de Alexandru Stoian. Bota îl privi cu atenţie. Cartograful avea faţa roşcovană şi favoriţi tăiaţi oblic, gata-gata să se împreune cu mustaţa gălbuie. Ochii săi înneguraţi reflectau durerea lăuntrică pe care o trăia la gândul că fratele său era grav rănit şi comisese o faptă al cărei mobil nu şi-l putea explica. După întrevederea de la spital şi cercetările efectuate în întreprindere, Alexandru Stoian îşi dăduse seama că fratele său nu vrusese să fure un obiect, ci urmărise – cel puţin aşa se bănuia – să fotografieze harta pe care o întocmise el, harta de sinteză. Această presupunere îl îngrozise de-a binelea. Iată de ce, aflând că este chemat de director, se speriase. Intrând în biroul unde se aflau Bota şi Radulian, se opri lângă uşă. Era schimbat la faţă. Maiorul îl pofti să ia loc, iar Stoian se decise cu greu să dea curs invitaţiei.

— Cum vă explicaţi că fratele dumneavoastră a putut

intra în întreprindere? întrebă Bota.

— Nu pot înţelege şi pace!

— Fratele dumneavoastră are talent la desen?

— E chiar mai priceput decât mine. Dar nu i-a plăcut munca de cartograf. Îţi distrugi ochii. A lucrat câtva timp şi el la noi. Acum vreo cinci ani. Dar s-a lăsat. A intrat în comerţ. Venea mereu să mă viziteze la serviciu. Mai ales în ultimul timp.

— Vreţi să-mi arătaţi permisul dumneavoastră de intrare? ceru Bota.

— Desigur, făcu Stoian şi, scoţând un portvizit plin cu tot felul de hârtii, extrase dintr-un compartiment al acestuia permisul cerut. Era vârât într-un plastic.

Bota îl studie, apoi se adresă directorului.

— Aţi putea să-i daţi un alt permis tovarăşului Stoian? întrebă el. Pe acesta aş vrea să-l păstrez câteva zile...

— Desigur, desigur, spuse precipitat directorul.

— Mulţumesc, spuse Bota. Şi-acum, încă o întrebare, tovarăşe Stoian. În ziua când fratele dumneavoastră a intrat în întreprindere...

— Am fost la pescuit, se repezi Stoian şi obrajii i se roşiră mai tare.

— Asta ştim şi noi. Cu un oarecare Nicolae Moraru. S-a verificat. Moraru a confirmat că aţi fost împreună. V-aţi despărţit pe înserat.

— Deci m... m-aţi verificat? întrebă Stoian cu un tremur în glas.

— Nu era normal? Ne facem datoria, tovarăşe Stoian. Vă rog însă să-mi spuneţi: aveaţi cheile de la birou la dumneavoastră când aţi fost la pescuit?

— Da.

— Dar permisul?

— Era acasă. În hainele de serviciu, răspunse Stoian.

— Asta e tot. Deocamdată. Vă mulţumesc, zise Bota şi se ridică, tocmai când secretara directorului intră să anunţe că maiorul era chemat la telefon de către căpitanul Savu.

Bota trecu în camera secretarei şi ridică receptorul care fusese lăsat pe masă.

— Aici maiorul Bota. Te ascult, rosti el scurt.

— Filmul a fost developat, dar... dar nu are nimic pe el. Avem şi o veste de la mănăstirea B.

— Bine, bine. Vin la sediu imediat, spuse Bota posomorât, ţuguindu-şi buzele. La revedere!

*

Peste câteva minute, Bota şi Radulian se aflau la poarta întreprinderii, gata să iasă. Deodată maiorul se opri.

— Ia stai să facem o probă, spuse el. Eu intru în cabina portarului iar dumneata, Radulian, îmi arăţi permisul şi dai să intri. Tovarăşe Balotă, se adresă el

portarului, ne dai voie, nu-i aşa?

— Păi cum să nu? se grăbi să răspundă cel întrebat. Uite unde stau eu când cercetez permisele...

Maiorul se postă în locul indicat de portar iar Radulian trecu prin faţa gemuleţului, arătând permisul. Maiorul îşi dădu seama că se putea vedea bine.

— Credeţi că mă puteam înşela, tovarăşe maior? făcu Balotă, de îndată ce Radulian reveni în cabină. Am ochiul format. Pot vedea într-o clipită dacă un permis nu e în regulă. Şi ştiţi de ce? Am un secret. Când s-au dus permisele la viză le-am însemnat. Lângă fotografie le-am pus câte un punctuleţ. Care n-are... e fals. Eu, când privesc permisul, caut punctuleţul...

Bota scoase din buzunar şi permisul găsit asupra lui Gheorghe Stoian. Le arătă pe amândouă, preţ de câteva secunde, lui Nicolae Balotă. Amândouă erau vârâte în etuiuri de plastic, transparente.

— Care e cel bun? întrebă maiorul.

— Amândouă, spuse fără ezitare portarul. Au punctuleţul meu...

— Bravo, tovarăşe Balotă, exclamă maiorul. Ai avut o idee grozavă cu semnul acela! La revedere!

*

Maşina gonea spre sediul miliţiei.

— ...Deci, e clar, nu-i aşa, arheologule? Ştii ce mi s-a

comunicat la telefon? Că filmul a fost developat, dar e complet... alb. Adică nu are nimic pe el. Ce părere ai?

— Filmul găsit în buzunarul lui Gheorghe Stoian?

— Exact!

— Atunci... atunci e necesar să lămurim câteva probleme, tovarăşe maior. Mai întâi, dacă acest film e unicat.

— Interesant! Continuă.

— S-a fotografiat, desigur, cu un aparat. Acesta n-a fost însă găsit la locul crimei. De ce? Simplu: a fost luat de agresor. Stoian a scos oare filmul din aparat? Aşa s-ar părea. Dar dacă a făcut două filme, unul ţinându-l pentru... sufleţelul său? Şi încă o ipoteză: dacă cel din buzunar a fost de rezervă? N-a fost folosit şi, în consecinţă, la developare nu prezintă nicio imagine.

Bota îl privi cu coada ochiului.

— Şi dacă acest gen de filme s-or fi developând după alte reguli? aruncă el întrebarea. Dacă nu-i ştii secretul, devine... alb. Închipuie-ţi – că la controlul vamal s-ar găsi asemenea filme şi am vrea să-l prindem pe un spion cu mâţa în sac. Confiscăm filmele, le developăm şi constatăm că nu au nimic pe ele. De ce? Pentru că le-am developat după metoda clasică. Spionul ar fi ştiut cum să le lucreze şi imaginile nu s-ar fi voalat.

Radulian îşi privi admirativ şeful.

— La asta nu m-am gândit, tovarăşe maior, spuse el,

cu glasul întristat parcă. E limpede că Gheorghe Stoian a avut un complice, care, pentru a-l ajuta să iasă mai uşor din întreprindere, a spart geamul de la ghereta portarului. Un gest gratuit, Gicu Stoian putea ieşi tot atât de liniştit precum intrase. Poate că, în ultimul moment, Stoian a înţeles că i se întinsese o cursă? Să fi scos filmul din aparat? În acest caz agresorul va încerca să găsească filmul.

— Şi n-a încercat? întrebă Bota, privindu-şi subordonatul cu un uşor zâmbet pe buze.

— Să... încerce să-l... găsească? murmură Radulian. Nu... nu-mi dau seama când şi cum. Nu înţeleg. Poate că?...

Bota îl linişti, ridicând mâna.

— Lasă pe altă dată exerciţiile de ghicitor.

— Dacă a încercat, înseamnă... înseamnă că Stoian l-a tras pe sfoară pe complicele său şi deci nu s-a fotografiat harta! Tovarăşe maior! mai mult ca sigur că acţiunea a eşuat!

— Şi dacă... dacă acel complice a luat „totul” – aparat şi film – şi a vârât în buzunarul lui Stoian un film nefolosit? întrebă Bota.

Buza de jos a lui Radulian se răsfrânse ca la un copil îmbufnat.

Maşina străbătu strada principală şi opri în faţa miliţiei. Căpitanul Savu îi aştepta. În timp ce urca

scările Bota se întoarse spre Radulian.

— Ce-i drept, în cazul în care Stoian şi-a tras pe sfoară complicele, acesta va căuta filmul, în primul rând la... Stoian Alexandru, căruia i s-au remis hainele şi obiectele găsite în buzunarele fratelui său. O şansă dintr-o mie, pentru că, desigur, individul nu e prost. Bănuieşte că l-am percheziţionat pe Gheorghe Stoian. Rolfilmul e mic, dar nu putea trece neobservat. Afară numai dacă la primele cercetări nimeni nu s-a gândit la incriminarea lui Gheorghe Stoian. Pornind pe această pistă, am şi luat măsura ca Alexandru Stoian să primească toate lucrurile fratelui său. Inclusiv filmul.

Radulian era uluit.

— A... aţi luat deja această... această măsură?

— Arheologule, vom întinde o cursă. Dacă se va cădea în ea, atunci... Ei, dar uite că am ajuns!

Radulian privi cu admiraţie spre Bota. „N-o să renunţe în veci la surprizele sale, la loviturile de teatru, gândi el. Iar eu n-o să pot să i le parez decât... hm... decât când mi-o merge mintea cum îi merge lui. Asta e! Dar până atunci, mai am destule de învăţat...”

*

Căpitanul Savu se grăbi să-i informeze că nicio mănăstire din regiune nu avea vreun călugăr „lipsă la apel”, cum se exprimă el, zâmbind.

— Există totuşi un indiciu care ne-ar putea servi la

identificarea mortului. Un monah de la mănăstirea B., pe nume Istafie, zicea că aştepta un oaspete, că i-a scris un călugăr de la o mănăstire din Moldova. În acest sens, a primit o scrisoare. Iat-o.

Bota o dădu lui Radulian care începu s-o citească cu glas tare.

„Preacinstite şi prea iubite frate întru Hristos, har şi milă de la Dumnezeu, iar de la mine închinăciuni smerite şi îmbrăţişare frăţească. Află că va veni la tine un oaspete tocmai de la Sfântu Munte care vrea să vadă Sfânta mănăstire Hurezi, de care s-a dus vestea. Aşa că rogu-te găzduieşte-l în chilia dumitale şi călăuzeşte-i paşii la Hurezi, precum Domnul ne călăuzeşte paşii pe căile izbăvirii, Amin.

Cu frăţească dragoste,
Gavrilă”

Câteva clipe după ce Radulian termină, nimeni nu îndrăzni să spună un cuvânt. Aşteptau părerea lui Bota.

— S-a trimis o fotografie la mănăstirea acestui... Gavrilă?

— Da, tovarăşe maior. Încă de ieri s-au difuzat prin telefoto. Nu ne-a sosit încă răspunsul. Gavrilă cică e plecat la un schit în munte, lipseşte vreo două luni...

S-ar putea ca mortul... mortul să fie tocmai acel călugăr aşteptat de Istafie, care îl cunoaşte pe Gavrilă de pe vremea când a fost metocar – adică administrator – al unor case mănăstireşti, iar Gavrilă era iconomul mănăstirii G.

— Vă rog să urmăriţi obţinerea confirmării, spuse Bota. Deşi tare mi-e teamă că Gavrilă şi monahul venit de la Sfântu Munte... Hm! Am o presimţire...

„Iar o presimţire? îşi zise Radulian şi îl privi pe Bota cu coada ochiului. Fără îndoială că-i vorba de o nouă surpriză pe care ne-o pregăteşte."

— Iertaţi-mă, spuse Radulian cu oarecare sfială. Aş avea nevoie de locotenentul Feleagă pentru a verific numerele de telefon din agenda lui Gheorghe Stoian. El cunoaşte zona, oraşul...

— Feleagă e plecat în misiune, spuse Bota, aşa că, arheologule, trebuie să te descurci singur. Ţi se pare complicat?

Radulian roşi.

— Mă gândeam că...

— Bănuiesc la ce te gândeai, îl ironiză Bota. Feleagă a adunat într-un timp record o mulţime de date despre Stoian şi deci presupui că ţi-ar fi de mare ajutor. O să ţi-l dau ca ajutor după ce va reveni din misiune.

Căpitanul Savu asculta atent. „Feleagă e plecat? Unde şi în ce scop l-a trimis maiorul Bota? Ia te uită!

Locotenentul nu mi-a raportat nimic! Bravo!” gândi căpitanul şi, cuprins de o uşoară amărăciune, îşi aprinse o ţigară.

Pietricica ucigaşă

Radulian stătea în dreptul măsuţei pe care se afla telefonul şi forma de zor numerele copiate din agenda lui Gheorghe Stoian. Erau, în total, şapte. Aflase cui aparţineau patru dintre ele: unul era al bazei de aprovizionare, al doilea al serviciului comercial al întreprinderii orăşeneşti, al treilea al contabilităţii inspectoratului, iar al patrulea al fratelui său, de la birou. Când formă pe cel de al cincilea, îi răspunse o femeie.

— Bună ziua, spuse el, cu o voce pe care şi-o dorea cât mai caldă. Telefonez din partea lui Gheorghe Stoian.

— Vă ascult, domnule.

— Domnul Stoian a avut un accident...

— Am aflat. Din partea mea... M-a părăsit să se însoare cu amanta şefului său, după ce ăsta se săturase de ea. Şi-acum madam Stoian îşi dă aere de mare cucoană.

— Da... da... murmură Radulian, uimit de avalanşa de cuvinte a interlocutoarei sale.

— N-am fost cununaţi. Dar am stat împreună până când s-a... s-a încurcat, cu femeia asta care i-a sucit capul. Din cauza ei s-a apucat de băutură. Dacă scapă cu viaţă, Gicu o să ajungă la puşcărie sau la spitalul de nebuni...

— Iertaţi-mă pentru deranj. Aş dori... dacă se poate, să stau de vorbă cu dumneavoastră altfel decât prin telefon.

— Lucrez la magazinul „Dacia”. Sunt contabilă. Numele meu e Marga Badea. Veniţi oricând, în orele de program. Bună ziua.

Femeia închise. Radulian rămase câteva clipe pe gânduri, apoi formă alt număr de telefon. Al şaselea. Îi răspunse un bărbat.

— Din partea lui Gheorghe Stoian, spuse locotenentul-major, cu glas blajin, îndatoritor.

— Stoian... Stoian? A, da! A avut un accident. Lucrează la noi, la depozitul alimentar de pe strada Tudor Vladimirescu, care aprovizionează magazinele săteşti. Aici e corpul de inspectori comerciali. În ce problemă?

Radulian îşi declină calitatea.

— Voiam să stau de vorbă cu cineva de la dumneavoastră despre tovarăşul Stoian...

— Cu plăcere. Eu sunt inspectorul şef Mândrulescu. Când doriţi să veniţi? Mâine la ora opt e bine?

— Da!

— Atunci vă aştept. Bună ziua!

Radulian formă şi ultimul număr din cele extrase din agenda lui Stoian.

— Aici restaurantul-bar „Motanul saşiu”. Cu ce vă putem fi de folos? întrebă, cu multă politeţe în glas, o femeie şi Radulian tuşi, surprins de această amabilitate.

— Voiam să rezerv o masă pentru astă seară.

— Câte persoane?

— Două.

— Pe ce nume?

Locotenentul-major ezită o clipă, apoi rosti apăsat:

— Stoian.

— S-a marcat. Vă reţinem locurile.

„Ia te uită ce organizare! Bravo fetiţo, spuse, în gând, Radulian. Aşadar, diseară mă duc la bar. Volens-nolens. Mi-am făcut singur o gaură în pungă. Nu era oare, mai nimerit să fac investigaţii pe cale oficială? Poate că Stoian e un obişnuit al localului şi aş fi aflat nişte lucruri fără să fac pe clientul?”

Abia îşi termină acest gând, că în cameră intră Bota. Radulian se grăbi să-i raporteze cele aflate, apoi tăcu, aşteptând hotărârea maiorului.

— Ai potrivit-o de minune, Raduliene! spuse acesta. Tocmai mă gândeam că lui Stoian i-ar trebui o... gardă personală. Nu de alta, dar am aflat că e căutat. Cineva

vrea să intre în posesia obiectelor găsite în buzunarul fratelui său. I-a telefonat o femeie.

Radulian făcu ochii mari.

— L-a rugat să nu piardă filmul. „Vă vorbesc deschis, i-a zis femeia. Eu sunt măritată. Am fost cu Gicu undeva... Am făcut fotografii. El a luat filmul să-l developeze. Mi-e teamă să nu ajungă în mâna soţului meu. Dacă aţi vrea să mi-l daţi...” Hm? Ce zici de asta, Raduliene?

— N-a precizat cum crede că va intra în posesia filmului?

— Foarte simplu: i-a cerut lui Stoian să poarte filmul asupra lui, o zi-două. Îi va ieşi pe neaşteptate în cale şi i-l va cere.

— A, de aceea ziceaţi că e nevoie de o „gardă personală”, adică de cineva care să stea în preajma lui Stoian.

— Exact. Iar „ieşirea” din această seară este tocmai ce ne trebuie. Poate că Alexandru Stoian va fi interceptat la bar. În acest caz, ştii ce ai de făcut.

— Se înţelege, tovarăşe maior, răspunse Radulian, sigur de sine.

— Cât priveşte audienţele la... doamna Badea, cred că vei afla o mulţime de aiureli despre Gicu Stoian. M-ar interesa doar un lucru: poate ştie ce drumuri face soţia lui...

Radulian îşi privi şeful cu multă curiozitate.

— Nu cumva Mona Stoian n-a fost la... Craiova?

— A fost. Dar a plecat de la părinţi mai devreme decât ne-a spus. Iată aici confirmarea, spuse Bota, arătându-i un bileţel. Miliţia din Craiova s-a interesat discret şi a aflat că doamna Stoian a plecat de trei zile de la părinţi, dar n-a sosit decât ieri dimineaţă... Cât priveşte convorbirea pe care vei avea-o la Inspectoratul comercial, te rog să afli cum stă Gheorghe Stoian cu gestiunea. Cuvintele Margăi Badea, că „o să înfunde puşcăria”, mi se par cam tari. Deocamdată, atât. La revedere şi... petrecere frumoasă diseară. Eu fac o vizită pe şantier. Marius Negrea m-a invitat la o discuţie... arheologică.

Maiorul ieşi. Radulian rămase câteva minute singur. Nu ştia ce să mai creadă. Cine e călugărul asasinat? A venit, într-adevăr, de la Muntele Athos? Cine l-a omorât şi de ce? Cine e „omul cu umbrela” care l-a atacat pe Gheorghe Stoian? A vrut oare să-l ucidă sau numai să-i ia aparatul de fotografiat? Ale cui sunt lucrurile „pescuite” în Olteţ de cei doi copii? Ce-i cu pantofii profesorului Midiane? în ce misiune a fost trimis Feleagă? Cine a dat telefon directorului spitalului şi soţiei acestuia? Dar lui Marius Negrea? Ştia Gheorghe Stoian de „punctuleţul” portarului Balotă? Şirul întrebărilor ar fi continuat dacă nu ar fi

sunat telefonul.

— Cu căpitanul Savu, vă rog. Sunt maiorul Andrei de la judeţeana Neamţ.

— Locotenentul-major Radulian. Căpitanul Savu este plecat din sediu. Dacă aveţi o comunicare pentru dânsul, în legătură cu cercetările privind un călugăr asasinat...

— În regulă! Notează deci: Ieromonahul Gavrilă nu a primit niciun oaspete de la Sfântul Munte şi n-a scris nicio scrisoare unui confrate Istafie, de la mănăstirea B. Călugărul asasinat n-a fost recunoscut de niciun „pensionar" al vreunei mănăstiri din judeţul nostru. Asta e tot. Ai notat?

— D... da! făcu Radulian.

— Atunci e în regulă. Noroc!

Locotenentul-major închise telefonul şi rămase câteva clipe pe gânduri. Deodată sări în picioare, ieşi cât putu de repede din birou şi începu să coboare scările în fugă. Avea un singur ţel: să-l prindă pe Bota înainte ca acesta să plece spre şantierul arheologic şi să-i comunice vestea primită.

Avu noroc. Bota stătea de vorbă cu Savu, în timp ce şoferul repara ceva la motor.

— Tovarăşe maior, am primit chiar acum un telefon de la miliţia judeţului Neamţ. O veste... uluitoare!

Bota ridică amândouă mâinile, formând parcă un

paravan în faţa ochilor.

— Încet, încet, Raduliene! Că nu vin tătarii! După câte înţeleg, ai primit un mesaj telefonic prin care, probabil, ai fost anunţat că monahul Gavrilă nu l-a văzut în viaţa lui pe răposatul din peşteră. Era de aşteptat. Presimţeam...

Radulian îşi pierdu graiul. Privea când spre maior, când spre căpitanul Savu. Care, la rându-i, rămăsese stupefiat.

— În acest caz... to-tovarăşe maior, înseamnă că Gavrilă minte, cât e el de popă sau călugăr. Cine i-a scris lui Istafie? Că doar nu bunicul meu. Dumnezeu să-l ierte! O fi vorba de alt Gavrilă, de la altă mănăstire?! Istafie nu ne-a arătat plicul, să ştim de unde a fost trimisă scrisoarea. Poate că s-a înşelat. Câţi călugări Gavrilă or fi...

— Mda. Poate că s-a înşelat, spuse Bota, nu fără ironie, şi, adresându-se şoferului, îl întrebă: Gata, nea Ştefane?

— Gata. Poftiţi. Putem pleca.

— La revedere, zise Bota şi se îndreptă spre maşină.

Urcase şi şoferul pornise motorul când subofiţerul de serviciu apăru în curte, alergând.

— O clipă, tovarăşe maior! Aşteptaţi o clipă!

— Ce este? întrebă Bota, coborând.

— La spital... la spital... Stoian e pe moarte. A avut un

şoc cardiac... pare-se provocat de ceva... de cineva... Doctorul Micu, directorul spitalului crede că...

— Bănuiesc ce crede, spuse Bota, posomorât. Cât e ceasul? Cinci. Mai avem câteva ore până se înnoptează, Ei bine, atunci la spital!

*

Peste douăzeci de minute se afla la spital. Directorul îl aştepta.

— A avut un stop cardiac, dar şi-a revenit ca prin minune, le explică el. Mergea spre bine când...

— Un asemenea „incident” nu era previzibil?

— Deloc! Tocmai de aceea v-am chemat, bănuind că e vorba de altceva...

— Mda. Posibil, murmură Bota.

— I-am făcut imediat o analiză specială. Iată pe şeful laboratorului, zise directorul arătând spre un bărbat îmbrăcat în halat alb care apăruse ca din pământ. Ai reuşit să afli ceva, tovarăşe Neagu? i se adresă el acestuia.

— În sângele bolnavului s-au găsit urme de amfetol, o substanţă care poate provoca un şoc cardiac. Trebuie să ai o inimă foarte bună, deplin sănătoasă, ca să rezişti. E de mirare că bolnavul a supravieţuit...

Bota îşi trecu mâna prin părul alb-argintiu. Privi întrebător spre directorul spitalului. Acesta ridică din umeri. Nu îşi putea explica întâmplarea. De aceea şi

ţinu să explice:

— Bolnavului i s-a administrat tratamentul obişnuit. Nu i s-au dat medicamente cu amfetol. Mi se pare curios... Acest amfetol e periculos. Degajă vapori nocivi. Noi îl păstrăm sub cheie, într-un dulap ca un seif. Cheile au stat mereu la sora şefă.

— Unde se află bolnavul acum? întrebă Bota.

— În camera lui. Dacă vreţi să-l vedeţi...

— Desigur. Dar aş vrea să vorbesc şi cu sora care veghează la căpătâiul lui. Sper că v-aţi conformat celor discutate...

— Desigur, tovarăşe maior. Soţia şi rudele lui Stoian nu-l pot vizita decât în zilele de joi şi duminică. Prea multe vizite i-ar face rău. Cred că ar fi bine să... să nu mai fie deloc vizitat. Avem posibilitatea, datorită aparaturii moderne cu care am fost dotaţi, să oferim vizitatorilor imaginea bolnavului prin circuitul de televiziune internă... Ca la secţia de maternitate...

— Faceţi cum credeţi, spuse Bota şi se întoarse spre uşă. Mă însoţiţi în camera bolnavului?

— Desigur, desigur, răspunse doctorul Micu.

Făcuseră câţiva paşi pe culoar, când Bota se opri, aşteptând.

— Tovarăşe maior, pot să vă spun că nu s-a întâmplat nimic care să ne dea de bănuit. Aparatul de televiziune a mers continuu. S-au putut supraveghea toate

mişcările din camera bolnavului. În afară de soră, care este demnă de toată încrederea, nimeni n-a intrat în această cameră. De altfel, sora a primit dispoziţia să încuie uşa ori de câte ori iese din încăpere. Şi sunt sigur că a procedat conform indicaţiei date.

Bota îl privi ca printr-un abur şi doctorul înţelese că maiorul îl asculta distrat.

— Mda. E clar, murmură Bota. Totuşi doresc să vizitez camera bolnavului.

— Poftiţi, tovarăşe maior.

Îşi continuară drumul. Ajungând în dreptul uşii de la camera lui Stoian, doctorul bătu.

— Cine e? se auzi glasul unei femei.

— Doctorul Micu.

— Imediat vă deschid.

Intrară în cameră. Bolnavul zăcea în nemişcare, cu faţa înfăşurată, ca şi în ziua când Bota făcuse prima vizită. În încăpere totul era într-o ordine desăvârşită. Sora o femeie trupeşă, cu privirea inteligentă –, rămase în picioare. Bota îi puse câteva întrebări, iar medicul examină bolnavul, apoi îi luă pulsul.

— Merge spre bine, zise doctorul. Dar ştiu că am tras o spaimă, nu glumă!

Sora zâmbi de complezenţă. Bota cercetă încăperea, apoi se opri în dreptul geamului şi privi spre brazii care acopereau versantul muntelui.

— De aici ţi se oferă o privelişte plăcută, tovarăşe maior, spuse doctorul. Spitalul e pe un platou. Din cameră se vede muntele, ca un perete, ca un zid. De partea cealaltă a spitalului ai vederea spre oraş. Spitalul nostru parcă-i hotelul Alpin de la Sinaia.

— Perspectiva e sumbră, într-adevăr, zise Bota şi doctorul avu impresia că maiorul se referea la altceva. Vrei să ne laşi singuri, soră?

— Desigur, răspunse aceasta şi ieşi.

Câteva clipe mai târziu Bota se aplecă şi se uită sub pat, apoi cercetă parchetul. Privi din nou peisajul care se oferea prin geamul deschis, camera de luat vederi aţintită cu obiectivul asupra patului bolnavului, tuşi de câteva ori ca şi când s-ar fi înecat, apoi respiră adânc.

— Mda. Perspectiva e cam sumbră, spuse el din nou şi zâmbi. Gata, tovarăşe director! Putem pleca.

Ieşiră pe sală. Sora nu se afla acolo.

— Mă duc să o anunţ, spuse doctorul. Dacă vreţi să aşteptaţi să nu intre cineva...

Lui Bota îi veni să râdă. Doctorul se comporta ca un puşti care a citit prea multe romane poliţiste. Abia dispăru la colţul culoarului că Bota se întoarse şi reintră în cameră.

...Dacă, peste câteva clipe, cineva ar fi ascultat la uşă, ar fi rămas uimit sau ar fi crezut că maiorul se scrântise: Bota vorbea singur. La ieşirea din cameră juca în palmă

un obiect de mărimea unei alune. Când sosi, doctorul îl privi curios.

— La ce vă uitaţi aşa? întrebă Bota şi ochii lui de un albastru metalic luciră a zâmbet. E o pietricică. O biată, „nevinovată”, pietricică. Cine o fi aruncat-o pe geam?

*

Reveniră în biroul directorului, dar curând Bota îşi luă la revedere şi părăsi spitalul. Se opri la primul post telefonic şi formă numărul căpitanului Savu.

— Alo! Aici maiorul Bota.

— Căpitanul Savu. Ordonaţi.

— Noutăţi?

— Doar câteva informaţii. Gheorghe Stoian e arhicunoscut la „Motanul saşiu”. În ultima vreme şi-a petrecut cam des serile acolo. Se pare că are o prietenă printre dansatoarele din ansamblul barului. Ultima oară când a fost la bar ar fi spus că în curând o să dea o lovitură mare – nimeni n-a înţeles ce voia să zică – şi o să aibă bani de maşină. În seara zilei care a precedat „accidentul” căruia i-a căzut victimă, a fost deosebit de nervos şi s-a îmbătat. Înjura toate dansatoarele din lume, inclusiv pe nevastă-sa.

— Cum adică? întrebă Bota.

— Mona Stoian a fost şi ea dansatoare. Un an-doi, până când „s-a încurcat” cu un om influent. Acesta i-a oferit un serviciu în întreprinderea lui. Acolo l-a

cunoscut pe Stoian. Mona Stoian a vrut să se facă actriţă...

— A, da. Parcă am mai auzit chestia asta, spuse Bota.

— Am cules nişte date interesante despre menajul celor doi. Se pare că în ultima vreme nu se mai înţelegeau. De aceea ea era mereu plecată pe la părinţi, la Craiova. Şi când vă gândiţi, tovarăşe maior, că părea atât de îndurerată acolo, la spital, ştiţi, când am cunoscut-o, în camera rănitului...

Bota îşi ciupi obrazul, semn că nu-i plăcea întorsătura pe care o lua discuţia cu Savu. Tuşi gros. Celălalt înţelese şi tăcu.

— Radulian e cumva prin apropiere?

— Tocmai a sosit, tovarăşe maior. Vi-l dau la telefon.

Peste câteva clipe, maiorul auzea glasul subordonatului său.

— Ce noutăţi? întrebă Bota.

— Am reuşit, cu totul întâmplător, să dau de Marga Badea. Femeia pe care Gheorghe Stoian a părăsit-o pentru a se căsători cu Mona. E o... persoană foarte... hm... foarte drăguţă.

— Bun! Pe scurt: ce e important?

— Nimic deosebit. Bârfă muierească. Dacă ar fi să ne luăm după caracterizarea Margăi Badea, atunci Mona Stoian nu e uşă de biserică. Cred însă că-i pornită împotriva rivalei sale şi de aceea vorbeşte aiurea.

Părerea mea e că toate sunt „invenţii”.

Bota îşi trecu mâna prin părul alb. Sprâncenele i se ridicaseră spre fruntea ridată.

— Uite ce e, Raduliene. Ai o singură sarcină: să... brevetezi „invenţiile” Margăi Badea.

— A, da! Am înţeles, tovarăşe maior. Voi verifica totul.

— Dacă ai ceva deosebit, mă găseşti la şantier. Te informez că Stoian a primit avertismentul de care mă temeam.

— Nu înţeleg! se auzi vocea lui Radulian.

— Nici nu-i încă timpul, spuse Bota. La revedere!

Maiorul închise. Îşi trecu alene mâna prin păr, semn că era cufundat în gânduri, apoi privi pietricica pe care o avea încă în mână. Dacă Radulian ar fi fost de faţă, maiorul i-ar fi arătat-o şi, probabil, i-ar fi spus:

— Iată „pietricica ucigaşă” ce va răsturna carul mare.

Dar Radulian era departe: pornise probabil deja spre locuinţa Monei. Voia să mai afle câte ceva despre menajul soţilor Stoian.

Papirusul din Alexandria

Se înserase de-a binelea şi puţinele lumini de pe şantier pâlpâiau obosite.

În „Cabana străinilor”, cum era denumită clădirea

ciocolatie cu jaluzelele zmeurii şi muşcate în pervazul ferestrelor, luminile ardeau aproape peste tot, vioaie, puternice. Brădişul care înconjura cabana era liniştit, semn că nu bătea nicio pală de vânt.

În biroul profesorului Midiane era întuneric. Acesta coborâse la parter, pentru a porni împreună cu soţia, sosită de curând de la Bucureşti, spre oraşul din apropierea şantierului. Eveline Midiane era o femeie frumoasă, în ciuda faptului că trecuse de patruzeci de ani. Avea părut vopsit alb-argintiu. Purta ochelari cu lentile groase, acuzând o miopie existentă încă din anii copilăriei. Fusese căsătorită cu un plantator din Antilele Olandeze[12], dar, făcând o pasiune trainică pentru profesorul Midiane, îşi părăsise soţul. Eveline şi fiica sa, pe atunci în vârstă de zece ani. Se stabiliseră la Cairo, unde locuia Midiane.

În holul cabanei se aflau profesorul Marius Negrea, Daisy şi soţii Midiane.

— Nu mergi şi tu în oraş? La barul „Motanul saşiu” este un bun spectacol de variete, o întrebă Eveline pe Daisy.

---

12 Antilele Olandeze a fost o structură politică, parte autonomă a Regatului Ţărilor de Jos, cuprinzând o parte din Antilele Mici, compuse din două grupuri de insule din Marea Caraibelor: Aruba, Bonaire şi Curaçao (aşa-numitele Insule ABC, lângă Venezuela) şi Sint Eustatius, Saba şi Sint Maarten (localizate la sud-est de Insulele Virgine).

Fata nu răspunse imediat. Îşi aprinse o ţigară şi-l privi pe profesor.

— Eşti grozav de elegant, papa! îi spuse. Parcă ai avea treizeci de ani! Prezenţa mamei te întinereşte. Nu, mamă, astă seară nu merg în oraş, i se adresă apoi doamnei Midiane, răspunzând întrebării acesteia. Mâine plec cu Ken în „explorare" şi vreau să mă culc devreme, să fiu odihnită. O să încerc să pictez.

Daisy avea părut negru şi-l purta lung, răsfirat pe umeri. Născută în Antilele Olandeze, dintr-un tată băştinaş, moştenise de la acesta felul de a vorbi, uşor graseiat. Genele lungi îi sporeau expresia visătoare a ochilor albaştri, ca ai mamei sale. Avea înclinaţie spre artele plastice: picta şi făcea mulaje reuşite.

— Spuneai că vii în România să te odihneşti, continuă doamna Midiane.

— Peisajul de aici e prea frumos ca să pot rămâne insensibilă. Mă seduce. Marius mi-a promis că vom vizita Horezul şi un sat de olari. Ador ceramica românilor. E fantastică!

Spunând aceste cuvinte privi spre Marius Negrea. Acesta zâmbi de complezenţă. Era aşezat într-un fotoliu şi răsfoia o revistă.

— La revedere! Şi petrecere frumoasă! încheie Daisy şi, ridicându-se, se aşeză mai aproape de profesorul Negrea. Midiane şi soţia lui ieşiră, tocmai când pe scara

ce cobora de la etaj se ivi John Sandow. Era îmbrăcat într-un foarte elegant costum de seară, iar la butonieră îşi pusese o garoafă.

— Hello, John! Încotro? întrebă Daisy.

— Fac o mică plimbare cu maşina. Poate că mă însoţeşti?

— N-am chef să ies.

— Mâine te duci cu Ken în excursie? o întrebă şi pe chipul lui trecu parcă o umbră.

— Da. Mergem cu maşina şantierului. Maşina ta e prea delicată pentru o asemenea escapadă.

— Aşaa! Ai dreptate! Dacă domnul Dumitraşcu vă dă „Aro”... Bună maşină! Am văzut-o şi la Cairo, la expoziţie. Bietul meu Alfa Romeo e, într-adevăr, prea sensibil...

John Sandow era singurul dintre oaspeţii străini care venise cu maşina sa în România, dorind, cum se exprimase în glumă, să aibă „propriile sale picioare”. Făcuse dese drumuri la Bucureşti şi de două ori doamna Midiane se invitase în maşina lui, ceea ce, după câte se părea, nu-l deranjase. John ar fi preferat să călătorească cu Daisy, însă fetei îi plăcea compania lui Ken.

— Sunt dezolat că mă refuzi, spuse John. Bună seara!

— Petrecere frumoasă! îi ură Daisy.

După plecarea lui John, în hol se lăsă o tăcere

apăsătoare. Daisy îşi fuma ţigara în timp ce Marius răsfoia, în continuare, revistele străine aflate pe măsuţă, în faţa sa.

— Astă-seară nici nu mă vezi, domnule Negrea, spuse fata, uşor intrigată. Ce citeşti acolo cu atâta pasiune?

— Una din revistele de arheologie.

— E mai interesantă decât... decât, să zicem, o conversaţie cu mine?

— Scuză-mă că nu ţi-am vorbit. Credeam că vrei să fii singură cu gândurile tale.

— Ce frumos ai spus-o! Nu cumva eşti poet, Marius?

— Nici vorbă! răspunse el şi-şi privi ceasul.

— Aştepţi pe cineva?

— Da. Pe maiorul Bota. Parcă l-ai cunoscut şi tu...

— Ai... ai necazuri din cauza acelui călugăr?

— A, nu-i vorba de necazuri.

Daisy se aşeză mai bine în fotoliu. Rochiţa foarte scurtă lăsă să i se vadă pulpele frumos bronzate. Pusese picior peste picior şi fuma. Era a treia ţigară de când coborâse în hol.

— Mă socoteşti excentrică? întrebă ea pe neaşteptate.

— Nu-u! De ce crezi asta?

— Atunci... atunci de ce nu-ţi place de mine?

Inima lui Marius Negrea zvâcni. Erau doar ei în holul de la parter. Bătrânul turc se plimba pe-afară, ca de

obicei înainte de culcare. Profesorul Dumitraşcu şi Firulescu se aflau în biblioteca de la etaj, iar George Postăvaru, colegul lui Negrea, se culcase devreme, motivând că are migrenă. Teodorescu şi soţia sa plecaseră în după-amiaza zilei la oraş şi, probabil, aveau să sosească târziu, ca de obicei.

— De ce crezi că nu-mi placi? o întrebă Marius, cu voce gâtuită.

— Mă tratezi ca pe o... o fetiţă, care vrea să pară excentrică. Ca pe o elevă de liceu...

Zicând acestea, îl învălui în privirea ochilor ei albaştri şi tânărul se simţi tulburat. Zâmbi stingherit.

— Mi-ai văzut picturile, Marius? Sunt în camera mea. Ce ai zice dacă te-aş invita astă-seară să le vezi? Ai veni sau ţi-ar fi teamă? întrebă Daisy şi, întinzând braţul drept, îl mângâie pe păr. Ai figură de bebeluş care se vrea bărbat. Ce zici, vii sau te temi?

— De ce m-aş terne? întrebă el, cu glas înăbuşit.

— Ştiu eu? (Mâna fetei alunecă pe gâtul lui, furişându-se sub părul blond care-i acoperea ceafa). Poate de gura lumii. Dar să ştii că sunt o fată cuminte. Te aştept, indiferent la ce oră vii, să-ţi ofer o picătură de whisky şi să-ţi arăt picturile...

Zicând acestea, Daisy porni spre camera ei. Mergea legănat, cu unduiri de dansatoare orientală. Marius o urmări cu privirea. Inima continua să-i bată năvalnic,

pulsând în tot corpul o căldură plăcută, ameţitor de plăcută.

*

Marius vru să-şi invite oaspetele în camera sa, dar Bota preferă să rămână în hol. Nu voia să dea impresia că are secrete cu tânărul profesor.

— Când mi-aţi dat telefon, m-am bucurat că veniţi, spuse Negrea. Tocmai voiam să vă caut. Nu ştiu dacă ceea ce vă voi spune are vreo însemnătate pentru cercetările dumneavoastră. Într-un cuvânt: mi-a dispărut jurnalul intim, în care îmi notam tot felul de întâmplări.

Bota îşi ţuguie buzele. Sprâncenele negre i se înălţară spre fruntea ridată...

— Din fericire, în el nu mi-am însemnat şi unele... unele lucruri pe care le-am discutat cu dumneavoastră. Altfel era... grav. Am scris însă că băieţii au „pescuit" nişte bagaje în apa Olteţului şi că mi s-a telefonat cerându-mi-se „obiectul" luat de la călugărul mort. În jurnal mi-am arătat nedumerirea în legătură cu acest „obiect".

— Ai putea spune cam ce îţi notai zilnic?

— Păi... impresii despre lucrările efectuate şi rezultatele lor, apoi câte ceva despre fiecare coleg, dacă pot spune aşa.

— Asta-i tot ce conţinea caietul?

Negrea rămase câteva clipe pe gânduri.

— Atât. Adică... ştiu eu, dacă vă interesează? Ştiţi, George Postăvaru ţine şi evidenţa... un fel de evidenţă administrativă, pentru tot grupul de cercetători. Probabil că ştiţi: masa şi casa sunt gratuite, dar o evidenţă tot trebuie ţinută. George a fost în concediu până acum trei zile. M-a rugat să ţin eu evidenţa aceasta. Iar eu mi-am notat „răspândirile”, cum se zice la armată, pe caietul meu de însemnări zilnice. Am scris unde a fost plecat fiecare şi cât a lipsit...

Bota se însenină.

— E limpede, tovarăşe profesor. Ştiţi care-i părerea mea? Că vă veţi recăpăta jurnalul. Trebuie să-l găsiţi, îl veţi regăsi, fiindcă... fiindcă nu e prea interesant Şi-apoi, dacă v-aţi notat nedumerirea în legătură cu acel obiect înseamnă că veţi fi scos din... cauză şi lăsat în pace.

Uşa de la intrare se deschise larg şi intrară doi oameni: unul în vârstă – Bota îl recunoscu pe Ali Babakan – şi unul cam de 40 de ani, înalt, brunet, lat în umeri, cu o mustaţă neagră, tunsă scurt.

— Domnul Ken Rowbeam şi domnul Babakan, făcu Marius Negrea prezentările. Domnul maior a venit să se informeze în legătură cu... călugărul acela...

— O. Ce întâmplare cumplită! exclamă Babakan. Aţi reuşit să aflaţi cine e călugărul decedat?

— Încă nu, domnule, răspunse Bota.

— Bine că n-am mers şi eu la peşteră! zise Ken. Plecasem într-o plimbare când l-am întâlnit pe domnul Negrea, cu cei doi copii. Erau de-a dreptul speriaţi.

— N-aş vrea să vă reţin, spuse Bota, dând a înţelege că nu voia să mai discute despre călugărul găsit în peşteră. Am auzit că vă place la noi, domnule Babakan...

— Enorm! Şi lui Ken la fel.

— O, eu sunt entuziasmat de folclorul dumneavoastră! Ştiţi că am cules o mulţime de balade? Am o bandă formidabilă, cu Iancu Jianu (Ken pronunţase Iankău Geianou). Îmi plac baladele cu „haiduki” ca Robin Hood.

Încet-încet discuţia alunecă pe tărâmul artei brâncoveneşti.

— Ce splendide sunt logiile[13] cu coloane neocorintice! exclamă la un moment dat, Ken. Le pot egala în frumuseţe pe cele de la palatele florentine, veneţiene sau din Padova. Şi-apoi... sculptura în piatră! Flori, fructe, viţă de vie! Admirabile! Stilizări excepţionale! Pe stema lui Brâncoveanu am văzut semnele heraldice ale familiei Cantacuzino. Unchiul lui

[13] Galerie exterioară încorporată unei clădiri, acoperită şi deschisă către exterior printr-un şir de arcade sprijinite pe coloane sau pe stâlpi.

Brâncoveanu. Constantin Cantacuzino. A studiat la Padova, de unde şi influenţa...

Tocmai când spunea acestea, în capul scării apăru George Postăvaru.

— Aţi încăput pe mâini bune, tovarăşe maior, zise el. Domnul Rowbeam este un excelent bizantinolog şi cunoaşte arta brâncovenească foarte bine.

— Domnul Rowbeam a făcut, printre altele, şi o descoperire mai aparte, spuse Ali Babakan. Din păcate, incompletă. Un papirus scris în arabă despre o fabuloasa comoară a lui Brâncoveanu, îngropată în zona în care ne aflăm.

Rowbeam îşi mângâie mustaţa.

— Din păcate, documentul nu oferă date sigure. De altfel, s-a publicat fotografia lui în revista de arheologie, editată de British Museum. Vă pot oferi un exemplar. Îl am în servieta mea. Papirusul se află la muzeul din Alexandria. E semnat de Nicolae sân Novăceanu, care a fost vel-spătar sub Brâncoveanu. Deoarece era cunoscător al limbii arabe şi al scrierii respective, a fost dat rob unui sultan din Alexandria. Acolo a întocmit acel papirus – un fel de testament. L-am descoperit întâmplător. Am câteva copii făcute la xerox...

— Sunt sigură că-i vorba despre descoperirea acelui papirus şi despre comoară! exclamă Daisy, care

apăruse în capul scării ce ducea la etaj. Vestita descoperire a domnului „K”. Ken, te rog nu asasina auditoriul! Ai făcut o victimă. E destul!

— La ce vă referiţi? întrebă George Postăvaru, râzând.

— La John Sandow, desigur! L-a zăpăcit ideea că ar putea descoperi comoara. Umblă de nebun, pe toate coclaurile. Îşi face maşina praf! Nu-ţi ajunge o victimă? se adresă fata, în glumă, lui Ken.

Rowbeam izbucni în râs.

— Eşti incorigibilă! exclamă el. Nu crezi. În acel document, dar profiţi: călătoreşti tot mai des cu John în excursii de căutare a comorii...

Bota folosi întorsătura hazlie pe care o luase discuţia pentru a se adresa, în şoaptă, lui Marius Negrea.

— Ai cumva vreo revistă cu articolul domnului Rowbeam? Aşa, de curiozitate...

— Cum să nu! S-a publicat şi în revista noastră de istorie. Dacă aşteptaţi puţin v-o aduc, răspunse Negrea şi porni spre camera lui.

Peste un sfert de oră, în maşina care-l ducea în oraş, Bota citea papirusul-testament lăsat de vel-spătarul Nicolae sân Novăceanu. În partea stângă a paginii textul era scris cu litere arabe, iar în dreapta cu latine.

— Deci aşaa... „Eu vel-spătar Nicolae fiul Novăceanului, citi Bota cu glas tare, las cu limbă de

moarte ştire despre o comoară pe care domnul şi stăpânul meu, omorât de turc la Yedicule împreună cu fiii săi a ascuns-o ca să nu cadă în mâna păgânului. Şi se află această comoara la răsărit de monastirea pe care domnul Brâncoveanu a dăruit-o cu icoane pe ziduri şi cu un policandru. Comoara s-au îngropatu la trei ceasuri de mers spre soare-răsare. Cârneşti apoi spre miazănoapte şi mergi cam jumătate de ceas prin brădet, având în faţă vârful cel mare al muntelui. Acolo e poiana Sân Toaderilor, căreia îi zice şi „Poiana ielelor” că noaptea joacă iele acolo şi unde eu am îngropat în taină comoara împreună cu un arnăut care a fost scurtat de cap la Yedicule. Iară eu am rămas în viaţă că ştiam arăbeşte şi-acum sunt la Alexandria rob la paşa Ibrahim, şi-mi duc amarul departe de ţară. Acolo fiind acum domni din Fănar. Şi încredinţez acest papirus presfinţitului episcop Macarie al Alexandriei, care să-l dea urmaşilor Brâncovenilor, iar dacă s-o găsi comoara să clădească o biserică pentru iertarea păcatelor domnului şi stăpânului nostru ucis de turc, iar un alt locaş, pentru neamul Novăcenilor...” Hm? Ce zici tovarăşe? se adresă Bota şoferului, după ce termină de citit. Hrisovul ăsta e descoperirea domnului Ken Rowbeam, un egiptolog...

Şoferul ridică din umeri.

— Ştiu eu? Lumea pe aici vorbeşte că se caută

comoara lui Brâncoveanu. Legende, tovarăşe maior. Dar, mai ştii?

Bota privea textele şi încerca să identifice cuvintele în arabă cu cele scrise în alfabetul latin. Într-un târziu pufni în râs.

— Ei poftim! Uitasem că arabii scriu de la dreapta la stânga! De asta nu-mi ieşea pasenţa: unele cuvinte de două litere aveau încârligături kilometrice... O să-l distreze grozav pe Radulian. Îi ofer o surpriză plăcută.

Maşina înainta în noapte. Farurile despicau negura şi, în lumina lor. Se zăreau din când în când roiuri de ţânţari, care zburau speriaţi.

Se apropia ora unsprezece. În camera sa, Marius Negrea continua să citească un roman de călătorii, când auzi o bătaie în uşă. În cadrul uşii apăru Daisy. Era într-un capod cu motive orientale.

— Deci ţi-a fost... teamă, nu-i aşa? întrebă ea, înaintând până la masa unde se afla Marius Negrea care, stupefiat de această neaşteptată vizită, n-avusese puterea nici să se ridice de pe scaun. Ce citeai? întrebă fata şi, trecând în spatele lui, se aplecă să vadă singură.

— O... o carte de călătorii. Ia... ia loc, Daisy. N-am venit crezând că era târziu. Acum douăzeci de minute erai încă în hol, cu Ken.

Fata îl mângâie pe păr.

— Ai o figură de Crist în suferinţă când te chinui să

spui o minciună. Dacă mi-ai poza, aş realiza o lucrare extraordinară... Vrei să-mi pozezi? Hai în camera mea. O să-ţi arăt tablourile pictate de când am venit.

Daisy îl cuprinse peste umeri şi îl ridică întocmai cum ridici un suferind.

— Hai, hai! Nu-ţi fie teamă, Marius! Dacă mie nu-mi pasă de gura lumii, de ce ţi-ar păsa ţie? Hai...

Ieşiră pe culoar şi porniră spre camera fetei. Intrară şi Marius vru să aprindă lumina, dar Daisy se împotrivi.

— E destulă lumină de-afară, spuse ea, în şoaptă şi, cu mişcări încete, turnă whisky în două pahare, apoi îi oferi unul. Noroc şi succes în domeniul arheologico-istoric. Marius spune-mi: aşa-i că eşti un... timid? Nu, nu-mi răspunde! Stai aici, pe pat. Scaunul e incomod. Şi-apoi, dacă stai pe scaun, n-am loc lângă tine...

Marius o privi. Fata zâmbea şi-l mângâia pe păr. Ochii îi păreau fosforescenţi. Daisy se lăsă în genunchi în faţa lui şi îşi sprijini obrazul de palmele sale.

— Ştii că eşti un băiat frumos? întrebă ea tot în şoaptă şi îi sărută podul palmelor.

Tânărul se simţi înfiorat. Începu s-o mângâie pe părul negru, revărsat pe umeri. Daisy îi prinse mâna între obraz şi umăr, imobilizând-o. O căldură plăcută îl învălui.

— Sărută-mă, auzi el şoapta fetei şi, în semiîntuneric

îi văzu chipul înălţat spre el.

Daisy ţinea ochii închişi şi abia respira; Marius se aplecă şi, în clipa următoare, simţi braţele fetei încolăcindu-i gâtul...

*

Pendula din holul de la parter bătea ora unu când Marius Negrea reveni în camera lui. Aprinse lumina şi se îndreptă spre masă.

„Ia te uită! Caietul meu de însemnări! A apărut. Cine mi l-o fi adus?”

Îl răsfoi grăbit. Constată că nu lipsea nicio filă. Nici din cele de la sfârşit în care notase plecările şi sosirile cercetătorilor de la Poieni.

Seiful roşu şi un număr fatidic

Radulian se întâlni cu Alexandru Stoian la intrarea în restaurant. Era ora zece şi jumătate. Începuse să plouă mărunt.

— Aveţi filmul la dumneavoastră? întrebă Radulian.

— Da. Îl port la mine. Aşa mi-a spus femeia aceea la telefon, iar tovarăşul maior Bota a fost de părere să mă conformez. Cred că sunt supravegheat, nu-i aşa? Dacă criminalul care vrea filmul se năpusteşte asupra mea şi... şi...?

Radulian simţi că-l îneacă râsul, dar se stăpâni.

Răspunse calm, ca să-l liniştească:

— Fiţi sigur că s-au luat toate măsurile de rigoare, tovarăşe Stoian.

Intrară în bar şi coborâră în salonul de la subsol, unde din două în două zile, după ora zece şi jumătate, se prezenta un spectacol muzical-coregrafic. De câtva timp, în program fusese introdus un număr de prestidigitaţie, susţinut de Barutti, un italian. Acesta avea ca asistentă o femeie tânără, cu mişcări voluptuoase, care venea cu puţin înainte de începerea numărului.

— Bună seara, domn' Stoian! spuse fata de la garderobă, unde Alexandru îşi lăsă fulgarinul.

„Mă confundă cu fratele meu. Atâta pagubă!" gândi Alexandru Stoian şi, după ce zâmbi fetei, porni împreună cu Radulian spre masa care le fusese rezervată.

În cadrul numărului de coregrafie, ansamblul dansatoarelor prezentă un dans din Nigeria. Fetele erau vopsite cu tot felul de sulimanuri care le schimba fizionomia şi erau împopoţonate cu pene de diferite culori; luminile, aprinse şi stinse când nu te aşteptai, făceau ca fetele să fie de nerecunoscut. Când numărul se sfârşi, dansatoarele năvăliră printre mese.

Radulian şi Stoian băură cu două fete care se opriră câteva clipe la masa lor. Prima, înăltuţă, cu carnaţie

albă, îşi trecu mângâietor mâna peste faţa lui Radulian, iar cea de-a doua se aplecă, de parcă ar fi vrut să salute, şi-l invită pe Stoian la dans.

— Du-te omule! îl îmbie Radulian.

Rămânând singur, locotenentul-major urmărea distrat perechile de dansatori. Nu trecu mult şi Stoian reveni.

— Mi-a luat-o altul, spuse el cu năduf. Se mişca grozav, drăcoaica.

Cortina se deschise şi prestidigitatorul îşi începu „experienţa”. Dintr-un joben scoase flori, iar dintr-un glob gol, semi transparent, câţiva porumbei. Din urechea unui client aşezat în rândurile din faţă culese trei monede, iar în buzunar îi găsi un ceas deşteptător. De sub reverul lui Radulian ieşi un... ou de găină, care se dovedi nefiert. Deoarece căzând pe haina lui Stoian se sparse, pătând-o. Prestidigitatorul luă un şerveţel, îl muie în gură şi, spre hazul asistenţei, începu să cureţe de zor haina. Îşi încheie apoi reprezentaţia făcând o omletă în joben, dar, când s-o răstoarne în farfurie, din el începură să cadă confeti.

Stoian îşi privi cu atenţie haina. Nu prezenta nicio pată. Totul fusese o iluzie.

— Ei, dar asta ce-o mai fi!? exclamă el, speriat. Mi-a dispărut din buzunar obiectul acela! Cine mi l-o fi luat?

— Ţi-a dispărut filmul? întrebă Radulian

impacientat.

— Da. Cred că „fachirul”. Ăla mi l-a luat. Fachirul sau dansatoarea.

Dacă situaţia n-ar fi fost neplăcută, Radulian ar fi zâmbit auzind cuvântul „fachir”. Dar în aceste clipe nu-i ardea de râs. Se ridică şi Stoian înţelese că, pentru ei, reprezentaţia se terminase. Ieşiră. La garderobă, Stoian îşi puse pardesiul şi, deodată, exclamă:

— E aici! În buzunarul pardesiului! L-am uitat probabil în pardesiu! Bine că nu s-a pierdut! Credeam că e în haină!

Radulian privi filmul pe care Stoian îl purta asupra lui, la indicaţia lui Bota. „Cursa pe care a întins-o „Fachirul”, adevăratul... fachir, n-a reuşit, gândi el. Probabil că prestidigitatorul sau dansatoarea au vrut să intre în posesia filmului, dar, distrat, Stoian le-a încurcat planul.”

Erau pe punctul de a ieşi, când, pe neaşteptate, Radulian îl zări pe Bota. Maiorul ieşea din culise. Lui Radulian îi făcu un semn discret să-şi continue drumul, fără să se oprească sau să-i vorbească. „Ce o fi căutând în spatele scenei?” se întrebă locotenentul-major, intrigat de prezenţa lui Bota.

— O clipă, tovarăşe Stoian! spuse el, străfulgerat de o idee şi dispăru în interiorul barului, îndreptându-se spre garderobă. Aţi fost tot timpul aici? o întrebă pe

femeia care primea şi preda hainele clienţilor.

— Da, desigur. De ce întrebaţi? V-a dispărut ceva?

— Nu, nu. Totul e în regulă...

— Plec de la garderobă doar în timpul programului artistic. Dar atunci nu vine nimeni aici. Toţi asistă la program...

Radulian plecă grăbit. În faţa intrării îl regăsi pe Stoian. Fuma şi privea cerut întunecat.

*

O oră mai târziu, Radulian fu trezit din somn de telefonul maiorului Bota. Acesta voia să ştie cum se distrase la bar.

— A fost interesant, tovarăşe maior. Dar, din păcate, n-am rezolvat nimic. Stoian a uitat filmul în pardesiu şi deci „cursa” pe care aţi întins-o n-a prins nimic.

De partea cealaltă a firului se auzi un râs uşor, fapt ce-l deranja pe Radulian. Continuă totuşi:

— Femeia de la garderobă mi-a spus că a lipsit în timpul programului artistic. Ceea ce înseamnă că prestidigitatorul sau dansatoarea puteau să cotrobăie prin pardesiul lui Stoian. Dar n-au făcut-o. Poate că-i bănuim degeaba.

Maiorul tuşi gros şi Radulian şi-l imagină ciupindu-şi obrazul. De aceea tăcu.

— Arheologule, aş pune pariu că Stoian a avut filmul în haină şi i s-a luat în timpul dansului, iar cel din

pardesiu este o... copie. Asta-i tot. Ţi-am dat aceste amănunte ca să dormi liniştit.

— Şi-atunci adevăratul... adevăratul film a dispărut?

Din nou se auzi o tuse şi Radulian înţelese că întrebarea lui nu era tocmai potrivită.

— Dumneata ce crezi? În odiseea aceasta a filmului nu se putea întâmpla niciun... naufragiu? Ne-am convins, oricum, că Gheorghe Stoian i-a dat „omului cu umbrelă”, un aparat gol sau un... alt film fără importanţă.

— Tot nu înţeleg, murmură Radulian. Aţi lăsat să... să i se fure filmul original?

Bota izbucni în râs.

— Te rog să ţii minte, arheologule, cele ce-ţi spun acum. Când vom prinde toate firele şi vinovaţii ne vor cădea în plasă... să-i întrebi ce au găsit la developare pe filmul luat de la Stoian.

— Cum? Avea totuşi ceva pe el?

Maiorul tuşi gros.

— Raduliene, e timpul să te culci. Altfel ne apucă ziua la telefon. Curiozitatea, pe timp de noapte, nu-i indicată. Noapte bună...

Mult timp după discuţia cu Bota, Radulian nu putu dormi. Era limpede că maiorul schimbase filmul original, dându-i lui Stoian un altul Acesta era „naufragiul” despre care vorbea. Dar oare Bota a

identificat-o pe dansatoarea care „subtilizase” filmul din buzunarul lui Stoian? Cine era?

Maiorul nu ştia nici el, pentru simplul motiv că dansatoarea dispăruse fără urmă. Fetele alergaseră în cabine, se demachiaseră şi deveniseră de nerecunoscut în hainele lor de stradă. Bota pândise când va veni fata să vâre filmul în pardesiul lui Stoian. Dar acest lucru nu se întâmplase, pentru simplul motiv că... filmul de schimb fusese pus înainte de spectacol. Iată ce nu prevăzuse maiorul.

*

Imediat după ora patru, personalul întreprinderii de prospecţiuni geologice începu să iasă pe poartă. După vreun sfert de oră birourile rămăseseră goale.

La etajul întâi, femeia de serviciu tocmai trecea cu găleata în care avea petrosin – primise dispoziţie să cureţe parchetul în cabinetul inginerului şef –, când observă că grila de la biroul special nu era trasă.

„Ia te uită! se miră ea. Tovarăşul Tomescu n-a tras grila! Ce s-o fi întâmplat? Că dânsul nu rămâne niciodată peste program.”

Intră în biroul inginerului şef. Trase covorul. Îl răsuci, apoi vru să mute masa de consiliu. Dar nu reuşi. „Să văd cine-i ofiţer de serviciu, îşi zise ea. O să-i cer să mă ajute.”

Ofiţer de serviciu era Alexandrescu, şef de birou de la

serviciul prospecţiuni. Acesta veni s-o ajute.

— Ce ziceţi de nea Tomescu? întrebă femeia după ce mutară masa. N-a plecat încă.

— Cuum?! făcu mirat Alexandrescu.

— Grila de la uşă nu-i trasă.

— Şi nici cheile nu le-a adus, completă Alexandrescu. Ia să văd...

Ofiţerul de serviciu ieşi. Câteva secunde mai târziu se auzi un strigăt. Femeia zvârli cât colo cârpa şi ieşi pe sală.

— Cred că nea Tomescu e înăuntru... O fi leşinat! Se aude un geamăt. Uşa e închisă. Nu se vede nimic prin gaura cheii. Fugi şi telefonează la „Salvare”. Repede, tovarăşă Coca! Repede! Eu o să telefonez din biroul meu directorului.

Femeia de serviciu intră în biroul inginerului şef, forma numărul „Salvării”, comunică datele care i se cereau, apoi închise şi reveni pe culoar. Deodată auzi paşi furişaţi în urma ei. Nu avu timp să se întoarcă să vadă cine era. Simţi o lovitură puternică în moalele capului şi se prăbuşi.

...Peste douăzeci de minute medicul „Salvării”, însoţit de Balotă, ajunse la etajul întâi; se opri în faţa femeii care zăcea lungită pe preşul ce acoperea mijlocul culoarului.

— Mi s-a spus că-i vorba de un bărbat căruia i-a venit

rău. Acum văd că-i o femeie. Are o contuzie la cap...

Nicolae Balotă ridică din umeri. Nu ştia ce să mai creadă. În ultima vreme trăia nişte întâmplări care-l uluiau. I se părea că are un vis urât din care nu reuşea să se trezească. Cu mişcări de automat se îndreptă spre cabinetul inginerului şef şi formă numărul miliţiei. Îi răspunse căpitanul Savu.

*

Doctorul o examinase pe femeia de serviciu şi hotărâse să fie transportată de urgenţă la spital. Ofiţerul de serviciu îl rugă însă să aştepte miliţia. Doctorul fu de acord şi se ocupă de Tomescu. Îi făcu o injecţie şi şeful biroului special se trezi. Era un bărbat mic de statură, cu obrajii roşii, ochii duşi în fundul capului. Nu-şi amintea decât că îi venise rău şi vrusese să se aşeze pe scaun, dar căzuse pe duşumea.

Doctorul îl întrebă dacă îi mai venise şi altă dată ameţeală. Tomescu îi răspunse că nu.

— E necesar totuşi să vă controlaţi mai des tensiunea arterială, hotărî el. Veţi sta câteva zile acasă, să vă odihniţi.

În timp ce spunea aceste cuvinte, în încăpere intrară maiorul Bota, căpitanul Savu, Radulian şi inginerul şef, pe care ofiţerul de serviciu îl anunţase despre cele întâmplate. Maiorul ceru câteva amănunte referitoare la cei doi „pacienţi”.

— Femeia are o contuzie la cap. A fost lovită pe la spate, tovarăşe maior. Cât priveşte leşinul tovarăşului – doctorul arătă spre Tomescu – e un leşin banal, probabil o criză de hipertensiune în urma unui sindrom de solicitare. Sunt totuşi necesare unele examene de laborator pentru a stabili un diagnostic corect.

Maiorul mulţumi şi dădu de înţeles medicului că nu mai avea nevoie de alte informaţii. Acesta pleca însoţit de sora şi şoferul, care o transportau la maşina „Salvării”, pe targă, pe femeia de serviciu.

Câteva clipe se scurseră în tăcere. Bota privi încăperea, apoi se îndreptă spre geam. Se sprijini de pervaz şi privi în afară.

— Cam mult praf pe pervaz, zise el, privindu-şi mâinile.

— Ce clădire e aceasta? arătă Savu spre un bloc vecin, în construcţie.

— O anexă a întreprinderii noastre. Va fi gata peste câteva luni.

— Deci o anexă... Din cauza asta e atât de aproape.

Maiorul se aşeză cu spatele spre geam şi privi în încăpere, apoi se întoarse iarăşi spre clădirea neterminată. În cele din urmă dori să stea de vorbă cu Tomescu, bineînţeles dacă acesta se simţea în stare să vorbească.

— N-am nimic, tovarăşe, îl asigură şeful biroului special. Nu mai am nimic. Am simţit o ameţeală... Niciodată nu mi s-a mai întâmplat... Dar nu înţeleg: de ce a venit miliţia? Nu cumva bănuiţi, că s-a umblat la seifuri?

Vorbea fără să fie întrebat, pradă unei stări de surescitare.

— Cine cunoaşte cifrul? întrebă Bota.

— Eu şi tovarăşul inginer şef, tovarăşul Grecu.

Inginerul şef dădu din cap, a aprobare. Bota se întoarse spre Savu şi, la un semn, echipa acestuia intră în funcţie. Se luară amprentele de pe seifuri, cele de pe clanţă, se făcură fotografii.

— Aţi putea să ne spuneţi, tovarăşe Tomescu, i se adresă Bota, ce operaţii faceţi în ultimele minute înainte de terminarea serviciului?

— Desigur, desigur... În fiecare zi la patru fără douăzeci închid ghişeul şi nu mai primesc pe nimeni în birou. Deschid geamurile, aerisesc... La patru fără zece ies şi mă duc să mă spăl pe mâini – uşa o închid, seiful roşu e închis şi el, toate sunt sub cheie – apoi revin, mai verific încuietorile fişetelor, închid geamul şi-apoi, la patru fix, ies şi trag grila.

— Azi aţi procedat la fel?

— Da-a. Până la un punct. Am închis seifurile şi am plecat să mă spăl. Când am venit, mi s-a făcut rău...

Bota se întoarse spre inginerul şef Grecu:

— Harta de sinteză se află în seiful roşu?

— Da, tovarăşe maior. După întâmplarea de săptămâna trecută cu Stoian, am depus-o în seif.

— Vreţi să verificaţi dacă mai e acolo?

Inginerul şef deveni livid.

— Credeţi că?... întrebă el cu glasul sugrumat de emoţie şi, cu o grabă explicabilă, se îndreptă spre seif.

Dar Tomescu i-o luă înainte. Cu mişcări sigure, ferindu-se de vederile celor prezenţi, formă cifrul şi deschise.

— Harta este aici! exclamă el, uşurat parcă de o povară uriaşă. Şi n-a clintit-o nimeni. Deasupra ei am... am avut un semn. Nu l-am pus înadins. E o bomboană de ciocolată. Mi-a dat-o o colegă, că era ziua dânsei. Tovarăşa Armeanu. De la biroul de relaţii cu publicul. A trecut din birou în birou. Bomboana am pus-o în seif, că eu nu prea mă am bine cu dulciurile...

— Când v-a servit cu bomboana?

— Acum două-trei zile. Nu ţin minte... A intrat pe furiş, că m-am şi speriat. Mai întâi a vârât pe uşă cutia cu bomboane, ca pe o tavă... Eu tocmai meşteream în fişetul roşu...

Bota îl asculta distrat. Se plimba prin încăpere; când şi când îşi trecea mâna prin părul alb. La o vreme scăpă pixul jos. Se aplecă să-l ridice.

— Seiful era deschis ca şi acum? întrebă el.

— Da, tovarăşe maior.

— Bine. Mulţumesc. Închide!

Tomescu trânti uşa fişetului şi acesta se încuie automat: rozeta de la broasca principală se roti făcând un bâzâit de albină în faţa unui geam închis. Maiorul îşi luă rămas bun de la şeful biroului special, apoi se îndreptă spre uşă. În drum se opri să se şteargă pe mâini de praful care-i rămăsese când se aplecase peste pervazul ferestrei.

Nu întârziară mult la locul unde o găsiseră pe femeia de serviciu. Echipa luase fotografii. Totul era clar: femeia fusese lovită în cap de cineva care ieşise dintr-o încăpere alăturată. Dar de ce o lovise? „A fost un salariat care nu voia să fie văzut la ora aceea în interiorul întreprinderii”, gândi Radulian şi-i comunică acest gând lui Bota, cu puţin înainte de a ieşi pe poartă.

— Concluzia nu-i rea, arheologule. Ia să-l întrebam pe Balotă, vechea noastră cunoştinţă, poate ştie cine a ieşit printre ultimii.

Balotă se scarpină în cap. Întrebarea îl pusese în încurcătură. Nu putea preciza cine părăsise întreprinderea mai târziu.

— Aşa, vag, aş putea spune. Parcă l-am văzut pe domnul Ştefănescu şi Argeşeanu... de la contabilitate, apoi pe...

Era clar că nu se puteau obţine date de încredere. Bota renunţă. Balotă se adresă inginerului sef Grecu:

— Tovarăşe inginer şef, băiatul dumneavoastră se afla la poartă. I-am spus că azi aţi plecat mai devreme şi-atunci a zis că o aşteaptă pe tovarăşa Luci...

— Mulţumesc, mulţumesc, mormăi inginerul şef. Aş vrea să mă reîntorc în întreprindere. Mai aveţi nevoie de mine? se adresă el lui Bota.

— Deocamdată nu, tovarăşe inginer. Să sperăm că femeia de serviciu n-a păţit nimic grav. Vom fac e o vizită la spital, să vedem ce putem afla de la dânsa. Un lucru este clar: harta de sinteză continuă să fie în atenţia cuiva. Va trebui să întăriţi măsurile de pază.

— De aceea şi rămân în întreprindere. Să verific măsurile de siguranţă.

Bota aprobă.

— Bine faceţi. Aş avea însă o rugăminte.

Radulian ciuli urechile. „Acum trânteşte una. Ar fi fost o minune să nu trântească una”, gândi locotenentul-major.

— Vă ascult, tovarăşe maior.

— Puneţi să se facă puţină curăţenie în biroul special. E mult praf din cauza şantierului alăturat...

Abia plecaseră, că Radulian îl şi văzu pe Bota jucând în palmă o pietricică.

— E... „piesa” găsită la spital, în camera lui Stoian?

întrebă Radulian.

— Nu, mânzule. Am găsit-o când mi-a căzut pixul.

Radulian făcu ochii mart. „Iarăşi o pietricică? Ca aceea găsită în camera lui Stoian de la spitalul de pe stâncă! Asta înseamnă că a lucrat aceeaşi mână!”

— Credeţi că... că s-a folosit aceeaşi substanţă? întrebă Radulian, în drum spre biroul căpitanului Savu.

Maiorul se întoarse şi-i zâmbi.

— Da, cred că s-a folosit acelaşi procedeu... De data aceasta pentru a-l neutraliza pe Tomescu. Noroc că ambele „victime” au inimă zdravănă. La spital s-a aruncat din vreun copac aflat în faţa geamului deschis. Aici – din clădirea neterminată de vizavi. Dar asta nu e tot...

Bota făcu o pauză. Scoase stiloul şi scrise ceva în carnetul său. Un grup de cinci cifre. Radulian privi cu coada ochiului. Maiorul scrisese 81.91.5.

— Ştii ce-i ăsta? întrebă Bota.

— Parcă...

— Cifrul de la seiful roşu. L-am citit pe disc, după deschiderea uşii, pentru că Tomescu, în graba lui de a căuta harta, l-a lăsat nemodificat.

— Asta înseamnă că şi altădată... că şi altcineva ar fi putut vedea cifrul...

— Exact! Dar asta nu e tot. Mai e ceva. La ieşire m-am şters pe prosop, că eram plin de praf. Ei bine, prosopul

nu era ud. Ceea ce-mi spune că azi Tomescu n-a fost să se spele...

Radulian era în culmea uimirii.

— Atunci înseamnă că...

— Nu înseamnă nimic grav pentru el. Orice om, când are un şoc ca Tomescu, poate încurca lucrurile făcute zilnic, după un anumit tipic. Şi-acum, băiete, ţine-te tare! Priveşte aici un număr... „fatidic”!

Bota răsfoi carnetul de însemnări şi, deodată, în faţa ochilor lui Radulian apăru iarăşi grupul de cifre 81.91.5. Scris mai de mult. Cu pix roşu.

— Tovarăşe maior... Acesta e numărul... numărul găsit în hainele „pescuite” de cei doi copii... Înseamnă că... între evenimentele de aici şi acele haine exista o legătură. Dar ale cui sunt hainele?

— Aceasta-i întrebarea, a zis Hamlet şi, de atunci, ne-o punem toţi când dăm de greu, glumi maiorul...

Se caută actorul principal

Profesorul Negrea se trezi cu o uşoară durere de cap, pe care o puse pe seama nopţii agitate pe care o avusese. Amintindu-şi de Daisy, închise ochii. O căldură plăcută îl învălui. Ca bărbat, Marius nu se putea lăuda cu cuceririle sale, în ciuda faptului că avea o înfăţişare plăcută iar barba, şi mustăţile blonde îi

dădeau, după spusele fetei, o alură de viking sau de Crist în suferinţa. Puţinele aventuri – previzibile – pe care le avusese îi lăsaseră amintiri plăcute. Cu Daisy lucrurile se petrecuseră altfel. Nu el o cucerise, ci ea. Marius nu s-ar fi gândit niciodată la o aventură cu fata lui Midiane. Timiditatea-i înnăscută era de natură să-i frâneze orice extravaganţă. Dar Daisy trecuse la atac. Îl surprinsese. Niciodată Marius Negrea nu fusese atât de copleşit de atenţiile unei femei.

Îşi privi ceasul. Era aproape opt. Ţâşni din pat, se spălă, se bărbieri, apoi coborî. Profesorul Dumitraşcu şi Firulescu se aflau în hol. Postăvaru se apropie de Marius.

— Te caută domnişoara Midiane, îi spuse Postăvaru. A plecat cu John Sandow. Fata şi-a luat şevaletul. Probabil că vrea să picteze.

— S-au dus cu maşina lui Sandow?

— Nu. Au cerut una de la şantier. Maşina lui Sandow a păţit ceva azi-noapte. Când a venit de la oraş, stăpânul ei era cam făcut şi, se pare, a lovit-o. Li s-a dat maşina de serviciu, pe care am împrumutat-o de la întreprinderea de prospecţiuni geologice. Un Aro aproape nou. Cu ea pot trece şi munţii!

Profesorul se apropie.

— Azi facem un drum la Horezu. Toată „colonia”. Vrei să ne însoţeşti? În cazul că doreşti să rămâi aici, aş

avea o rugăminte: să supraveghezi săpăturile la colţul de nord-vest...

— Cu plăcere, domnule profesor, spuse Marius. Rămân aici. Am vizitat Horezu de nenumărate ori...

Cercetătorii de la Poieni plecară pe la ora zece. Marius se ocupa de săpături. Din când în când îşi cerceta ceasul. Se făcuse ora patru şi Daisy nu sosise. „Încep să devin gelos, se trezi spunându-şi. Gelos pe John Sandow. Dacă mă trezeam mai devreme, poate plecam cu ei şi-atunci n-aş mai face crize de gelozie. N-ar trebui să am motive. Azi s-au dus cu maşina noastră. Şoferul e cu ei. Deci...”

Când, în sfârşit, sosi maşina cu cei doi, Negrea se grăbi s-o întâmpine pe Daisy. Fata îi întinse mâna, dar îi vorbi cam din vârful buzelor şi, motivând că era obosită, se duse în camera ei. John mai întârzie, interesându-se dacă maşina lui fusese adusă în şantier.

— A fost transportată la un „service”, i se răspunse. Doamna Midiane s-a ocupat special de această problemă...

— O, drăguţ din partea dânsei, exclamă Sandow. Probabil că are în vedere vreun drum la Bucureşti şi doreşte ca maşina să fie reparată cât mai repede. Bună ziua!

Marius îşi făcu de lucru pe lângă nea Grigoraş, şoferul Aro-ului.

— Aţi făcut o călătorie frumoasă? întrebă el.

— Destul de frumoasă, răspunse Grigoraş, un om trecut de patruzeci şi cinci de ani. Nu ştiu ce tot caută domnul Sandow, dar, din câte am înţeles, fata voia să picteze, iar el să se vânture pe coclauri. Până la urmă a plecat singur, iar eu am rămas cu domnişoara. Să vedeţi ce frumos a pictat! Domnul Sandow a venit pe la patru. Apoi m-a pus de am ocolit pe la punctul de lucru de la Bobica, pe la mina de grafit şi pe la locul unde se forează pentru baritină. Eu le ştiu, că am... că lucrez dincolo, la prospecţiuni. Domnul Sandow face poze, calculează, măsoară. N-am priceput ce caută. Dracu înţelege păsăreasca lor!

— N-ai auzit de comoara lui Brâncoveanu?

— Ba parcă. Ce, asta caută? întrebă Grigoraş.

Marius dădu şoferului explicaţii ample ca să-i câştige simpatia. Ceea ce reuşi, de altfel.

— Acum pricep de ce bat dealurile! zise el. Eu nu ştiu boabă englezeşte. Dar i-am tot auzit de „Poiana ielelor". Dacă îi interesează, pot să aflu unde se găseşte această poiană. Că eu sunt de prin părţile astea. Unii bătrâni ştiu, desigur, unde-i poiana.

— Ar fi ceva. Nea Grigoraş. Spuse Marius. Cred că le-ai face un mare serviciu şi te-ar răsplăti împărăteşte.

— Ei, parcă de răsplată e vorba! făcu şoferul, ţuguindu-şi buzele.

— Dacă afli ceva, spune-mi. Eu o să dau de veste fetei şi domnului Sandow, care-i un bizantinolog priceput. Ai auzit de imperiul bizantin?

Marius Negrea vorbi şoferului despre arta brâncovenească, bizantină, despre congresele care s-au ţinut în România, despre Nicolae Iorga, întemeietorul şcolii româneşti de bizantinologie. La o vreme îşi dădu seama că şoferul nu-l mai asculta cu atenţie şi se opri.

— Mâine vor merge din nou cu maşina dumitale? întrebă Marius, schimbând vorba.

— Da. Aşa mi-au spus. Sunt detaşat la şantierul dumneavoastră...

Se înserase când Marius Negrea intră în cabană. Microbuzul cu care cercetătorii fuseseră la Horezu revenise de o jumătate de oră. Aproape toţi excursioniştii se aflau în hol. Marius fu întâmpinat de doamna Midia ne.

— Bună seara, domnule Negrea. N-aţi văzut-o pe Daisy?

— Cred că e în camera ei. A sosit de vreo oră şi ceva.

— Da-a? Mulţumesc! Mă duc s-o întreb cum a petrecut azi.

Abia se întorsese pentru a urca scara ce ducea la primul etaj, că Marius îl zări pe John Sandow tăindu-i calea. Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi Eveline

Midiane izbucni în râs şi, din poşetă, scoase o brichetă pe care o ridică la înălţimea ochilor, balansând-o prin faţa lui John. Acesta o prinse, sărută mâna doamnei Midiane şi ieşi în sfârşit din cabană.

„Probabil că şi-a rătăcit bricheta, iar soţia profesorului. A găsit-o”, gândi Marius.

Nu trecu mult şi în hol apăru Daisy însoţită de maică-sa. Marius auzi frânturi din discuţia lor.

— O, John este extraordinar de distrat, mamă! spunea Daisy. Nu mă miră că şi-a pierdut bricheta. Astăzi îşi rătăcise aparatul de fotografiat. Noroc cu şoferul. Acesta s-a întors din drum – noi l-am aşteptat la marginea unei păduri – şi a găsit aparatul pe care John îl lăsase pe un trunchi de copac doborât. Azi am pictat mult.

Marius era intrigat că fata nu-i dădea nicio atenţie. Parcă nici n-ar fi existat. Uitase atât de repede cele petrecute în noaptea precedentă?

Nemulţumit de purtarea fetei, plictisit – la televizor era o emisiune despre expediţiile lui Cousteau, iar el mai văzuse filmul – Marius urcă în camera lui. Era ora nouă. O jumătate de oră mai târziu, auzi o ciocănitură în uşă. Se ridică de la masa unde citea şi rosti „intră.”

Era Daisy. Fata se apropie şi-i înlănţui gâtul cu braţele.

— Mi-a fost tare dor de tine azi! şopti ea. Am întâlnit

un copil care îţi semăna. Un băieţel blond, cu ochii albaştri. Şi m-am gândit la tine. Tot timpul m-am gândit la tine... Peste o jumătate de oră mă aşteaptă mama, şopti ea, închizând ochii. Să jucăm poker. O să vii şi tu, nu-i aşa?

Marius nu apucă să-i răspundă. Daisy îl sărută lung şi se lipi de el.

Era pentru prima oară că Marius Negrea lua parte la o astfel de reuniune. La început stătuse şi privise. La masă se aşezaseră doamna Midiane, Daisy, Ken Rowbeam şi John Sandow, dar acesta din urmă declară că era obosit şi-l invită pe Negrea să-i ia locul. Marius protestă.

— Nu joc niciodată pe bani... Şi-apoi n-am mărci germane, motivă.

— Ba ai, spuse doamna Midiane şi-i împinse în faţă câteva hârtii.

Marius blestema ceasul când acceptase să vină. „Ce caut eu aici? De ce m-am vârât în chestia asta!? Joc pe bani şi încă pe bani de împrumut, bani străini şi la propriu, şi la figurat. E o neghiobie din partea mea.”

Avu noroc. Începu să câştige şi, după o jumătate de oră, o auzi pe doamna Midiane exclamând:

— E nemaipomenit! Am pierdut toţi banii!

Marius îi returnă mărcile împrumutate şi rămase cu

un câştig considerabil.

— Vă rog să-i primiţi şi pe aceştia, spuse el. Eu nu am ce face cu mărcile. Şi-apoi... ne-am distrat, nu-i aşa?

Doamna Midiane se opuse, dar Daisy o convinse să primească toţi banii. Marius respiră uşurat. „Bine că s-a terminat aşa. Dacă pierdeam?”, îşi zise şi se jură că nu va mai participa niciodată la o astfel de „reuniune”.

Reveni în camera lui. Avea o cumplită durere de cap. Se hotărî să nu se culce până nu-şi va nota în carnetul de însemnări întâmplările din ultimele două zile. Luă carnetul şi începu să scrie, ferindu-se să pomenească ceva de Bota sau Radulian.

În noaptea aceea avu un somn adânc, odihnitor. Se scula pe la şapte, iar la opt coborî în hol. Doamna Midiane tocmai intra în cabană.

— Am făcut o minunată plimbare de dimineaţă. În picioarele goale, prin rouă. E indicat pentru cei bolnavi de nervi şi cei care nu au circulaţia periferică bună. A! Un moment! Ţi-am pregătit o surpriză, domnule Negrea!

Zicând acestea, se căută în buzunarele pantalonului şi scoase o cutiuţă în care se afla un ceas de mână.

— Are un format modern şi nu-i nevoie să-l întorci. E antişoc... Te rog să-l primeşti. Aseară ţi-am rămas datoare...

— Nu pot să primesc... Vă rog să mă iertaţi că refuz,

dar...

Negrea vorbea precipitat. Darul doamnei Midiane îl surprinsese. Considera că în seara trecută se distrase şi... atât! Tocmai când spunea acestea, apăru Daisy. Aflând care era pricina discuţiei, luă ceasul de la maică-sa şi îl prinse la mâna lui Marius, desfăcându-l pe cel vechi.

— Te rog să-l primeşti Marius, spuse ea. Era destinat tatii. Dar el nu vrea să renunţe la fosila lui. E un ceas de valoare. Consideră că e o amintire din partea mea. Te rog...

Zicând acestea se îndreptă spre geam şi aruncă ceasul pe care-l desprinsese de la mâna lui Negrea. Doamna Midiane bătu din palme.

— Ştiam eu că Daisy e inventivă, dar chiar aşa!... Minunat, Daisy! Să-l porţi cu plăcere, domnule Negrea. Şi, niciun cuvânt nimănui! Despre daruri nu se bate toba, se spune în ţara mea de baştină.

*

Maiorul Bota îl chemase pe Radulian şi îl anunţase că va lipsi o zi sau două.

— Trebuie să fac un drum la Bucureşti. Să conduc un bolnav. Nu te uita aşa la mine, că nu-i o problemă personală. De la aeroportul Otopeni s-a anunţat că, într-adevăr, în ziua de... în fine, ai aici datele, spuse el arătând spre o hârtiuţă pe care i-o întinse, a sosit cu

cursa de Atena un călugăr, pe nume Vitalie Boxas. Fotografia călugărului din peşteră a fost edificatoare. Stewardesa de pe cursa respectivă l-a recunoscut. Deci mortul este călugărul pe care îl aştepta Istafie, ieromonahul de la mănăstirea B.

Maiorul se opri. În ochii săi albaştri apăru o lumină de zâmbet.

— Numai că monahul Gavrilă, de la mănăstirea Neamţ, nu l-a văzut în viaţa lui pe Boxas şi nici nu i-a dat vreo scrisoare de recomandare.

— Atunci cine a scris acea epistolă? Că-i scrisă de un călugăr, fără îndoială. Stilul miroase a lumânări şi tămâie! Să fi scris altcineva în numele lui Gavrilă, iar Istafie, „adrisantul”, să fi luat de bună scrisoarea? Tovarăşe maior, cred că este timpul să admitem că cele trei întâmplări se leagă. Mă refer la încercarea lui Stoian de a fotografia harta, apoi de încercarea care s-a făcut ieri – cine poate şti dacă banditul nu a reuşit să deschidă seiful roşu? – şi a treia întâmplare – călugărul asasinat. Aş fi în stare să pariez că geanta de voiaj „pescuită” de cei doi copii a aparţinut călugărului. Iar cele cinci cifre, de pe hârtiuţă din pantalonii acestuia, ne demonstrează că el cunoştea cifrul seifului roşu. Afară numai dacă... dacă hârtiuţă n-a fost pusă dinadins de către asasin.

— Crezi că agresorul a luat lucrurile călugărului şi

le-a azvârlit în Olteţ? întrebă Bota.

— În mod sigur! Nu avem posibilitatea să căutăm... dar eu sunt convins că i-a aruncat şi actele... Ce a avut totuşi cu bietul călugăr? De ce l-a ucis?

— Ce părere ai despre întâmplarea de ieri? întrebă Bota, schimbând subiectul.

— Nu ştiu ce să cred. Dacă Tomescu a simulat? Dacă el însuşi... Nu, nu... E un om verificat, de încredere... N-avea nevoie să simuleze un atac de cord pentru a sustrage date de pe harta de sinteză... Eu cred că lucrurile s-au petrecut astfel: cineva a introdus substanţa, cunoscând perfect operaţiunile pe care le face Tomescu înainte de plecare, apoi a intrat, ştiind că Tomescu leşinase, a închis uşa, a umblat la seif...

— Şi?

— A fost deranjat de femeia de serviciu, care a observat că grila nu era trasă. Prins în biroul lui Tomescu, banditul a exploatat momentul în care Alexandrescu se dusese la telefon şi a ieşit, dar era gata-gata să fie recunoscut de femeia de serviciu. Şi-atunci a găsit soluţia salvatoare, aplicându-i o lovitură în creştet.

Radulian tăcu.

— Cam asta ar fi piesa, nu-i aşa? întrebă Bota. Numai că nu cunoaştem toţi actorii. Mai bine zis, nu-l cunoaştem pe actorul principal. Unde este acest actor

principal?

Câteva clipe se scurseră în tăcere.

— Ai mai aflat ceva despre Mona Stoian? Ai discutat cumva cu contabila aceea, cu Marga Badea?

Radulian îşi făcuse datoria cu multă conştiinciozitate. Raportă maiorului tot ce aflase. Şi aflase destule, numai că, după sine, nimic nu era important.

— Marga Badea e o femeie frumoasă, dar rea de gură A împroşcat-o cu noroi pe Mona Stoian, repetând invectivele cunoscute. N-am putut breveta... „invenţiile” ei în privinţa soţiei lui Stoian. Am aflat însă că Gheorghe Stoian a fost găsit cu un deficit de vreo douăzeci de mii de lei. După părerea Margăi, deficitul ar fi şi mai mare.

— De unde ştie toate astea?

— Cică i-ar fi spus chiar Gheorghe Stoian. A venit într-o seară la ea şi i-a mărturisit aproape plângând că trăieşte cea mai mare tragedie din viaţa lui, că e în pragul sinuciderii şi câte şi mai câte. I-a cerut bani, dar Marga nu l-a putut ajuta.

— Când s-au întâmplat astea?

— Acum aproape o lună. Dar, se vede treaba, lucrurile s-au aranjat într-un fel... O fi găsit bani în altă parte...

Maiorul Bota îl opri cu un gest.

— Chiar dacă a pus banii la loc, acţiunea de

delapidare sau neglijenţă trebuia să ajungă la organele de anchetă penală. De ce n-a ajuns?

Radulian zâmbi fericit că poate să-i furnizeze şefului său o informaţie preţioasă.

— Tocmai că a ajuns! La procuratură! Dosarul a fost înaintat săptămâna trecută.

— Da-a?! făcu admirativ Bota...

— Săptămâna trecută, pe doisprezece. La o zi după accidentul lui Stoian.

— După?! se miră Bota.

— Da. Am făcut o vizită la inspecţia judeţeană... Acolo mi s-a explicat că a fost nevoie de o suprarevizie şi-abia după aceea s-au decis. Că aşa-i regula...

— Mda. Bine, mânzule.

— „Nu dăm noi chiar atât de repede oamenii pe mâna procurorului, până nu suntem convinşi că au greşit”, mi-a spus inspectorul care i-a întocmit dosarul, un tip foarte amabil... Ei, poftim, i-am uitat numele. A, da. Giosanu. M-am interesat... Cei de la inspectorat îi zic „incoruptibilul”... Cam asta e tot ce am aflat, tovarăşe maior.

Bota îşi privea subordonatul cu vădită plăcere. Îl atrăgea raţionamentul lui în privinţa încercării de a se umbla în seiful roşu. Dar, oare, nu cumva se şi deschisese acest seif?

— Ei, dacă am fi putut afla cine a ieşit printre ultimii

din întreprindere în ziua aceea, murmură Bota, ca pentru sine. Deocamdată, mânzule, am să-ţi dau o sarcină pentru vremea cât lipsesc. Am făcut o mică investigaţie pe cont propriu, asupra lui Barutti şi a celor cinci dansatoare. Italianul pleacă mâine, continuându-şi turneul prin ţară. Dansatoarele – iată aici adresele lor – sunt toate de la şcoala de coregrafie. Ultimul an. Şaptesprezece-optsprezece ani. Aş vrea să culegi date asupra lor. Ai la dispoziţie două zile. Fii atent însă că toate sunt frumuşele foc... Să nu te prindă vreuna în plasă... A! Să nu uit! Vezi că „Cercetătorii de la Poieni” sunt pe cale de a descoperi „Poiana ielelor”. Am primit recent o informaţie în acest sens. Ţine legătura cu prietenii dumitale de-acolo. Să nu ne scape comoara lui Brâncoveanu, dacă o vor găsi...

Bota zâmbea ironic. Radulian înţelese că nu comoara era în centrul atenţiei şefului său.

Cavaler fără voie

Trecuse mult de vremea prânzului când Radulian, în civil, intră în restaurantul „încurcă lume” să mănânce.

Se aşeză la o masă la care mai erau două persoane – un tânăr îmbrăcat cam fistichiu, cu plete şi mustăţi în formă de potcoavă şi un ins mai în vârstă, cu mâini butucănoase, înnegrite de funingine. Ceru o friptură,

nişte mici şi bere.

— Micii sunt foarte gustoşi, remarcă cel mai în vârstă.

— Au o bucătăreasă grozavă, nea Stane, interveni tânărul. Madam Chiriac. Nepoată-sa, Cornelia, contabila restaurantului, e o tipă a-ntâia. Dar e combinată cu... şeful restaurantului. Vorbeam de lup şi lupul la uşă. Uite-o pe Cornelia!

Radulian se întoarse să o vadă. Era o fată scundă, şatenă cu ochii de un cafeniu închis, încercănaţi.

— E o bucăţică bună, şefule, spuse tânărul adresându-se lui Radulian. Se zice că a fost şi balerină, de aia se mişcă al dracului de parşiv. Picioruşe frumoase, dar a cam pus slăninuţă pe şolduri.

— E drăguţă, spuse Radulian.

— Responsabilul îi face zile fripte. Dar nu pe degeaba. Unul de la noi, Grecu Nicolae, strungar de precizie, zicea că nea Spânu, şeful restaurantului, care-i încurcat cu ea, ar fi în stare s-o închirieze pe bani. Nu cred! Nea Spânu e bărbat subţire şi al dracului de gelos. Iar muierea are gusturi speciale. Nu-i place mirosul de om care trage la şaibă! Dar, mai ştii? Grecu ăsta e băiat de inginer. Lui nu i-a prea plăcut cartea... A rămas de mic fără mamă şi... ştii dumneata cum se întâmplă în astfel de cazuri. Suntem prieteni. Ne place filatelia.

Limbuţia tânărului începuse să-l deranjeze.

— Grecu are o colecţie grozavă. Îl aprovizionează cineva de la tată-său, care-i mare la o întreprindere unde sosesc zeci de scrisori din străinătate... El îi zice Lucia de Lamermoor[14], ca în opera aia...

— Te-ai pilit şi vorbeşti întruna, îl întrerupse bărbatul în vârstă.

— Pilit pe dracu! Din două sticle de bere?!

Nu mult după această replică cei doi făcură plata şi plecară. Radulian mai zăbovi privind în jurul său. Cornelia servise la o masă ocupată de trei oameni mai în vârstă, cu aere de oficiali. Radulian închise puţin ochii şi şi-o imagină dansând cu Stoian.

*

...Venirea lui la restaurantul „Încurcă lume” nu fusese întâmplătoare. Primind de la Bota lista cu cele cinci dansatoare, locotenentul-major pornise la drum hotărât să culeagă cât mai multe date despre fiecare fată. Pe patru dintre de le găsise la şcoala de coregrafie. A cincea era bolnavă.

— De mult e bolnavă? întrebase Radulian.

— De vreo săptămână. O viroză respiratorie.

---

[14] Lucia di Lammermoor este o operă în 3 acte de Gaetano Donizetti, după un libret de Salvatore Cammarano, bazat pe romanul lui Walter Scott „The Bride of Lammermoor”. Capodoperă a romantismului italian, una dintre ultimele mari creaţii preverdiene, în care belcantoul este investit cu valenţe expresiv - dramatice. Este cea mai celebră tragedie donizettiană.

Ceruse adresa fetei. Se numea Amelia Grigorescu.

— N-am mai dansat la bar de aproape o săptămână, îi spusese şi ea lui Radulian. Am o prietenă mai în vârstă... are aproape treizeci de ani, care mă înlocuieşte... Cornelia Răducu. Lucrează acum la „Încurcă lume”.

Radulian mulţumise fetei şi pornise ţintă spre restaurantul cu pricina. Aşa se face că ajunsese să ia masa aici şi şi-o imaginase pe Cornelia dansând cu Stoian.

„Acum îmi explic eu de ce a dispărut atât de repede de la bar. A aşteptat-o şeful ei, „Nea Spânu, care-i gelos foc...”. Ea o fi şterpelit filmul din buzunarul lui Stoian? Parcă nu-mi vine să cred. La lumina zilei Cornelia e prea plinuţă. La bar era înfăşurată cu fel de fel de fuste...”

— Mai doriţi ceva? auzi, pe neaşteptate, glasul ospătarului care îl servise.

— Nu, mulţumesc. Te rog, nota de plată.

Radulian lasă un bacşiş consistent, fapt ce-l făcu pe ospătar să fie deosebit de binevoitor.

— Ai putea să-mi spui cine-i?... întrebă Radulian arătând spre Cornelia...

— O fată de la noi. Îl ajută pe şef la socoteli. Dacă va gândiţi la... să ştiţi că ţine, dacă aveţi marafeţi străini. Nu-i uşă de biserică.

— Stă până seara târziu la restaurant?

— În ultimele trei zile a plecat pe la ora opt că face pe dansatoarea la un bar. Acolo, dacă aţi putea s-o... întâlniţi. Nea Spânu va pleca vreo două zile... Nea Spânu e şefu'...

*

În drum spre sediul miliţiei, Radulian îşi punea fel da fel de întrebări. I se conturau rezolvări, dar niciuna nu-l mulţumea. Ajungând la sediu, ceru părerea căpitanului Savu. Acesta zâmbi.

— Îţi voi furniza o ocazie excepţională de a juca rolul lui Don Quijotte.

— Rolul lui Don Quijotte?! făcu mirat. Radulian.

— Am vrut să zic rolul unui „cavaler". Vei fi „Cavaler pentru o seară". Las' pe mine! Pregăteşte-te. Diseară, la ora zece, mergem la barul „Motanul saşiu".

— Atât?

— Deocamdată... atât! spuse căpitanul.

Radulian îşi privi ceasul. Mai avea câteva bune până la ora fixată de căpitanul Savu. Se hotărî să facă o vizită Monei Stoian. Iar dacă n-o va găsi acasă, să se ducă la şantier să vorbească cu Negrea. Nu-i dăduse dispoziţie Bota să fie „pe fază" în problema comorii? În fond, locotenentul-major înţelesese la ce se referise Bota: să ţină legătura cu şantierul, să fie la curent cu cele ce se petreceau acolo.

*

Mona Stoian era acasă, dar îi deschise uşa după câteva minute bune de aşteptare.

— Dormeam, tovarăşe locotenent-major, spuse ea a scuză. Mă iertaţi că... în fine... nu ştiu dacă vă pot primi, casa e deranjată, cu întâmplarea asta nenorocită n-am avut timp să fac ordine...

Stătea în uşă. Îşi pusese un capod şi încerca să-i strângă cordonul, dar capetele acestuia îi scăpau mereu; probabil de emoţie.

— Scuzaţi-mă, spuse Radulian, încercând să bată în retragere. Vroiam doar să aflu veşti despre soţul dumneavoastră. Eu n-am mai avut vreme să trec pe la spital.

— Cum, nu ştiţi? Pe Gicu l-au evacuat la Bucureşti. Ieri după-amiază. Cu avionul! Şi nu mi-au dat voie să merg şi eu! Nici nu ştiu la ce spital l-au dus. Probabil la neurochirurgie, ca să-l opereze la cap. Dar cum să ajung eu acolo?

Femeia încerca să plângă, dar nu izbutea. „Oboseala psihică şi surmenajul fizic i-au secat lacrimile”, gândi Radulian.

— Dacă l-au evacuat e de bine, doamnă Stoian. Înseamnă că sunt speranţe să scape cu viaţă... La Bucureşti sunt specialişti de renume mondial, încercă Radulian s-o îmbărbăteze. Bună ziua şi, încă o dată, vă

rog să mă iertaţi că v-am deranjat.

Salută şi se depărtă. Mona închise uşa încet de parcă s-ar fi ferit să trezească pe cineva.

Ajungând în colţul străzii, Radulian se opri în dreptul unui chioşc. Cumpără ziarul de sport care sosea în după-amiaza zilei şi se aşeză pe o bancă. Deodată, se lovi cu palma peste frunte.

„Grecu! Stai, unde am mai auzit eu acest nume? Parcă pe inginerul-şef al întreprinderii îl cheamă aşa! Nu cumva Nicolae Grecu e fiul lui? Şi dacă ar fi, ce importanţă ar avea pentru cercetările noastre? Niciuna! Nicolae Grecu o cunoaşte pe Cornelia. Cel puţin aşa a zis tânărul acela de la masă. Hm! Ce-ar fi să fac o vizită la clubul filateliştilor să-l cunosc pe acest Grecu? Aş! Timp irosit!”.

Ajungând la această concluzie, desfăcu ziarul de sport şi citi o cronică de fotbal, apoi un comentariu pe temă olimpică. Îşi privi ceasul. Era şase şi jumătate. „O să mă duc la şantier”, hotărî el şi vru să se ridice, tocmai în clipe când, îl zări pe Alexandru Stoian care trecea strada.

„Curios! Vine dinspre casa fratelui său”, îşi zise Radulian şi făcu o strâmbătură de mirare. Când o fi trecut, că nu l-am văzut? Poate în timp ce eu citeam ziarul? Hm...”

Dacă Bota l-ar fi văzut în aceste momente, ar fi

zâmbit; Radulian avea figura unuia căruia i s-au dărâmat idolii. „Gheorghe Stoian a fost evacuat la Bucureşti? A, deci de-asta a plecat şi «fachirul» acolo. Speră ca rănitul să-şi revină şi să poată vorbi cu el. Şi nu mi-a spus! Poftim! Asta se numeşte colaborare! Dar nici eu n-o să-i spun tot ce am aflat decât supralicitând, procedând ca şi el: fiecare informaţie îi va fi furnizată ca o mică «bombă». Nu mi-a fost şi nu-mi este profesor? De ce nu l-aş imita?”

*

Înainte de a pleca spre cabană pentru a-l întâlni pe Negrea, Radulian dădu un telefon. Voia să se asigure că era acolo.

— Profesorul Negrea este plecat, îi spuse Postăvaru, care se afla, probabil, mai aproape de telefon. Cine îl caută?

— Radulian.

— A, tu eşti! se auzi glasul fostului său coleg de facultate. Păi, numai cu el vrei să vorbeşti? Vino să mai stăm şi noi la taclale. Că au trecut vreo câţiva ani de când nu ne-am văzut.

— O să viu mâine, dragă George. Pe la zece-unsprezece.

— Bine! Te aştept. Negrea s-a dus la Oboga, să-i arate fetei doamnei Midiane ceramica... A plecat cu Ken Rowbeam şi cu Daisy. Cred că vor reveni târziu.

— Mulţumesc, George.

Închise telefonul şi, făcând un sumar bilanţ al realizărilor din ziua care se sfârşea, îşi zise că era destul de rodnic. „Ce-ar fi să mă odihnesc puţin? Poate că astă-seară o să am de lucru până târziu.”

Se duse la hotel şi se întinse pe pat. Era şase şi un sfert. Curând aţipi. Îl trezi telefonul.

— Alo! Păi ce faci, cavalere? E ora nouă şi jumătate, se auzi o voce şi lui Radulian îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că la capătul celălalt al firului era căpitanul Savu.

— E nouă şi jumătate? întrebă Radulian surprins. Vin imediat, tovarăşe căpitan. Imediat. Într-o jumătate de oră sunt la intrarea în barul „Motanul saşiu”. Din acest moment mă consider în alarmă.

— Ei, n-o lua nici aşa! Vino la bar. Ai o masă rezervată pe numele Badea. Va fi acolo şi un băiat de-al nostru. Alexandrescu. Vino cât mai elegant.

Zicând acestea, căpitanul închise. Radulian rămase descumpănit. „Ei, poftim! Începe cu surprizele! I-a molipsit Bota pe toţi.”

Se îmbrăcă încet. Îşi puse o cravată de mătase cu flori mari, cum era moda. Dunga pantalonilor evazaţi era impecabilă. După ce se studie îndelung în oglindă şi hotărî că arăta foarte bine coborî. Portarul hotelului nu-l mai recunoştea.

Până la bar erau doar vreo zece minute de mers. Radulian făcu însă semn unui taxi, decis să descindă la „Motanul saşiu” cu prestanţa unui ins cu punga plină. Care nu-i fu mirarea când, aşezându-se la masă, constată că în vecinătatea lor se aflau soţii Midiane şi Ken Rowbeam, iar la o masă ceva mai departe – Teodorescu cu soţia.

Alexandrescu se dovedi un comesean agreabil. Povestea tot felul de întâmplări din oraşul lor. Lucrase aproape zece ani la secţia de moravuri şi avusese ocazia să cunoască destule întâmplări picante. Cunoştea câte ceva din viaţa Corneliei Răducu – la aproape treizeci de ani fusese de două ori măritată, iar acum trăia cu Spânu, om însurat, cu trei copii.

Programul de music-hall fu acelaşi ca în seara în care Radulian venise cu Alexandru Stoian. Barutti îşi prezentă numărul pentru ultima oară, de aceea, poate, îşi dădea silinţa să smulgă cât mai multe aplauze. Fetele, împăunate, cu haine ţipătoare, executară câteva dansuri africane, apoi se răspândiră printre mese.

„Care o fi Cornelia?”, se întrebă Radulian. Le cercetase pe toate în timpul dansului. „Vopsite” cum erau, semănau perfect şi nimeni nu le-ar fi putut deduce vârstă. Toate erau mici de statură.

La masa lor nu veni niciuna. Două dansatoare se aciuiseră la masa unde se aflau doi tineri zgomotoşi, iar

una se apropie de soţii Midiane. Profesorul aplaudă discret, o pofti să ia loc şi o servi cu şampanie. Ea luă un biscuit.

Îl ronţăi încet, zâmbind mereu, bău. Apoi se duse la o altă masă. Radulian îi luă seama bine. Fata mergea legănându-şi şoldurile altfel decât celelalte, care păreau mai puţin trupeşe... Ei, dar parcă poţi să ştii cum arată Cornelia în fustele astea!" îşi zise Radulian.

Profesorul dispăru de la masă pentru câteva minute. Radulian trase cu coada ochiului. Eveline Midiane scăpase, din greşeală, şerveţelul sub masă. Ken se aplecase să-l ridice, dar, când se ridicase, se sprijinise de genunchiul femeii. „Ia te uită, nu-şi cere scuze", constată, surprins, Radulian.

— Ce întâmplare! mormăi el.

— Adică? întrebă Alexandrescu.

— Avem masa lângă nişte cunoştinţe... Soţii Midiane şi...

Alexandrescu râse.

— Păi totul a fost aranjat din ordinul maiorului Bota. Tovarăşul căpitan a procurat lista meselor rezervate, i-a prezentat-o şi...

— Bota? Maiorul Bota a venit de la Bucureşti?

— Aşa se vede treaba... El şi cu tovarăşul căpitan au făcut planul ca să fiţi „cavaler fără frică şi fără prihană".

Radulian făcu o strâmbătură.

— Maiorul Bota e omul surprizelor, nu-i aşa? întrebă Alexandrescu.

— Mda... da... Şi, care-i, mă rog, planul? Ce trebuie să fac?

— La ora unsprezece, când pleacă fetele, o să mergem să le întâlnim la „ieşirea artiştilor” şi o s-o salvaţi de insistenţele unui beţiv pe Cornelia Răducu.

— Păi... mai sunt doar zece minute, făcu Radulian.

— Atunci... să vină ospătarul!

Ospătarul prezentă nota de plată, cei doi plătiră şi se ridicară de la masă. Alexandrescu o luă înainte. Ajungând afară din bar, constatară că era întuneric beznă şi începuse să plouă mărunt.

— Stăm aici până auzim scandal. Atunci intervenim, spuse Alexandrescu.

Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. La ieşirea în stradă a Corneliei Răducu, un ins, probabil un curtezan, refuzat, se repezise spre ea. Fata ţipă. Urmă o mică busculadă.

— Acum! Interveniţi şi scăpaţi-o! spuse Alexandrescu.

Radulian ţâşni. Aplică necunoscutului o lovitură peste braţul cu care apucase pardesiul Corneliei. Acesta vru să-l izbească în obraz, dar locotenentul-major făcu o figură de judo, trântindu-l la pământ. Fata o luă la goană.

— După ea! spuse omul căzut la pământ şi Radulian avu impresia că e prada unei iluzii acustice: glasul omului semăna cu al locotenentului Feleagă.

Alergă după Cornelia şi o ajunse. Femeia era speriată: Recunoscându-l pe salvatorul său, încetini paşii, apoi se opri. Izbucni în plâns.

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc că m-aţi scăpat de beţivul acela...

Radulian încercă să o calmeze, apoi se oferi să o conducă.

— Locuiesc departe. De obicei, vine cineva să mă ia. Dar azi...

— Luăm un taxi, se oferi Radulian. Înainte însă de asta, ce-ar fi să intrăm la restaurantul „Danubiu”? E încă deschis. Nu v-ar strica un întăritor. Să zicem... un coniac, Haideţi...

O conduse cu delicateţe. Fata era frumoasă şi, la braţul lui, mergea ca într-o plutire. „Vezi că toate sunt frumuşele foc. Să nu te prindă vreuna în plasă”, îşi aminti el cuvintele lui Bota când îi dăduse lista cu dansatoarele. Îi veni să râdă. Privi spre Cornelia. Avea un profil de fetiţă.

*

Cornelia îşi revenise din spaima pe care o trăsese. Mâncase puţin, motivând că vrea să-şi păstreze silueta. În schimb, băuse mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru o

minionă cu gusturi fine şi gesturi de doamnă din înalta societate, aşa cum se străduise să pară în compania unui domn distins, ca Radulian.

Nu îi ascunse, ba parcă se lăuda chiar, că fusese de două ori măritată, îi vorbi de colegele ei de balet care „habar n-aveau de viaţă”, iar într-un târziu – se făcuse aproape ora unu – începu să plângă încetişor pe umărul lui Radulian. Deschise poşeta să-şi scoată batista. Radulian zări o hârtie de douăzeci de dolari. Femeia băgă de seamă.

— Sunt nişte bani străini... Ştii de unde îi am? întrebă ea cu glas împleticit. De la un străin. Mi-a... mi-a dat-o că l-am ajutat să câştige un pariu. A zis pe franţuzeşte, eu ştiu... am învăţat în şcoală... că a făcut pariu cu un prieten că-i şparleşte din buzunar ceva... fără să simtă şi m-a... m-a rugat pe mine... l-am şterpelit un obiect în timp ce dansam... Un fel de...

Cornelia tăcu. Închise ochii.

— Ce să fac eu cu asemenea bani? Îi ţin ca amintire Ha! Ha! N-o să se mai întoarcă niciodată în America. O să-i dea lipsă la apel. Hai iubitule. Mi-e somn şi sunt ameţită.

Radulian achită nota de plată şi ieşiră. Făcu semn unui taxi şi o întrebă pe Cornelia unde stă. Aceasta îi răspunse.

— N-ai o cunoştinţă... Un străin? îl întrebă ea repede.

Să cumpăr cu banii aceia ceva de la un shop. De ce să aştepte americanii banii? Poate le-or trebui.

— De ce nu l-ai rugat pe cel care ţi i-a dat?

— Nu l-am mai văzut de-atunci... De fapt îl cunoscusem mai înainte cu două-trei zile. E... e un tip bine. Nu ştia boabă româneşte. Doar franceză! Zicea că e spaniol, că era brunet, ca arabii. A tot umblat un timp orbecăind prin cameră, voia să bea ceva, până ce s-a lovit. A dat cu capul de uşă... Şi-atunci a zis un cuvânt urât. Parcă pe româneşte a zis... S-or fi asemănând înjurăturile. Spaniola e limbă latină...

Radulian, „cavaler fără frică şi fără prihană” asculta cu atenţie sporovăiala femeii. Cuvintele Corneliei despicau pârtii de lumină care se închideau însă repede năpădite de întunericul nesiguranţei.

„E dar. Cornelia n-a fost decât o unealtă. Nu are nicio legătură cu bandiţii”, îşi zise Radulian şi îl rugă pe şofer să oprească.

Coborî din maşină, cerându-i şoferului să o ducă pe Cornelia acasă.

În lumea legendelor

Marius Negrea îi însoţise pe Daisy, John Sandow şi Ken Rowbeam la Horezu şi-apoi la Oboga, bucuros că putea să le arate frumuseţile turistice din zonă, să le

vorbească despre ceramica de Horezu şi despre bogatul folclor românesc.

Grigoraş, şoferul maşinii, le promisese că îi va duce la un bătrân olar care ştie câte ceva despre „Poiana ielelor” pe care o căutau străinii. Vizitară mai întâi mănăstirea Horezu, deoarece Daisy nu fusese acolo niciodată; Sandow şi Rowbeam stătuseră uneori zile întregi la mănăstire. Plăcut impresionată de „Foişorul lui Dionisie” şi de celelalte acareturi ale Horezului, Daisy îşi făcuse o mulţime de schiţe.

Serviseră masa la mănăstire. Abia pe la ora trei plecară spre Oboga. Grigoraş îi condusese la un meşter, Ion Fulga, care îi primi cu deosebită plăcere şi le arătă colecţia sa de oale şi ulcioare.

— Parcă-s figurine, statuete stilizate, spuse, la o vreme, Daisy, interesată în cel mai înalt grad de modelele prezentate.

Erau acolo vase folosite la nunţi, unele cu pereţii ornaţi cu figurine ce reprezentau animale, îndeosebi şerpi.

— Vasele astea îmi amintesc de „jarele[15]” Cretei minoice, spuse Ken. Pereţii lor sunt împodobiţi cu animale marine, Uite, ăsta seamănă cu celebrul „vas cu

---

[15] Vas de ceramică, din epoca bronzului târziu.

caracatiţă" descoperit la Gurnia[16]. Iar astea mici, cu pereţii fragili, îmi amintesc de ceramica de Camares[17], celebră în Creta...

— Ceramica este o artă de milenii. S-ar putea ca tracii pe care unii autori îi consideră primii stăpâni în Peninsula Balcanică, să-i fi influenţat pe cretani, spuse Marius. De altfel, am citit o carte interesantă, a lui Nicolae Densuşianu[18], care lansează teoria că tracii au fost strămoşii tuturor popoarelor sud-europene... Teoria a fost reluată şi de eruditul profesor Iosif Constantin Drăgan...

Marius Negrea citise nu de mult aceste teorii, de aceea îi plăcea să le evoce. O urmărea pe Daisy. Aceasta mângâia ulcioarele, de parcă ar fi fost fiinţe vii. Unele semănau cu berze, cu păsări de curte, păsări fantastice, cai înaripaţi, cu femei ce duc poveri pe cap.

— Explicaţi-i domnişoarei, interveni bătrânul olar,

---

[16] Gournia este locul unui complex de palat minoic de pe insula Creta, Grecia, excavat la începutul secolului XX de arheologul american Harriet Boyd-Hawes. Numele original al site-ului este necunoscut. Numele modern provine de la vasele goale abundente găsite peste tot în sit.

[17] Kamares este un sat din sud-centrul Cretei, Grecia. Este un sit arheologic al unei peşteri sacre minoice. Peştera sacră de la Kamares este practic aliniată cu locaţia Phaistos din apropiere.

[18] Nicolae Densuşianu (n. 18 aprilie 1846, Densuş, Hunedoara – d. 24 martie 1911, Bucureşti) a fost un jurist şi istoric român, membru corespondent al Academiei Române, care este cunoscut mai ales prin lucrarea sa Dacia preistorică.

care nu pricepea o boabă din ceea ce vorbeau străinii, dar care era încântat de interesul arătat pentru obiectele de lut ars – că vasele sunt socotite, nişte fiinţe. Orice vas are „cap”, care se termină printr-o „buză” ce înconjoară „gura”, cu „plisc” sau „cioc”. Capul stă pe un „gât”, aşezat, pe „foale” sau „pântece”; pentru a nu se clătina, vasul are o rezemătoare, „fundul”, iar pentru a-l apuca – are „braţ” sau „toartă”. Ulcioarele au „ţâţă” prin care bei. Aţi ascultat vreodată cum sună un vas? Fiecare are glasul lui. Şi fiecare spune ceva când îl loveşti. Dar cine poate să înţeleagă ce zice? Se povesteşte că pe vremea domnitorului Brâncoveanu ar fi venit un trimis al sultanului. Domnitorul avea o bărdacă al cărei glas îl înţelegea numai el. Şi când au ciocnit, oala din care bea domnul ar fi zis: „E viclean, e viclean”. Când ar fi ciocnit iar, ar fi grăit: „Otravă în inel, în inel”. Iar apoi „Vrea să te otrăvească”. Iar domnitorul ar fi cerut arnăuţilor să smulgă inelul turcului şi au găsit otrava. Şi a dat ordin să-l scurteze pe turc de cap.

Bătrânul făcuse o pauză, apoi strigase la un nepot.

— Mituş, mă Mituş taică, ia adu nişte vin în oala de botez, că ulcioraşe am eu aici. O să beţi fiecare din alt vas, se adresă el oaspeţilor. Sunt curate, că le ţinem cu capul în jos de frica Sân Toaderilor. Ferească-ne Dumnezeu de Sân Toaderi. Noi. Olarii, le ştim de frică!

— Ce-s aceşti Sân Toaderi? întrebă Daisy, şi Negrea

traduse.

— În zilele ce vin după Sfântul Toader, începu bătrânul, femeile nu au voie să meargă la moară, să ţese sau să coasă. Cine calcă opreliştele, o păţeşte! Sfântul Toader are nişte cai năzdrăvani, caii albi, Sân Toaderii, care-i calcă în picioare pe cei ce nu respectă datina. Se zice că, odată, o fată harnică s-a dus, totuşi, la moară, într-o zi când nu era voie: Sân Toaderii s-au luat după ea. Fata a fugit pe o cărare ştiută numai de dânsa şi, ajungând acasă, s-a închis. Caii albi au venit, dar n-au putut intra, că uşa era încuiată. Şi-atunci au cerut ajutorul oalelor, dar toate erau cu gura în jos, şi deci nu puteau coborî de pe policioară să deschidă. De aceea femeile de pe la noi pun oalele cu gura în jos de îndată ce le spală...

— Ce legendă frumoasă! exclamă Daisy.

— Cu atâtea legende rămâne însă vinul nebăut, încheie Marius şi ridică ulcioraşul. Ciocniră şi băură.

— Ce ţi-a zis ulciorul tău? întrebă, în şoaptă, Daisy, privându-l pe Marius în ochi. Al meu a spus: „Te iubesc”. Dar numai când am ciocnit cu tine...

Negrea zâmbi încurcat. I se păruse că John auzise cuvintele ei.

— Telegarii lui Sân Toader nu-s o plăsmuire, ţinu să spună bătrânul olar, după ce umplu iarăşi ulcioraşele.

— Cum aşa, nea Ioane?

— Păi da! Pot fi văzuţi în fiecare lună, într-o anumită noapte, cum joacă într-o poiană mai sus de Horezu, în munte, li zice „Poiana ielelor”, sau „Poiana Sân Toaderilor”.

Ultimele cuvinte avură efectul unui trăsnet din senin. John fu primul care exclamă:

— Ce a spus? Ştie de „Poiana ielelor”? Explicaţi-mi! Vă rog!

Ken şi Daisy erau la fel de curioşi.

— Sigur că ştiu unde se află, răspunse bătrânul. Dar e de mers, nu glumă. N-am mai fost pe acolo de vreo douăzeci de ani. Dar ştiu unde e. O să-i spun tovarăşului Grigoraş, care-i de pe la noi, cum se ajunge acolo. Iar dacă va fi nevoie, o să-l rog pe un fin de-al meu să meargă cu dumneavoastră...

Ken şi John erau numai ochi şi urechi. Daisy avea obrajii în flăcări.

— Vom găsi comoara! John! spuse ea. Sunt sigură că o vom găsi...

Se lăsase înserarea când porniră spre şantier. Bătrânul olar le dăruise ulcioarele din care băuseră.

În maşină discuţiile despre arta meşteşugarilor din Oboga continuaseră. Marius voia cu tot dinadinsul s-o uimească pe Daisy cu cunoştinţele sale.

Daisy îşi strecurase mâna în mâna lui şi-l asculta cu atenţie. Ken moţăia. John se instalase lângă şofer şi

privea în negură, visând, probabil, la fabuloasa „Comoară a lui Brâncoveanu”.

— Astă scara voi veni la tine, auzi Negrea şoapta Daisyei.

*

Postăvaru îl anunţă pe Marius Negrea că telefonase Radulian.

— Voia să te vadă. Probabil că o să te sune mâine.

— Mulţumesc, murmură Negrea. O să-i dau o veste interesantă. Suntem pe drumul cel bun şi se pare că în curând vom descoperi „Poiana ielelor”. La revedere.

Spuse „noapte bună” şi celorlalţi care se aflau în hol şi urcă spre camera lui. Pe scară se întâlni cu soţii Midiane – şi cu Ken, care plecau în oraş „Se duc, probabil, la bar, îşi zise Marius.

Ajunse în camera lui, îşi pregăti patul, puse ordine în lucruri, apoi îşi privi ceasul. „Mda. Frumos acest cadou al doamnei Midiane, îşi zise el, aşezându-l pe noptieră. Dacă nu stăruia Daisy să-l primesc, aş fi refuzat-o. Ar trebui să mă revanşez. Să-i ofer şi eu ceva. Poate câteva piese de ceramică. Ia să-mi amintesc: ce i-a plăcut mai mult fetei din obiectele arătate de moş Ion Fulga?”

Auzi o uşoară ciocănitură în uşă şi, înainte de a răspunde, în încăpere intră Daisy. Era îmbrăcată într-un capod de mătase japoneză. Se aşeză pe pat şi îşi sprijini bărbia în palme, privind ţintă spre Marius.

— Ştii de ce am venit? întrebă ea, calină.

Marius ridică din umeri.

— Să-ţi spun că eşti... delicios. M-au uimit cunoştinţele tale privitoare la ceramică...

— Ceramica românească, Daisy. Să fie clar: habar n-am de ceramica minoică, incaşă, etruscă sau... Cunosc unele lucruri fiind vorba de ţara mea, de folclorul nostru...

Tânăra zâmbi. Îi plăcea modestia lui Marius, iar felul în care se exprima semăna a disculpare. Întinse mâna şi-l atrase spre ea, obligându-l să se aşeze pe pat. Apoi îi mângâie părul.

— Ştii că am început să lucrez la portretul tău? De aceea... am nevoie să te văd cât mai mult şi cât mai des. Noapte bună!

Zicând acestea, se aplecă spre el şi îl sărută, apoi sări în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— De fapt, nu pentru portret vreau să te văd, spuse ea. Ci pentru că îmi placi. Îmi placi mult, vikingule!

Ieşi grăbită, de parcă i-ar fi fost teamă că Marius o să alerge să-i taie calea. Profesorul Negrea nu ştia ce să mai creadă despre dânsa.

Deodată, se auzi o ciocănitură în uşă.

— Intră! strigă Negrea.

Era şoferul, Nea Grigoraş, care-l anunţa că este chemat la telefon.

— Cine mă sună la ora asta? se întrebă, cu glas tare Negrea. Tocmai voiam să vorbesc cu dumneata, nea Grigoraş. Poate ştii vreun ceasornicar bun. Ceasul meu rămâne în urmă cu două-trei minute în douăzeci şi patru de ore. Ai văzut ce ceas am? L-am primit cadou...

Luă ceasul de pe noptieră şi-l dădu şoferului. Acesta îl privi cu multă curiozitate. Între timp, Marius se îmbrăcase şi îşi pusese un halat pe el.

— Aşteaptă-mă, nea Grigoraş. Mă duc la telefon!

Coborî scările în goană. Luă receptorul care se afla pe masă şi se prezentă.

— Marius Negrea la aparat.

Nu auzi nicio voce.

— Alo! Alo! Alo! E cineva pe fir? Alo!

Bătu în furcă, dar nu auzi nicio voce. Închise şi începu să urce încet scările, privind peste umăr la telefon. „Poate că sună iar”. Dar telefonul rămase mut.

— Nu mai era nimeni, nea Grigoraş, spuse Negrea. Cine m-o fi chemat? Era glas de bărbat sau de femeie?

— De femeie, domnule profesor. Dar, nu vă necăjiţi. Dacă are vreun interes mai acătării, o să sune din nou. Am cercetat ceasul. E a întâia!

— Să ştii că nu întâmplător ţi l-am arătat. Te-am auzit mai zilele trecute că te pricepi la radio şi la ceasornicărie.

— Lăsaţi-l la mine până mâine, domnule profesor îl

aranjez eu la avans. Aveţi încredere?

— Cum să nu! Acum... aş vrea să te întreb în legătură cu „Poiana ielelor”. Crezi că există o asemenea poiană?

— Păi sigur! spuse Grigoraş, privind ceasul profesorului. O să-i mai fac o vizită bătrânului Fulga şi o să mă lămuresc unde se află precis această poiană. Văd că v-a prins şi pe dumneavoastră gândul comorii...

În noaptea aceea Marius Negrea se visă într-o poiană în care nişte pitici dansau în jurul unei fete adormite: crăiasa ielelor. În apropierea ei se aflau nenumărate coşuri pline cu pietre preţioase, pesemne din „Comoara lui Brâncoveanu”.

Ipoteze şi iar... ipoteze

Maiorul Bota asculta raportul lui Radulian şi, potrivit obiceiului îşi trecea mâna prin părul alb, vălurit.

— Ai o „recoltă” bogată, arheologule, spuse el, la sfârşit.

— Pentru mine e clar, tovarăşe maior, că această femeie, Cornelia Răducu, a luat filmul. Din păcate nu ştie sau nu vrea să spună cine a „premiat-o” pentru acest fapt. Individul n-a mai revenit. Avem încă un indiciu. Fata îl cunoaşte pe un tânăr care se numeşte Nicolae Grecu.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi în cameră intră...

locotenentul Feleagă, care salută respectuos.

— Mort a fost şi a înviat, pierdut a fost şi s-a aflat! zise Savu, în glumă.

— Păi să ştii că nu eşti departe de adevăr! exclamă Bota şi trase cu ochiul spre Feleagă.

— Aseară ai fost în „încăierarea” aceea, spuse Radulian.

— Dacă am primit ordin, spuse Feleagă.

— Ei hai, gata, gata! Prea multă efuziune pentru o simplă revedere! În scurta mea călătorie la Bucureşti am avut tot timpul o nedumerire: de când stătea bomboana aceea pe harta de sinteză din seiful roşu?

Locotenentul-major deschise ochii larg. Ce voia sa spună Bota?

— Cine şi-a serbat de curând ziua?

— Păi se poate afla uşor, tovarăşe maior. V-am dat lista cu tot personalul întreprinderii. În dreptul fiecăruia e scrisă ziua de naştere, funcţia şi de cât timp lucrează în întreprinderea de prospecţiuni geologice. Aşa că...

— Tocmai că am aflat. Sunt vreo trei: două femei şi un bărbat.

— Voi culege eu date despre ei, tovarăşe maior, se oferi Feleagă.

— Şi încă ceva, continuă Bota. Am cercetat lista celor care şi-au rezervat mese la barul „Motanul saşiu”. Măi,

ce denumiri au găsit cei de la trustul cârciumilor din acest oraş! „Motanul saşiu”, restaurantul „Încurcă lume”... Au imaginaţie, nu glumă! Dar să revenim la listă... Printre cei prezenţi în seara când ai fost cu Stoian se afla şi... directorul întreprinderii, inginerul Tudose – cu patru persoane.

— Credeţi că?...

Bota îşi ciupi obrazul stâng şi Radulian înţelese că întrebarea lui era inoportună.

— Până aici, toate sunt clare? întrebă maiorul.

— Eu am o... o neclaritate, spuse Radulian. După câte am înţeles de la Mona Stoian, soţul ei a fost evacuat la Bucureşti... Aţi fost cumva cu el? Şi-a revenit?

— Toate la timpul lor, Raduliene! Dacă mai pui însă întrebări... copilăreşti, îmi schimb impresia despre... arheologi. Păi dacă îşi revenea... mai aveam nevoie să ne batem capul cu prinderea banditilor? Mai important mi se pare faptul că s-a descoperit „Poiana ielelor”...

— De unde aţi aflat? întrebă Radulian, surprins.

— Iată încă o întrebare nepotrivită, arheologule. Te rog să iei legătura cu profesorul Negrea şi să ţii aproape, cum se zice în armată. E clar? Şi-acum, să rezumăm faptele. Vrei să faci dumneata acest oficiu? Dar fără comentarii...

Lui Bota îi plăcea ca Radulian să recapituleze întâmplările şi să-l asculte în tăcere. De fiecare dată,

descoperea aspecte noi...

— Să începem cu călugărul asasinat, călugăr care a venit de la Athos. Numai că recomandarea către Istafie n-a fost scrisă de acel călugăr de la Neamţ. Cine l-a ucis şi de ce? De ce hainele lui „civile” au fost aruncate în Olteţ? Spera asasinul să găsească ceva în geanta de voiaj, apoi, dându-şi seama că nu-i foloseşte?... O curiozitate: pantofii din geanta de voiaj erau murdari de noroiul din peşteră. Să fi intrat călugărul în pantofi şi apoi să-şi fi pus bocancii! Şi o coincidenţă: profesorul Midiane poartă pantofi greceşti, de acelaşi tip cu ai călugărului. E drept, marca „Olympos” e renumită în Europa... Deocamdată, atât despre călugăr...

— Dar numărul acela?... murmură Bota.

— Am uitat! În buzunarul de ceas de la pantaloni s-a găsit cifrul seifului roşu. Probabil că a fost pus acolo de ucigaşul monahului pentru a induce în eroare cercetările. În acelaşi timp, la întreprinderea de prospecţiuni geologice, Gheorghe Stoian, folosindu-se de un permis fals...

— „Cu punctuleţ”, îl corectă Bota. Aşa zice Balotă.

— Deci cu acest permis intră, fotografiază sau nu” Aparatul dispare, cu sau fără film. În buzunarul rănitului se găseşte alt film care la developare se dovedeşte nefolosit. Cineva îl caută totuşi, i-l cere lui Alexandru Stoian, căruia îi este subtilizat de Cornelia

Răducu. Dar ea nu ştie cine e individul cu „pariul”... Şi pista se înfundă. Al doilea „atentat” la hartă demonstrează că nu s-a realizat nimic prima oară... Nicio pistă... Doar o pietricică „ucigaşă”...

Radulian privi întrebător spre şeful său.

— Da. Există o legătură, continuă Bota: „omul cu umbrela” l-a atacat pe Gheorghe Stoian, dar nu l-a ucis. Cineva vrea ca Stoian să nu se mai trezească. Atentat la spital. Pe geam s-a aruncat cu ajutorul unei pietricele o substanţă... aceeaşi cu care a fost „anesteziat” şi Tomescu, şeful biroului special... Şi-acum, întrebările: cine l-a atacat pe Gheorghe Stoian? Cine l-a „cumpărat” pentru acea faptă?... Ce hram poartă soţia lui în această afacere? Dar fratele său? Ce rol au „Cercetătorii de la Poieni”? Cine a telefonat doctorului la spital, cerându-i ca „spionul” să fie lăsat să „crape”? Cine era femeia de la telefon? Cine i-a dat bani lui Stoian ca să acopere frauda din avutul obştesc? Ce fel de om a fost Gheorghe Stoian înainte de a deveni petrecăreţ, beţiv, cheltuitor? Ce i-a schimbat atitudinea? Există vreo semnificaţie în faptul că Midiane şi călugărul purtau pantofi „Olympos”? Au vreun amestec străinii de la Poieni în toate aceste întâmplări?

Bota făcu o pauza.

— Să continui cu întrebările? Cred că pot fi formulate încă multe altele. Când, oare, vom afla toate

răspunsurile? Din păcate, cursa pe care am întins-o alaltăieri n-a dat rezultate, deşi s-a făcut tam-tam.

— Alaltăieri? întrebă, mirat, Radulian.

— Da. Când l-am transportat la Bucureşti pe bolnav. Totul a decurs fără incidente... Asta mă îngrijorează... Aşteptam să fie... atacat.

Radulian ridică din umeri. Era nedumerit: „Iar îmi serveşte o... bombă”, gândi el.

— Ei, dar avem un divertisment. Poate se găseşte „Comoara lui Brâncoveanu”, făcu Bota, zâmbind ironic. Radulian: vei face o vizită la şantier. Feleagă – vei culege date despre cei trei care şi-au aniversat ziua de naştere şi despre invitaţii directorului întreprinderii, inginerul Tudose. Eu voi face o vizită la întreprinderea cu pricina. Vreau să vorbesc cu Tomescu şi cu inginerul şef. Cine poate şti de unde sare iepurele?

*

Inginerul Grecu terminase schiţa la care lucrase toată dimineaţa la masa de restituţie şi se ridică să se dezmorţească. Făcu câţiva paşi prin încăpere, apoi se opri în dreptul geamului şi privi visător spre clădirea ce se construia, ca o anexă a întreprinderii.

Telefonul sună strident, trezindu-l din reverie.

— Alo! Da, eu sunt? Ce s-a întâmplat, Niculе? întreba recunoscând vocea fiului său.

Inginerul era totdeauna bucuros când îi telefona

băiatul, care nu locuia cu el. După moartea soţiei copilul fusese luat de bunici. Venea uneori să-l viziteze. În ultimă clasă de liceu, Nicu se înhăitase cu nişte derbedei şi refuzase să înveţe pentru facultate. Fusese luat militar şi după lăsarea la vatră intrase la o fabrică, unde se calificase strungar. Un an mai târziu reuşi totuşi la politehnică şi acum urma cursurile la seral.

— Nimic deosebit, tată. Voiam să ştiu ce mai faci.

— Păi, toate sunt bune...

— Niscai timbre se mai pot găsi prin parohia ta?

— Desigur. După câte ştiu, ţi s-au rezervat câteva. Vrei să treci di seară pe la mine să ţi le dau?

— Bine. Voi veni Dar după nouă şi jumătate. La revedere!

Inginerul Grecu lăsă receptorul în furcă şi sună de trei ori. În uşă îşi făcu apariţia o tânără femeie, de statură potrivită, blondă cu ochii mari „albaştri.

— Vă ascult, spuse ea, zâmbind discret.

— Luci. Iată aici lista celor care pleacă la tratativele de la Milano. Te rog să o baţi în două exemplare.

Tânăra femeie privi lista şi tresări, plăcut surprinsă.

— Deci... şi eu?

— Da. Avem nevoie de o translatoare pentru engleză şi italiană. Tu ştii aceste limbi. Propunerea a venit din partea directorului general. Te-a lăudat de-ai fi zis că e îndrăgostit de tine...

— Eşti gelos, Radule?

— Dacă tu crezi că as avea motive... zâmbi el obosit.

— Mai ştii?! făcu ea, calină şi se aşeză pe scaunul aflat în faţa biroului inginerului, îşi apăsă palma peste pleoape, apoi zâmbi în silă: S-ar putea să ai o părere rea despre mine... Şi asta pentru că...

Inginerul întinse mâna şi o sprijini, delicat, pe braţul ei.

— Am cele mai frumoase impresii despre tine, spuse el. După moartea soţiei am fost ani de zile un însingurat... Şi poate că aş fi rămas la fel, dacă acolo, în Grecia...

Luci Armeanu, zâmbi îmbunată. Ştia la ce se referea bărbatul care-i mângâia cu duioşie mâna şi care se apropia de cincizeci de ani... Fuseseră împreună în Grecia să negocieze vinderea unor utilaje de foraj minier. La sfârşitul tratativelor, într-o duminică, vizitaseră Delfi, ca oaspeţi ai firmei cumpărătoare. Porniseră înainte de a se lumina. Când răsărise soarele erau deja lângă coloanele în ruină ale templului lui Apolo, iar stâncile din spatele locului unde se aflase, cândva, oracolul, păreau învăpăiate, alcătuind o uriaşă oglindă reflectoare. „Voi face profeţii, spusese Luci Armeanu, aşezându-se pe o piatră şi încercând s-o imite pe Pitia. Daţi-mi apă din fântâna Castalia şi o să vă citesc gândurile”. Fiecărui membru al delegaţiei

romane îi făcuse o prezicere încâlcită. Lui Radu, care se lăsase în voia jocului numai la insistenţele celorlalţi, îi pusese mâinile pe umeri şi, tot cu ochii închişi, îi spusese: „Peregrinule, gândul ţi se va lumina şi vei vedea-o pe Palas Athena, cea cu ochii de pară. Dacă o primeşti, se va bucura. Dacă n-o primeşti, te vei bucura...” În seara zilei, după ce vizitaseră ruinele Tebei, dormiseră într-un hotel din oraşul Levadia, de la poalele Parnasului. Inginerul alipise, când auzise o ciocănit ură uşoară în uşă. Deschisese. În rolul Pitiei, Luci înaintase cu ochii închişi. „Sunt Palas Athena, cu ochii de pară...”. Crezând că-i o glumă, Radu privise în lungul culoarului aşteptând să apară şi ceilalţi din grupul lor. Dar culoarul era gol. „Dacă o vei primi, se va bucura...”. Inginerul Grecu nu ştia ce să creadă. Îi plăcea Luci Armeanu. O ştia de când fusese angajată în serviciul lor, cu patru ani în urmă. „Mi-eşti drag, auzise pe neaşteptate, glasul tinerei femei, care renunţase la rolul Pitiei. Crede orice despre mine, continuase ea, gata să plângă. Sunt singură, ca şi tine. Soţul, meu m-a părăsit de mulţi ani...” În noaptea aceea se împlinise prorocirea Pitiei. Poate că Palas Athena se bucurase, dar, de atunci, inginerul Radu Grecu nu mai avusese linişte. Puritan, sever cu sine însuşi, se socotea vinovat de această legătură pe care nu putea să o oficializeze. Avea totuşi o mângâiere: Nicu, pasionat filatelist,

găsise în Luci Armeanu, care se pricepea la timbre, o sfătuitoare. Lucrând la biroul de relaţii cu publicul, ea putea, totodată, să-i procure cu uşurinţă timbre străine, dezlipindu-le de pe plicurile care soseau din toate colţurile lumii.

...Femeia se ridică în picioare, dar el o sili, delicat, să se aşeze.

— Am cele mai frumoase impresii despre tine. Şi îmi pare bine că te înţelegi cu Nicu. Regretul meu e că nu eşti o femeie liberă.

— Încă...

— Încă liberă. Dar, poate că lucrurile se vor aranja. Şi-acum, te rog să mă asculţi. Nicu mi-a telefonat şi vrea nişte timbre. I-am promis pentru astă-seară, ştiind că i-ai strâns câteva.

— O, le am la mine. Sunt splendide! Stai să ţi le arăt!

Luci ieşi şi reveni peste câteva clipe. Înşiră pe masa de restituţie câteva timbre ce reprezentau tablouri renumite de la galeriile de artă din Dresda. Pentru a le vedea mai bine, adusese şi o lupă. Cercetară, rând pe rând, timbrele. Erau deosebit de frumoase. Inginerul privi îndelung un tablou de Valesquez[19], apoi unul de

[19] Diego Rodríguez de Silva y Velázquez a fost unul dintre cei mai cunoscuţi pictori spanioli din sec. XVII-lea. Reprezentant al stilului baroc, s-a remarcat în special ca portretist la curtea regelui Filip al IV-lea al Spaniei.

Murillo[20]. Îi plăcea arta spaniolă.

— Sunt grozave! De unde le ai, că doar nu toate vin pe plicuri!

— Asta-i secretul meu, spuse Luci. E drept, nu toate le am de pe plicuri. Dar nu uita că sunt filatelistă şi eu... Fac schimb de timbre. N-ai vizitat niciodată cercul de filatelie din oraş. Ai avea ce să vezi. Într-o zi, când vei avea mai puţin de lucru, o să aduc nişte timbre deosebit de interesante. Ai auzit de timbre feerice, stereoscopice?

— Nu...

— Sunt făcute astfel încât lumina unui anumit bec conferă adâncime imaginilor. O să-ţi arăt. Am un asemenea bec acasă. Când mă vei vizita...

În clipa când spunea aceste cuvinte, secretara intră şi-l anunţă pe maiorul Bota. Inginerul îl întâmpina cu obişnuita-i curtoazie.

— Sunteţi filatelist? întrebă maiorul, văzând timbrele.

— Fiul meu... răspunse inginerul, cu glasul unui om care se scuză. Iar tovarăşa Armeanu îi procură, uneori, timbre. De pe scrisorile care ne sosesc din străinătate. Să vă prezint: tovarăşa Armeanu de la relaţii cu

---

[20] Bartolomé Esteban Murillo (n. 31 decembrie 1617, Sevilia - d, 3 aprilie 1682, Cádiz) a fost un pictor spaniol din sec. al XVII-lea. Este una dintre cele mai importante figuri ale picturii baroce spaniole.

publicul şi tovarăşul maior Bota.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Luci Armeanu, strângând timbrele împrăştiate pe masă.

— Nu.

*

După plecarea ei, Bota şi inginerul şef discutară câteva probleme de serviciu: cum este asigurată paza întreprinderii şi cine are acces la anumite documente. Maiorul ceru referinţe despre Tomescu... În cele din urmă îi adresă o întrebare care-l puse în încurcătură pe Grecu.

— Spuneţi-mi, tovarăşe inginer, credeţi că Gheorghe Stoian a putut fotografia harta aceea?

— Tocmai voiam să discut cu dumneavoastră aceasta problemă, tovarăşe maior. Eu am intrat primul în „laboratorul” cartografului şef. Cambra are perdele negre la geamuri. Aceste perdele erau trase.

Pe chipul lui Bota se putea citi un interes crescând.

— Nu ştiu cum ar fi putut fotografia... murmură inginerul.

— La lumina electrică.

— Da. Dar din cauza furtunii, curentul se întrerupsese. Cel puţin aşa am constatat când am intrat în acest „laborator”.

— Interesant! făcu Bota. Asta nu exclude posibilitatea ca fotografia să se fi făcut pe bază de infraroşii...

Fu rândul inginerului să-şi manifeste curiozitatea şi interesul:

— Poate că de aceea, la developarea obişnuită, pe film nu s-a găsit nimic. Mă refer la filmul aflat asupra rănitului...

— Filmul s-a developat fracţionat. O parte... ca pentru infraroşii. Şi... tot nimic! Asta mă face să cred că Stoian nu şi-a putut îndeplini „misiunea”.

— Este şi impresia mea, tovarăşe maior.

— Spuneţi-mi, tovarăşe inginer, când lucraţi la asemenea schiţe – Bota arătă spre masa de restituţie – vă luaţi măsuri de siguranţă? Ce cuprinde schiţa?

— Ultimele date privind prospecţiunile. Sigur că iau măsuri. În primul rând, nu ies din birou, apoi, dacă am oaspeţi, acopăr harta...

Bota îşi ciupi obrazul, semn că ceva îl deranja. Îşi ţuguie buzele, închise ochii, apoi răspunse cu vioiciune:

— Mda. Credeţi că pot să-l văd pe tovarăşul Tomescu? E la serviciu?

— Desigur! A zis că se simte bine şi... Vă rog, vă conduc eu...

Îl găsiră pe Tomescu în biroul său. Ghişeul era deschis. Inginerul îi ceru să deschidă uşa şi intră împreună cu Bota.

— Cum vă simţiţi, tovarăşe Tomescu? întrebă maiorul.

— Foarte bine. Mulţumesc de întrebare.

— Ceva nou?

— Nou? Nimic, tovarăşe maior! Dar... sunt şi eu îngândurat. Credeţi... credeţi că cineva a umblat la... seiful roşu?

— Dacă bomboana era la locul ei... glumi Bota, atunci n-avem de ce să ne temem...

Tomescu zâmbi abia perceptibil.

— I-am şi spus tovarăşei Luci că o s-o ţin ca amintire până la anu' când şi-o serba iarăşi ziua, o să tot glumim pe chestia asta...

— Spuneţi-mi, tovarăşe Tomescu, n-aţi remarcat nimic deosebit, înainte de leşinul acela? Iată de ce vă întreb: sunt convins că n-aţi fost la spălător. Prosopul era uscat... N-aţi auzit vreun zgomot deosebit?

— Nu... Nu-mi amintesc...

— Mulţumesc şi... multă sănătate. Cred că aţi schimbat cifrul, nu-i. Aşa?

— Desigur, desigur, spuse inginerul şef.

— Nu de alta, dar pe cel vechi îl ştiam şi eu. 81.91.5.

— De... de unde l-aţi aflat? Vi l-a spus tovarăşul inginer? întrebă Tomescu.

— Nu. L-am văzut eu... Când aţi deschis seiful, n-aţi rotit discurile... Asta e tot. Bună ziua. Şi încă o dată: multă sănătate!

Tomescu rămase cu gura căscată.

În sfârşit... „Poiana ielelor”

Soarele răsărise de mult, dar căldura pe care o răspândea era încă firavă. Din albia Olteţului se ridicau aburi uşori. Peste sat mai stăruia o pâclă pe care razele soarelui o destrămau anevoie.

Marius Negrea se afla în capul satului unde îi aştepta pe cei doi copii – Ovidiu şi Sebastian – cu care voia să viziteze iarăşi peştera Polovragi. De la descoperirea aceea înfricoşătoare trecuse mai bine de o săptămână şi Negrea voia, prin această excursie, să înfrângă aversiunea copiilor pentru peştera care altădată le fusese atât de dragă.

Primul care sosi fu Ovidiu – „Albăstrel”. Sebastian sosi mai târziu, dar se scuză că trebuie să meargă cu mâncare la tatăl său, care era dus la coasă.

— Bine, Sebastian, spuse Negrea. O să mergem la peşteră doar noi doi, adică eu şi Ovidiu.

Abia plecase Sebastian că dinspre şantier se apropie în mare grabă maşina condusă de Grigoraş. Ajungând în dreptul lui Marius, opri. Portiera din dreapta se deschise şi profesorul Negrea auzi glasul Daisyei:

— Marius! Hai! De când te căutăm! Mergem la „Poiana ielelor” să descoperim comoara. Urcă în maşină!

Profesorul Negrea se dezmetici cu greu. Fusese luat prin surprindere. Nimeni nu-i spusese că va avea loc o expediţie la „Poiana ielelor”. Şi doar cu o seară înainte vorbise cu Daisy!

— Hai! Urcă! îl îndemnă iarăşi tânăra.

— Păi... bine, merg. Dar aş putea să-l iau şi pe puştiul acesta?

— Desigur! mai ales că are ochii albaştri. Iar eu... mă dau în vânt după ochi albaştri. Urcaţi!

În maşină se aflau Ken Rowbeam, John Sandow, Daisy şi, spre surprinderea lui Negrea, – George Postăvaru, care ţinuse să vină şi el, spunând că merge nu atât pentru că ar fi crezut întru totul în legenda comorii lui Brâncoveanu, ci pentru a se plimba într-o zonă în care nu fusese până atunci. Ovidiu luă loc în dreapta fetei.

— Ce băiat frumos! spuse Daisy, mângâindu-i părul blond. Ştii că îţi seamănă? se adresă ea lui Negrea. Poate că de aceea îmi place de el. Nu te uita aşa speriat la mine! Ken şi John nu vă strâmbaţi aşa! Amândoi sunteţi prea bătrâni pentru mine! Şi trebuie să recunoaşteţi că nu v-am încurajat deloc!

— Aici ai dreptate, spuse Ken, zâmbind.

— Niciodată nu trebuie să te încrezi în femei, spuse sentenţios John şi izbucni în râs. Te trădează când crezi că eşti mai stăpân pe situaţie. Eu credeam că am şanse...

Marius era încântat să constate că toate bănuielile lui în legătură cu John sau Ken erau neîntemeiate. Gelozia lui nu-şi avea justificare. Înainte de a intra în Horezu, Marius se adresă lui Ken:

— Cum zice hrisovul acela, domnule Rowbeam, despre poziţia comorii faţă de ctitoria lui Brâncoveanu?

Cel întrebat scoase de la piept articolul apărut în buletinul editat de „British Museum”. Marius citi versiunea românească:

— *...Şi se află această comoară la răsărit de monastirea pe care... Brâncoveanu a dăruit-o cu icoane pe ziduri şi cu un policandru... la trei ceasuri de mers spre soare-răsare... apoi spre miazănoapte, şi mergi cam jumătate de ceas prin brădet, având în faţă vârful cel mare al muntelui. Acolo e... „Poiana ielelor”...* Ce zici, nea Grigoraş, seamănă locul descris aici cu cel pe care ţi l-a indicat bătrânul Fulga?

— Păi... ştiu eu? Parcă da! De la mănăstirea Horezu se merge spre răsărit, pe un drum forestier. Cu maşina îl parcurgi în mai puţin de o oră. Pe vremea când s-a scris hrisovul acela s-or fi făcut trei ceasuri, că mergeai pe jos... Apoi, e drept, urci printr-un brădiş, până la „Poiana ielelor”, care-i ascunsă lângă piciorul muntelui...

— Înseamnă că informaţiile bătrânului Ion Fulga sunt bune. S-ar putea să avem şanse...

— Dar cu ce căutăm comoara? Înainte vreme erau

oameni care se specializaseră în meseria aceasta. Aveau cică o crenguţă de corn sau de alun, pe care o înfigeau în pământ, apoi o făceau să sune... îi descântau şi nuiaua începea să zumzăie. Alţii, se zice, aveau o piatră fermecată care îşi schimba culoarea când te apropiai cu ea de locul unde era îngropată comoara...

— Ce zice? întrebă Daisy, curioasă.

Marius Negrea îi traduse.

— O! Interesant! Foarte interesant! exclama ea Numai că John nu are nevoie de astfel de „instrumente” rudimentare. Aşa e, John? El are un aparat modern, pe care l-a adus cu dânsul...

— Iată-l aici! spuse John, mândru că poate să le descrie aparatul, Funcţionează pe bază de computer... E o piesă excepţională, dar, din păcate... nu e nici el prea precis. Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă ar lucra fără greş: posesorul unui asemenea aparat ar fi cel mai bogat om din lume. Ar descoperi toate comorile...

— Dacă ar şti, aproximativ, locul unde să caute, interveni Ken.

— Chestia cu comoara e... un divertisment, spuse Daisy.

— Pentru mine – nu! se oţărî John. Eu am investit forţe, nervi... şi maşina mea, pe care am chinuit-o pe terenul acesta accidentat.

— Bine, bine! De acord. Pentru tine, povestea e

adevărată. Fie precum spui! declară, cu solemnitate prefăcută, Ken.

— Aşa au fost luaţi în derâdere toţi marii descoperitori, murmură, cu năduf, John Sandow şi îşi vârî aparatul în geanta de culoare neagră, care îi servea la transport.

Ovidiu înţelegea câte ceva din cele ce vorbeau străinii. Făcea engleza de vreo trei ani. „Comoara lui Brâncoveanu” constituise adeseori subiectul de predilecţie al colegilor săi şi al discuţiei cu profesorul Negrea.

— E timpul, cred, să vă dau o explicaţie, spuse, pe neaşteptate Marius Negrea. Denumirea „Poiana ielelor” nu este întâmplătoare. Şi iată de ce: se spune că acolo unde se găsesc comori ascunse apar, din când în când, limbi de flăcări, care joacă la suprafaţa pământului Tradiţia populară spune că nu e voie să priveşti aceste flăcări pentru că s-ar putea să rămâi orb. Nu trebuie să te apropii, pentru, că au o putere miraculoasă şi rămâi olog.

— Atunci înseamnă că suntem pe drumul cel bun! exclamă John. Dacă găsim „Poiana ielelor”...

— O găsim cu siguranţă! spuse profesorul Negrea.

— Toată lumea e cuprinsă de frenezie! Vom găsi comoara! decretă Daisy. Sunt sigură că există, fiindcă nimeni nu se îndoieşte!

Ken se întoarse spre ea:

— Dictonul era „Dubita, ergo sum” – „Mă îndoiesc, deci exist”! Văd că tu l-ai schimbat.

Ajungând la capătul drumului forestier, Grigoraş opri.

— De aici înainte trebuie să mergem pe jos, spuse el. Pe poteca ce se strecoară prin pădurea de brad.

Porniră. După vreo zece minute de mers, Ken scoase un strigăt de uimire:

— Fantastic! Uite acolo! Se vede vârful muntelui! Suntem deci pe drumul cel bun! Aşa cum scrie în acel papirus.

Într-adevăr, din când în când, pe deasupra brazilor se zărea muntele golaş, sclipind în soare. John îşi pusese aparatul în funcţiune şi se auzea un bâzâit uşor.

— Ţi-ai început investigaţiile? întrebă Daisy, ironic.

— S-ar putea să fie nevoie să răscolesc o suprafaţă mare, spuse el. De aceea, am luat-o din vreme... Aparatul dă date aproximative...

Urcau din ce în ce mai greu. Pădurea de brad părea nesfârşită. După vreo jumătate de oră de mers, Grigoraş, care se instalase în capul coloanei, se opri.

— Iată – „Poiana ielelor”, spuse el, arătând printre brazii care se răriseră pe neaşteptate.

Poiana se afla într-un găvan, ca un crater mărginit de munţi.

— Parcă-i un lac verde! exclamă Daisy. E fantastic! Eu rămân aici şi îmi instalez şevaletul. Până veniţi, aş picta. Nu mai am putere să merg pe jos. Şi, în afară de asta, cred că e mai plăcut să priveşti poiana de sus...

— S-ar putea să lipsim câteva ore, Daisy, spuse John.

— Nu-i nimic! O să am linişte să pictez! Poate că Ovidiu o să-mi ţină de urât.

Copilul, care arăta destul de obosit, se învoi. Ceilalţi începură să coboare spre poiana care se afla la aproape o sută de metri mai jos. John se repezise cel dintâi. Îşi instalase aparatul sub braţ, petrecându-i cureluşa cutiei peste umăr şi cobora voiniceşte. Ceilalţi îl urmau fără prea mult entuziasm. Unde să găseşti comoara într-o zonă atât de mare? Poiana avea un diametru uriaş.

— Aici a fost crater de vulcan, îşi dădu cu părerea Ken. E, într-adevăr, foarte bine ascunsă între munţi...

— Ne-ar trebui vreo două luni să săpăm toată poiana, zise, nu fără ironie, profesorul Negrea.

— Nu-i nimic. Nu-i nimic! Vom veni din nou... Vom reveni mereu, răspunse John, întorcând capul. Hai mai repede...

Era ora zece şi jumătate. Până la ora două John străbătuse în lung şi-n lat marea de verdeaţă. Pe măsură ce timpul trecea, pe chipul lui se înstăpânea, odată cu oboseala, un fel de înnegurare. Ceilalţi începuseră să facă haz.

— Cine ştie despre ce poiană vorbea acel hrisov, spuse Ken.

— Totul corespunde, interveni John, cu năduf. Ei, dar asta e curată prostie să ne închipuim că vom descoperi comoara cât ai bate din palme! mai venim altă dată, hotărî el şi, privind raniţa cu merinde pe care o ducea Negrea, mormăi: Mi-e o foame de lup...

Mâncară, apoi se plimbară prin poiană. Pe la ora patru începură să urce spre locul unde se afla Daisy, care schiţase câte ceva pe pânză.

— Orice început e anevoios, spuse ea, strâmbându-se. O să vă arăt tabloul când va fi gata...

Ovidiu stătuse lângă Daisy vorbind numai când era întrebat, de teamă să n-o deranjeze. Într-o vreme plecase prin pădure să culeagă „mestecă”, un fel de răşină care, mestecată în gură, lăsa un gust plăcut, ca o veritabilă „chewing gum”.

— Ei, ţi-a plăcut în excursia noastră? îl întrebă Marius, la despărţire.

— Da. Păcat că n-am găsit comoara... O fi adevărat că Brâncoveanu şi-a îngropat caleaşca de aur după ce a făcut-o bucăţi?

— Om vedea...

— Domnişoara a făcut o sumedenie de schiţe. Pe unele a pus şi distanţele... Le măsura cu binoclu... Un binoclu mic, auriu...

Marius nu dădu importanţă spuselor lui Ovidiu. Abia când ajunse acasă se gândi: „Oare, la ce i-or fi folosind şi distanţele?” Ridică din umeri. „Ştiu atât de puţin despre pictură... Am s-o întreb pe Daisy”. Spera că va veni în seara aceea. Dar tânăra plecase în oraş, cu părinţii ei şi cu John.

Se apropia miezul nopţii când Marius Negrea ieşi pe sală. Auzind un zgomot nu prea depărtat – parcă în camera lui Sandow – se furişă pe culoar şi ascultă. Gelozie? Curiozitate? îşi închipuia, oare, că Daisy revenise din oraş şi se dusese în camera lui John? Cine ar fi putut spune?

Alungind în dreptul uşii, ciuli urechile. Zgomotul încetase. Bătu uşurel. Nu-i răspunse nimeni. Mai aşteptă câteva clipe, apoi reveni în cameră lui. „Mi s-a părut. Gelozia îmi joacă feste”, gândi el. Aducându-şi aminte că ieşise pe sală pentru a merge să bea apă, se duse spre uşă şi o deschise tocmai în clipa în care, pe culoar, trecea şoferul Grigoraş.

— Nu te-ai culcat încă, nea Grigoraş? întrebă Negrea.

— Acum mă duc la culcare. Am cameră la etajul doi. Noapte bună, domnule profesor! A! Era să uit! Poftiţi ceasul. L-am meşterit eu puţin şi cred că acuma o să meargă precis.

— Te pricepi...

— Ei, nu prea mult, făcu el, cu modestie.

Ceasornicăria şi radioul au fost pasiunile mele, dom'le profesor. Dar am ajuns şofer. C'aşa-i uneori în viaţă... Vrei una şi iese alta... Noapte bună!

— Mulţumesc. Noapte bună, nea Grigoraş...

Înainte de a adormi din nou, Negrea rămase multă vreme cu ochii în tavan. Voia să afle ce e cu Daisy, când vine din oraş? Poate! Într-un târziu, se frecă la ochi „Şi totuşi am auzit zgomot în camera lui John. O fi înăuntru cu?... Dar dacă... dacă a fost altcineva? De pildă, Grigoraş. Te pomeneşti că şoferul are anumite... obiceiuri. Nu cumva... pune mâna? Străinii au lucruri de valoare..."

Cornelia e în primejdie

În dimineaţa zilei de sâmbătă, Radulian află cu surprindere că Bota plecase iarăşi la Bucureşti. Pe un bileţel lăsat la ofiţerul de serviciu îi scria: „Vezi ce mai e nou cu şantierul. Mă interesează foarte mult comoara."

Radulian ridică din umeri. Aflase tot ceea ce putuse afla despre activitatea de la şantierul din Poieni. Marius Negrea şi George Postăvaru îi relataseră, cu lux de amănunte, excursia făcută la „Poiana ielelor". La întreprinderea de prospecţiuni geologice se luaseră măsuri suplimentara de pază şi se introduseseră alte cifruri la seifuri. Despre Gheorghe Stoian se ştia că a

fost evacuat la Bucureşti cu Cornelia se mai întâlnise o dată dar nu mai putuse scoate nimic de la ea.

— Banii aceia i-am dat unei fete care a plecat la Bucureşti să cumpere ceva de la shop, îi spuse ea.

De când revenise şeful restaurantului, Cornelia nu mai avea posibilitatea să lipsească. Spânu venea şi o lua de la bar şi o conducea acasă. Radulian încercase să-i vorbească la restaurant, dar nu putuseră schimba decât câteva cuvinte pe fugă.

„Totuşi, un capăt al firului e aici, la Cornelia”, se încăpăţâna să creadă Radulian. De aceea decise ca, în absenţa lui Bota, să mai aibă o întâlnire cu Cornelia. Se duse aşadar la restaurant.

— Am o veste pentru tine, spuse Cornelia, trecând în grabă pe lângă masa lui. La ora două vin la hotel. Aşteaptă-mă în hol.

Radulian mâncă fără grabă, apoi se plimbă prin centrul oraşului. La ora două se afla la hotel. Cornelia veni peste câteva minute.

— Mă inviţi la o cafea? întrebă dânsa.

— Desigur. La barul de zi.

Câteva minute mai târziu sorbeau cafeaua fierbinte. Radulian ceruse şi două coniacuri.

— Deci... ziceai că ai o veste pentru muie, începu el cu glas tărăgănat.

— Da. Am. Mai întâi. Trebuie să-ţi spun că ştiu cine

eşti şi ce hram porţi. Am ştiut din noaptea când ne-am întâlnit prima oară. Puteai să-mi faci pocinogul cu banii aia... Dar ai fost băiat de comitet. De aceea m-am gândit să te servesc şi eu. Servici pentru servici.

Radulian o asculta privind-o ţintă.

— Află că aseară a apărut tipul acela cu pariul. A fost la bar. A dansat cu o fată de-a noastră. Din ansamblu. Apoi s-a făcut nevăzut. Nu ştiu la ce masă a stat... Cu fata n-a vorbit nimic important. A întrebat-o de mine. Atâta tot. Eu nu mai dansez, că ţineam doar locul cuiva. A întrebat-o dacă ştie unde stau. Fata i-a dat adresa. Suntem prietene şi a fost pe la mine. Asta e tot.

Locotenentul-major fluieră a pagubă.

— Cam puţin, Corneluş. Dar e totuşi ceva! Ia uită-te în ochii mei şi spune-mi fără să te codeşti: ai petrecut o noapte cu acest domn?

— Da-a. Parcă ţi-am mai spus.

— Şi n-ai avut curiozitatea să afli cine e, cum îl cheamă? Nu i-ai... hm... scotocit prin buzunare în timp ce dormea?

— Nu! Îţi jur că nu! Tipul n-avea somn! Mă suspecta, era mereu cu ochii deschişi când mă ridicam de lângă el.

— La ce hotel aţi fost?

— A, nu la hotel, ci... la motelul F, M-a pus pe mine să iau cameră, zicând că nu vrea să plătească în dolari.

— Poţi să mi-l descrii?

Cornelia îi făcu o descriere aproximativă.

— Eram cam ameţită, se scuză ea. Iar el a plecat înainte de a se lumina. Zicea că se duce la Bucureşti pentru treburi, dar o să revină. Cât e ceasul? Trei fără un sfert? Plec. Mulţumesc pentru cafea şi coniac.

— Cu plăcere şi altă dată. Crezi că ne mai putem vedea?

— Doar pentru probleme oficiale, tovarăşe locotenent-major. Cu toate că nu-mi displaci... ba, parcă, dimpotrivă...

Zicând acestea, femeia se ridică. În trecere, îl mângâie pe creştet, ca pe un copil. Radulian zâmbi. „E o femeie frumoasă. Păcat că a luat-o razna...”

Deodată se lovi cu mâna peste frunte. Aşa făcea ori de câte ori îi venea o idee. Se ridică grăbit, plăti şi, ieşind, în cea mai mare grabă, se îndreptă spre sediul miliţiei.

— A dat vreun telefon tovarăşul Bota? întrebă el pe căpitanul Savu.

— Acum câteva minute. Te roagă să-l suni.

Radulian parcă atât aştepta. Formă prefixul Bucureştiului şi apoi numărul şefului său. Răspunse chiar Bota.

— Să trăiţi! Radulian la telefon, tovarăşe maior. Mi-aţi transmis să vă chem...

— Da. Ascultă, mânzule: eu sosesc la noapte. Am descoperit de ce unii oameni nu vin cu flori la aniversarea zilei de naştere a nevestelor lor. Şi asta e foarte important.

— N... Nu înţeleg, se bâlbâi Radulian.

— Totul la vremea lui, arheologule. Ce e nou?

Radulian îi relată discuţia cu Cornelia Răducu.

— Şi? făcu Bota, aşteptând.

— Tocmai voiam să vă raportez. Cred că fata e în mare primejdie. O caută acel străin. L-aş delega pe Feleagă să...

— Foarte bine! repezi răspunsul Bota şi locotenentul-major îşi dădu seama că maiorul era mulţumit de propunerea sa. Cât mai repede, mânzule. Cât mai repede!

— Am înţeles. Aş vrea să vă raportez că s-a descoperit „Poiana ielelor”. Un pas înainte, pentru găsirea faimoasei comori a lui Brâncoveanu.

Radulian îi comunică ceea ce aflase de la profesorul Negrea.

— Interesant, chiar foarte interesant. O să caut şi eu un aparat de descoperit comori. Să le-o luăm înainte. Poate că aflăm noi faimoasa comoară... Ar fi o afacere, hm?

Locotenentul-major nu ştia ce să răspundă. Era o glumă din partea maiorului? îl lua peste picior, aşa

cum avea uneori obiceiul?

— Alo, mânzule, mai eşti la aparat? întrebă Bota.

— Da, tovarăşe maior.

— Te rog să-i dai de veste Monei Stoian că soţul ei este în afară de orice pericol şi, în curând, va putea să-l vadă. Aici, colonelul Pârvu mi-a servit una fierbinte. O să-ţi spun când vin la voi. Tu vezi ce mai face fratele lui Stoian, cartograful. Şi mai du-te pe la inginerul Grecu. La biroul de relaţii cu publicul are o cucoană tare nostimă. Vezi să nu te îndrăgosteşti de ea. Inginerul urmează să plece la Milano. Diseară sunt la voi. Mai am de aflat o chestie în legătură cu... barba călugărului. Parcă văd ce ochi faci. E vorba de călugărul care şi-a dat duhul în peşteră, plâns doar de... Zamolxe... La revedere şi... ia măsuri s-o aperi pe Cornelia. Mi-ar părea rău să o păţească. Fata ne-a ajutat, oricum. Şi mai treci pe la spital. Întreabă-l pe doctorul Micu ce mai e nou...

— Am înţeles, tovarăşe maior.

După ce închise telefonul, Radulian îl căută pe Feleagă. Tânărul înţelese imediat ce trebuia să facă. Nu ştia adresa Corneliei, dar declară că pentru el era un fleac s-o afle.

— Fii atent, îl avertiză Radulian, că fata este în primejdie. Nu i-am spus-o, să n-o alarmez. Un străin s-a interesat de ea. Tipul a aflat, probabil, că fata a fost

chestionată într-o anumită problemă.

— E clar.

— Şi ţine-mă, te rog, la curent. Nu întreprinde nimic fără să-mi raportezi.

„Ei, uite-mă acţionând ca Bota când făceam eu primii paşi în meserie... Frumos! Iată cum se transformă omul în... şef”, îşi zise Radulian.

Luă o maşină şi se duse la Mona Stoian, căreia îi dădu de veste că soţul ei era, potrivit comunicării lui Bota, „în afară de orice pericol”.

— Vă mulţumesc foarte mult, îi spuse femeia. Tocmai aştept să vină la mine Sandu, cumnatul meu...

Abia spuse aceste cuvinte că se auzi soneria. Mona ieşi în hol. Radulian auzi şoapta celor doi şi, după câteva secunde, apăru Alexandru Stoian.

— Am venit s-o anunţ pe doamna că soţul... adică fratele dumneavoastră e... să zic aşa... pe calea cea bună.

— Nu-l putem vedea? Aş face cu Mona un drum la Bucureşti... La ce clinică e internat?

— Drept să vă spun, nici eu nu ştiu... Maiorul Bota vine diseară şi... şi o să aflu. Cum merg treburile la serviciu?

— Bine, ce să zic?... Lucrăm la o nouă hartă de sinteză. S-au luat măsuri deosebite pentru păstrarea secretului. Foarte bine că se procedează aşa.

Radulian încuviinţă, dând din cap. Mona îi servi cu cafea. Radulian bău, mulţumi şi plecă. Ştia adresa la care locuia Alexandru Stoian. Îl căută pe vecinul cu care acesta avea telefonul în derivaţie. Se interesă ce persoane îl caută pe Stoian.

— Mai nimeni, tovarăşe, i se răspunse. Uneori vine cumnata lui pe aici şi-i lasă câteva ceva de-ale gurii sau îi face curat prin casă. Atât...

Radulian mulţumi şi porni mai departe. Ajunse, după un sfert de oră la spital şi vorbi cu doctorul Micu.

— Nu mai am nicio veste pentru dumneavoastră, tovarăşe locotenent-major. Nu mi-a mai telefonat nimeni. Cât priveşte bolnavul...

— Ştiu. Mi-a spus maiorul Bota.

— Ieri seară a avut un mic puseu de temperatură, dar i-a trecut...

— Mulţumesc, domnule doctor, spuse Radulian şi părăsi biroul directorului.

Ajungând în stradă se opri locului şi se încruntă. „De unde a aflat doctorul atât de repede cum s-a simţit aseară Gheorghe Stoian? Nu cumva i-a telefonat Bota?". Se întrebă înciudat că maiorul l-a trimis degeaba pe la spital, doar aşa, să se afle în treabă:

Mai avea de făcut o vizită. La întreprinderea de prospecţiuni geologice. Înainte de a porni într-acolo, telefonă la sediu. Locotenentul Feleagă îi lăsase o

comunicare, pe care căpitanul Savu i-o transmise laconic:

— Feleagă zice că totul e în ordine. Fata se află acasă, singură. El continuă să facă pe „Îngerul păzitor”.

— Vă mulţumesc, tovarăşe căpitan, spuse Radulian. Eu pot fi găsit la întreprinderea de prospecţiuni geologice. Maiorul Bota m-a rugat să fac o vizită „de complezenţă” inginerului Grecu.

O jumătate de oră mai târziu Radulian intra pe poarta întreprinderii. Portarul Nicolae Balotă îl salută respectuos.

— Ce mai e nou? întrebă Radulian, de formă.

— Nimic deosebit. E ora două şi aştept să-mi vină schimbul. Peste o jumătate de oră se termină şi serviciul. Pleacă tot personalul. Azi e zi scurtă.

Radulian zărise un tânăr înalt, blond, care stătea în faţa porţii.

— Cine e? întrebă el, în şoaptă.

— Băiatul tovarăşului inginer şef. O aşteaptă pe doamna Luci. I-o fi promis niscai timbre.

— Aha! se dumiri Radulian, scoţând o exclamaţie nu prea academică.

— Uite-o că vine, apucă să spună Balotă arătând spre o femeie care se apropia de poartă, venind dinspre clădirea administraţiei.

Radulian o cercetă cu acea curiozitate specifică

meseriei sale. „E o femeie frumoasă, recunoscu el, în gând. Să tot aibă treizeci şi cinci de ani. Şi se mişcă al naibii de „sinuos”.

Trecând pe lângă dânsa observă că „doamna Luci” avea în mână un plic. „Probabil că-i duce băiatului lui Grecu niscai timbre...”, îşi zise el şi îşi continuă drumul. Cinci minute mai târziu se afla în biroul inginerului Grecu.

— Aveţi salutări respectuoase din partea maiorului Bota, spuse Radulian.

— Mulţumesc. N-a mai trecut de vreo două zile pe la noi.

— Şi... vi se pare mult?

— Păi... cum să zic?... Aştept cu sufletul la gură dezlegarea problemei care ne interesează şi, în acest caz, timpul se dilată... Ştiţi, femeia de serviciu şi-a revenit pe deplin, a sosit la serviciu dar, din păcate, nu-şi aminteşte decât că cineva s-a apropiat venind din spate şi a lovit-o. Vreţi s-o chem?

— N-ar fi rău.

Femeia de serviciu sosi peste câteva minute. Radulian o privi. Era puţin speriată. Aşteptară să se liniştească, apoi locotenentul-major o rugă să relateze cele întâmplate. Femeia nu avea aproape nimic nou de spus.

— Tovarăşul Alexandrescu se dusese la telefon să

anunţe pe tovarăşul director sau pe domnu Grecu, iar eu am plecat să telefonez de aici la „Salvare”. Când am ieşit din birou am pornit spre scara de la etaj să văd de ce întârzie tovarăşul Alexandrescu şi-atunci am auzit paşi, dar n-am apucat să mă întorc, că m-a lovit...

— Priveai spre scară, zici? Deci erai eu spatele la culoarul ce duce la biroul special?

— Ezact.

„Omul care voia să pună mâna pe harta din seiful roşu se afla în biroul lui Tomescu, când cei doi au venit prima dată la uşă, gândi fulgerător Radulian. Apoi a ieşit când Alexandrescu şi femeia de serviciu au plecat, dar n-a putut să treacă de femeie, fără a fi văzut, decât aplicându-i acea lovitură...”

— Bine, tovarăşă. Mulţumesc! spuse Radulian, dându-i să înţeleagă că putea să plece.

Femeia ieşi. Inginerul Grecu comandase cafele şi secretara intră cu o tavă pe care se aflau cele două ceşti.

— La ce lucraţi? întrebă Radulian.

— O nouă hartă de sinteză. Mult mai precisă şi mai completă. E pe masa de restituţie, spuse inginerul şi, ridicându-se, aprinse becul de la lampa aflată deasupra planşetei. Becul e foarte puternic... Serveşte la studierea timbrelor stereoscopice. Aţi auzit de ele?

— Mărturisesc că nu.

— Desenul se vede în adâncime. Păcat că n-am nişte

timbre de acest fel să vă demonstrez. Becul cu fasung cu tot, aparţine unei funcţionare Armeanu... O s-o rog să ne aducă câteva timbre. Dar asta peste câteva zile, când ne vom întoarce din străinătate. Becul a rămas de ieri, că e foarte bun şi pentru masa de restituţie.

Radulian dădu din mână, în semn că nu-l interesează. Lumina degajată de bec era deosebit de puternică. Inginerul Grecu aprinsese pentru câteva clipe, apoi învârtise de un comutator ce se afla chiar în fasung şi îl stinsese.

— Să facem economie de curent, spuse el, zâmbind.

Sorbiră cafeaua în tăcere.

— Peste două zile, adică luni dimineaţa, luăm avionul de Roma.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi, până ce inginerul Grecu să spună „Intră”, uşa se deschise şi în prag se ivi o femeie. Radulian o recunoscu. Era „doamna Luci”.

— Pardon, spuse aceasta. Credeam că sunteţi singur. I-am dat băiatului plicul cu timbre...

Zicând acestea, privea spre masa de restituţie, de parcă ei i-ar fi dat toate aceste relaţii. Radulian închise, pentru o clipă, ochii. Simţi că între cei doi nu existau doar relaţii de serviciu. „Ce mă priveşte pe mine? îşi zise el. Inginerul e văduv. Probabil că nici ea nu-i măritată. Nu are verighetă. Femeile poartă verigheta ca pe un talisman, pe când bărbaţii – ca pe o obligaţie.

Cine zicea aşa? Parcă Mareş, specialistul nostru în radio...”

Inginerul făcu prezentările. Luci Armeanu mai rămase câteva clipe, apoi se scuză şi ieşi. În prag îi făcu un anume semn lui Grecu. Acesta dădu din cap că a înţeles.

„Probabil l-a rugat, să fie discret, să nu spună nimic despre relaţiile lor”, gândi Radulian care, cu coada ochiului, prinsese ceva din gesturile celor doi.

— Cum se simte Tomescu? întrebă Radulian.

— Bine. N-are nimic... Dar...

— Dar?

— Oare... ce credeţi? S-o fi... s-o fi umblat la seiful roşu, tovarăşe locotenent-major?

Radulian fu gata să-şi ciupească obrazul stâng, la fel ca Bota, dar se stăpâni.

— Cred că nu, tovarăşe inginer şef. Individul n-a avut timpul necesar...

Inginerul răsuflă uşurat. Radulian se ridică şi-şi lua rămas bun.

— Tot nu sunt liniştit, tovarăşe locotenent-major, mărturisi inginerul cu un oftat. Până nu s-or lămuri toate...

Radulian zâmbi a încurajare, salută şi ieşi. În drum spre sediu îşi aminti de convorbirea telefonică cu Bota.

„Ce naiba a vrut să zică Bota cu vorbele acelea?... Nu

se lasă şi pace. Până nu vorbeşte în şarade... Auzi! *Constat că nu-i de glumit cu arheologii... Să caut şi eu un aparat de găsit comori.* Dar cele mai ciudate i se păreau lui Radulian cuvintele lui Bota referitoare la călugăr. *Mai am de aflat o chestie în legătură cu... barba călugărului.* Ce a vrut să zică prin asta? Dacă nu l-aş cunoaşte pe «Fachir» aş crede că vorbeşte în dodii. Dar Bota n-a glumit. A aruncat o vorbă să mă pună pe gânduri, ca de obicei. Şi ce a vrut să spună prin „*Am descoperit de ce unii oameni nu vin cu flori la aniversarea naşterii nevestelor lor*?"

Câteva minute merse fără să se gândească la nimic. Ajungând la sediu fu întâmpinat de căpitanul Savu.

— Tocmai te căutam la întreprindere. Cu Cornelia s-a întâmplat ceva. Feleagă a anunţat „Salvarea". L-am anunţat şi pe maiorul Bota.

— Şi?

— Mi-a răspuns doar atât: *Evenimentele se precipită. Foarte bine.* A zis să-i telefonaţi.

Radulian era stupefiat. „De ce fo*arte bine*?" se întrebă el şi puse mâna pe telefon. Formă numărul şi-i răspunse Bota, căruia îi raportă ce făcuse în ziua aceea.

— Şi zici că inginerul lucra la o altă hartă?

— Da, tovarăşe maior.

— Şi ce spunea de timbrele acelea stereoscopice?

— Păi... n-am prea înţeles. Că n-avea niciun

asemenea timbru să-mi facă o demonstraţie. Mi-a promis că altă dată... „Tovarăşa Armeanu o sa mai aducă becul şi timbrele...”

— Păcat! Am auzit şi eu despre astfel de timbre. Poate că o să ne facă o demonstraţie când voi fi şi eu acolo. Bine, mânzule.

*

Locotenentul Feleagă îl întâmpină pe Radulian vădit tulburat. Nu înţelegea cum se petrecuseră lucrurile cu Cornelia.

— Am ajuns la ea tocmai când venea spre casă. Mi-a fost uşor să constat că n-a vizitat-o şi n-o aştepta nimeni. Au trecut vreo patru ceasuri şi... nicio mişcare. Atunci mi-a venit ideea să sun la uşă. Cornelia stă, după cum vedeţi, în această vilişoară. Văzând că nu-mi răspunde, am încercat uşa. Nu era încuiată. Am intrat şi am găsit-o întinsă pe pat. „În comă”, a diagnosticat medicul de la „Salvare”. „Intoxicaţie gravă”, mi s-a comunicat de la spital. Sperăm să scape, fiindcă totul a fost luat în pripă.

— N-ai descoperit nimic deosebit la primele cercetări?

— În poşetă am găsit un pachet cu curmale „Lyon of Babilon” şi acest pachet de Kent din care fata a aprins o ţigară. Dar n-a fumat-o până la capăt. Resturile ei se văd în scrumieră. Ţigara s-a „fumat” singură... Voi da

la analiză...

„Înseamnă că străinul care a căutat-o la bar a întâlnit-o înainte ca să vină acasă... gândi Radulian. Spera să moară şi să nu ne mai poată furniza nicio informaţie. Acum trebuie s-o păzim la spital. Să nu se încerce, ca în cazul lui Gheorghe Stoian, să se arunce cu vreo pietricică ucigaşă pe geam.”

— De îndată ce se termină cercetările aici, spuse Radulian, te voi duce la spital şi vei planta un om de-al nostru în camera fetei.

— Am înţeles! spuse Feleagă. Unde vă pot găsi?

— Vreau să fac o vizită la şantierul de la Poieni. Am acolo un coleg de şcoală. Pe George Postăvaru.

Ipoteze şi... lovituri de teatru

Drumul până la Poieni i s-a părut lui Radulian deosebit de lung, deşi ajunse acolo în mai puţin de o oră. Pe George Postăvaru îl găsi în incinta şantierului.

— Ce vânt te aduce? îl întrebă acesta.

— Voiam să aflu ce aţi mai descoperit.

— Te referi la comoară?

— La ce altceva? Că în probleme de arheologie trebuie să ai multă răbdare. O ştiu din proprie experienţă...

— John Sandow e mereu plecat la „Poiana ielelor”.

Dar, cred eu, dacă în ceea ce priveşte „Comoara atrizilor”, descoperită de Schliemann, lucrurile au mers bine luându-se o legendă drept adevăr, ei bine, în cazul nostru cred că n-o să avem succes. Nu toate legendele duc la un sfârşit fericit.

— Hrisovul acela nu-i o legendă, conţine un mesaj concret. Apropo, unde-i originalul lui?

— Păi cred că la... că în Egipt, unde a fost descoperit. La muzeul din Alexandria. De ce întrebi?

— Aşa... Credeam că îl pot vedea...

...Începea să se însereze când pe drumul ce ducea spre sat zăriră maşina condusă de Grigoraş.

— Vin „căutătorii de comori”, spuse, în glumă, Postăvaru.

Câteva minute mai târziu, în dreptul celor doi prieteni se opri „Aro”-ul condus de Grigoraş. Din maşină coborâră Negrea, Daisy şi şoferul.

— Dar John unde-i? S-a rătăcit? întrebă George Postăvaru.

— Domnul Sandow a plecat la oraş; Azi a fost cu maşina lui în expediţie... răspunse Negrea... Dar unde-i nea Grigoraş?

Şoferul urcase repede din nou la volan şi da să plece.

— Încotro? îl întrebă Radulian.

— Am o treabă urgentă la... la întreprinderea de care aparţin, spuse şoferul mofluz.

— Merg şi eu la oraş, dacă mă iei. Când pleci?

— Trebuie să pun benzină... dracu să-l ia de rezervor, că a ruginit şi curge... În cinci minute sunt gata. Aşteptaţi-mă.

Grigoraş porni spre micul depozit de benzină al şantierului. Lăsă maşina acolo şi alergă spre vilă. Peste câteva clipe ieşi. „Şi-o fi luat ceva lucruri. Ori o fi dat un telefon în oraş”, gândi Radulian, care-l urmărise cu privirea.

Locotenentul-major îl întrebă pe Negrea despre rezultatele cercetărilor din ziua aceea.

— Încep să cred că batem drumurile de pomană, răspunse acesta. Dacă ar fi după mine, n-aş mai merge. Dar Daisy stăruie să-şi termine tabloul „Poiana ielelor”. Aşa că... Negrea îşi privi ceasul. Trebuie să vă... să vă spun că am descoperit o... o ciudăţenie. Ieri am desfăcut ceasul... pe care l-am primit cadou şi... şi am descoperit că are o piesă ciudată înăuntru... Nu mă pricep la ceasornice, dar am văzut câteva maşinării în viaţa mea. Acum două zile îmi rămânea în urmă. Mi-a meşterit la el nea Grigoraş... Nu pot să bag mâna în foc, dar şoferul a fost, aşa cred eu, în camera lui Sandow într-o seară...

Negrea îi povesti, repede, ceea ce bănuia.

— Poţi să-mi dai ceasul să-l duc cu mine în oraş. Chipurile, pentru a-l repara? Dar să mi-l dai de faţă cu

toţi. Cu Daisy şi Postăvaru. Uite-i că vin.

— Desigur! Iată-l, spuse cu voce tare profesorul. Te rog du-l la ceasornicar să vezi ce are. Că rămâne mereu în urmă.

— Ţi-l aduc mâine sau poimâine. La revedere! spuse Radulian. Uite-l pe nea Grigoraş. Trebuie să plec.

*

Maşina gonea spre oraş. Radulian privea, din când în când, cu coada ochiului spre şofer.

„La urma-urmei, cum zice Bota, cine-i acest Grigoraş? se întrebă Radulian. Un şofer de la întreprinderea de prospecţiuni geologice. Acum lucrează la şantier, detaşat. Iată omul care ar putea face legătura între cele două elemente. Dacă... Grigoraş e capul tuturor relelor? Dacă el este cel pe care îl căutăm?”

Inima lui Radulian începu să bată puternic.

„Acest om putea fi prieten bun cu Gheorghe Stoian. El l-ar fi putut determina pe fratele cartografului să facă acea încercare de a fotografia harta. Apoi l-a aşteptat la ieşirea din întreprindere şi a încercat să-l omoare pentru a elimina orice martor. Tot el ar putea fi omul de la bar care a plătit-o pe Cornelia să fure filmul. S-a dat drept străin, dar, noaptea, a scăpat o înjurătură pe româneşte, cum zicea Cornelia. A doua tentativă, poate cu un rezultat palpabil, a făcut-o liniştit: era un om

de-al întreprinderii. Şoferii ies mai târziu din serviciu... Vreun complice de-al lui a aruncat pe geamul biroului special substanţa aceea, cu ajutorul unei pietricele. Tomescu a fost „adormit”, i se ştiau exact drumurile... nu degeaba i se zice „cronometru”... A încercat sau poate a umblat la seiful roşu, apoi a fost surprins înăuntru de Alexandrescu şi de femeia de serviciu. Întâmplarea i-a oferit o şansă: când cei doi au plecat la telefon, el a avut drumul liber, dar, pe neaşteptate, i-a răsărit în cale femeia de serviciu. Ce să facă? I-a tras una zdravănă şi...”

Şoferul conducea atent. Mergeau cu viteza maximă permisă. Radulian îl privea din când în când cu coada ochiului, minunându-se de stăpânirea de sine a acestuia. „Ştie că sunt ofiţer de securitate. Bănuieşte, poate că îl suspectez, şi totuşi e atât de liniştit...”

Câteva minute nu se mai gândi la nimic. Apoi, deodată, parcă i se lumină: „Da! Ucigaşul călugărului e complicele lui Grigoraş. Ca să ne deruteze, i-a vârât în buzunarul acestuia hârtiuţa aceea cu cifrul. Iar acest complice operează undeva pe aproape. La şantier. E unul dintre străinii de pe şantier. Pentru a afla ce ne spune Negrea, şoferul i-a vârât în ceasul de mână un microfon. Da! Asta e explicaţia! Grigoraş intră prin camerele străinilor ca la el acasă. El a schimbat pantofii profesorului cu ai mortului. De aceea îl strâng pantofii

pe Midiane. A, nu! Nu-i aşa Grigoraş a apărut mai târziu la şantier. Schimbarea a operat-o ucigaşul. Oricum, Grigoraş e unul dintre bandiţi.”

Abia aştepta să se întâlnească cu Bota pentru a-i raporta concluziile la care ajunsese.

„Şi totuşi există un mare semn de întrebare: ce au avut bandiţii cu bietul călugăr? Nu cumva acesta i-a surprins pe când discutau despre atacul de la întreprindere? Nu cumva cei doi se aflau în peşteră şi, întâmplător, călugărul a intrat şi el şi a auzit? Toată problema este să aflăm dacă s-a fotografiat harta. Despre asta doar Grigoraş ne-ar putea răspunde. El şi nu altcineva a intrat în biroul special; pentru a umbla la seiful roşu.”

— Idioată afacere cu rezervorul ăsta, vorbi pe neaşteptate, Grigoraş. S-a ruginit, are o fisură şi se prelinge benzina. Cât am fost la „Poiana ielelor” am pierdut vreo zece litri... Altfel...

— Altfel?

— Plecam imediat la oraş. Ei, dar tot ara dat un telefon. Aşa că n-am pierdut mare lucru... Uite că aproape am ajuns. Unde să vă las?

— În faţa hotelului.

Curând Radulian cobora. De la hotel până la sediu erau doar vreo cincizeci de metri. Porni alene. Când ajunse în faţa sediului se întâlni cu Feleagă.

— Maiorul Bota vă aşteaptă. Şi e... nerăbdător.

— A venit?! se miră Radulian. Ce mai e nou la spital?

— Toate-s vechi. Cornelia umblă de colo-colo, prin saloane. Am întrebat-o despre pachetul de curmale şi cel de ţigări. I-au fost trimise de acei străin, printr-un puşti, la restaurant. Individul i-a dat întâlnire pentru seara zilei, dar Cornelia n-a mai apucat să meargă.

— Pustiul?

— A rămas necunoscut. I-a spus Corneliei aşa: „Tanti, vă trimite un nenea, pe care-l ştiţi de la bar şi vă roagă să veniţi diseară, la nouă, în faţa barului."

— Puştiul o fi ştiind vreo limbă străină? întrebă, mirat. Radulian.

— N-aş crede. Era, cică, un zdrenţăros, un mic vagabond. Aşa mi l-a descris Cornelia.

— Curios! făcu Radulian şi gândurile sale zburară iarăşi la Grigoraş. „Numai, că acest Grigoraş n-a fost ieri în oraş, ci la „Poiana ielelor". Atunci?..."

Locotenentul Feleagă îi făcu loc să urce pe scara care ducea la etajul întâi, unde se afla Bota. De îndată ce îl văzu pe Radulian, maiorul se ridică de pe scaun şi veni să-l întâmpine.

— Ai făcut nişte lucruri bune, mânzule, spuse maiorul. Să ştii că m-ai ajutat enorm. Parcă mi s-au luminat minţile. Hai, nu te uita aşa la mine că nu glumesc şi nici nu te iau peste picior. Raportează-mi

noutăţile. Au descoperit comoara?

— Nici vorbă, tovarăşe maior.

Bota îl privi dintr-o parte şi zâmbi abia perceptibil.

— Eu am informaţii că au găsit-o. Informaţii sigure, Raduliene. Cu dovezi...

— Imposibil, tovarăşe maior! Vin chiar acum de acolo: Negrea, care i-a însoţit pe cei trei, mi-au comunicat că nu au realizat nici astăzi nimic.

— Negrea al dumitale e un gură cască, habar n-are! făcu maiorul şi îşi ţuguie buzele. Dar să trecem peste asta. Ce ai mai aflat?

Radulian se încruntă. Nu-i convenea că Negrea era catalogat drept „gură cască”. Întârzie cu răspunsul.

„Mai ştii? Negrea o fi stat cu Daisy, iar Ken şi John or fi descoperit ceva. John a fugit repede în oraş. Nu cumva să-i spună maiorului Bota? Hm. N-aş crede!”

— Profesorul Negrea mi-a dat o informaţie preţioasă, tovarăşe maior, spuse Radulian. În ceasul lui, care acum e la mine...

Locotenentul-major căută febril prin buzunare.

— L-am pierdut! O fi căzut în maşina! Sau... da, da! Mi l-a luat Grigoraş! Tovarăşe maior, ceasul are un microemiţător... Negrea mi-a spus că avea ceva... un corp străin înăuntru. E ceasul donat de doamna Midiane. Iar Grigoraş mi l-a şterpelit. Ştiu şi când! M-a rugat să cobor, să-l ajut la o roată, iar el a cotrobăit prin

porthart... Îmi permiteţi să raportez...

Radulian vorbea din ce în ce mai aprins. Acum era aproape sigur că Grigoraş era amestecat în toată afacerea. Începu să-i arate lui Bota bănuielile sale, aşa cum se conturaseră pe drumul de la Poieni la oraş. Îşi dezvoltă ipoteza sub toate aspectele, implicând toate personajele cunoscute, ca într-o piesă în care, la final, trebuie să apară toţi actorii.

Bota îl asculta şi fuma. Din când în când îşi trecea mâna prin părul alb, vălurit.

— Deci Grigoraş e unul dintre bandiţi, concluzionă Radulian. Nu mai încape îndoială. Urmărindu-l, vom ajunge la acel misterios personaj care ne lipseşte... La acel străin care...

Maiorul îi făcu semn să se oprească. Câteva clipe domni liniştea. Erau doar ei doi în birou.

— Ipoteza ta nu dă unele răspunsuri. Cum zicea latinul: *Credo quia absurdum.* Cred. Fiindcă e absurd! Eu, în ce mă priveşte, aş zice *Non credo,* pentru că e absurd. Şi o să-ţi spun mai târziu de ce. Până una-alta citeşte această scrisoare, care i-a parvenit colonelului Pârvu.

Radulian luă plicul pe care i-l întindea Bota.

— E scrisă de Gheorghe Stoian, murmură, uimit, Radulian.

— Citeşte-o, îl îndemnă Bota.

— *Eu, Gheorghe Stoian, domiciliat în oraşul... şef de*

depozit... vă aduc la cunoştinţă că am promis că voi face o faptă îngrozitoare, dar nu voi face jocul nimănui şi totul va fi doar ca să aflu cine se ascunde înapoia „binevoitorilor”. O să vă dau pe mână pe acel care se ascunde. E vorba de un mare secret. O hartă de la institutul la care lucrează fratele meu. Nu am venit la dumneavoastră fiindcă ştiu că sunt urmărit pas cu pas... Vă asigur că... semnat, *Gheorgh*e Stoian*.”*

— Ei, ce părere ai? Plicul a fost adresat ministerului. S-a crezut că e o glumă. Dar...

— Păi, asta explică foarte multe, tovarăşe maior! Acum e limpede: Gheorghe Stoian n-a fotografiat nimic. Avea în buzunar un film de rezervă. Celălalt i-a fost smuls de complice. Dar...

— Dar?

— Sunt sigur că „omul cu umbrela”, care l-a atacat pe Stoian, n-a fost complicele lui! A fost trimis să-l întâmpine şi să-l lichideze. Categoric, nu i-a fost complice! spuse Radulian, cu aplomb. Se confirmă, ipoteza că Stoian n-a fotografiat. Cu atât mai mult cu cât n-a avut nici curent electric... Totul îl disculpă. Din păcate, nu şi-a revenit şi nu ne poate da nicio explicaţie... Iar între timp evenimentele s-au derulat... A urmat a doua tentativă...

Maiorul Bota îi făcu semn să se oprească. Radulian tăcu.

— Mai ai alte noutăţi? întrebă maiorul.

— Am făcut o vizită la Alexandru Stoian... când nu era acasă. Un vecin mi-a spus că nu e vizitat decât de cumnată-sa. Eu, ce să zic... Mi se pare... nu ştiu cum să zic... că relaţiile dintre cei doi...

Maiorul tuşi.

— Mda. Ai intuit bine, Raduliene. În această privinţă, sunt de acord cu dictonul latin: *Credo quia absurdum.* Asta, da! Altceva?

— Am fost la spital. Doctorul Micu ştia tot... Avea cele mai recente informaţii despre evoluţia sănătăţii lui Stoian. Mi s-a părut curios. I-aţi telefonat dumneavoastră?

— Dimpotrivă! El mi-a telefonat la Bucureşti, aşa cum l-am rugat.

— Păi... în acest caz... în acest caz?...

— Arheologule, te-aş ruga să nu te mai bâlbâi când eşti emoţionat. Asta nu face parte din ţinuta unui ofiţer cu meseria noastră.

— Înţeleg, dar...

— Nu e niciun „dar”. Gheorghe Stoian n-a fost dus la Bucureşti. Se află tot la spitalul din oraş.

— Păi, în acest caz... Cine a fost... cine a fost transportat la Bucureşti?

— Întreabă-l pe Feleagă El te poate lamuri... Şi te rog să-l crezi. Atât! Şi-acum, ascultă: mâine, cel mai târziu, vom avea dezlegarea unor probleme. De-acum totul e

limpede. Chiar foarte limpede... Cât e ceasul? Opt, nu-i aşa? Ei bine, la ora asta „omul nostru” şi-a vârât capul în laţ.

Radulian îşi trecu mâna peste frunte. „*Fachirul* a început cu loviturile sale de teatru. La cine se referă? La Grigoraş? L-o fi bănuit şi el? Grigoraş e urmărit? S-a prins în laţ?”

Telefonul sună strident, destrămând liniştea care se lăsase. Maiorul Bota ridică receptorul.

— Alo. Da. Eu sunt. Cum? În regulă! Mulţumesc! Voi veni imediat. Bota închise şi se ridică. Raduliene, lucrurile sunt cum le-am prevăzut. Cred că în acest oraş am terminat ce aveam de făcut. Pregăteşte-te, aşadar, de plecare. Trebuie să fac o „spargere”, dar mâine în zori cu elicopterul, plecăm acasă. Să-ţi iei toate bagajele.

— O... spargere?

— Ei, şi dumneata! Una oficială. Cu acte în regulă. Am Ordinul procuraturii pentru percheziţie. La revedere.

Rămas singur, locotenentul-major se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere, apoi se lăsă să cadă pe canapeaua din dreptul geamului. Nu mai înţelegea nimic. Unde urma să se facă percheziţie? La Grigoraş acasă? La Stoian?

În timp ce îşi punea aceste întrebări, se auzi o

ciocănitură în uşă şi apăru locotenentul Feleagă, Radulian se uită la el chiorâş.

— Maiorul Bota mi-a spus să te întreb despre Gheorghe Stoian. Mi-a explicat că altcineva a făcut... excursia la Bucureşti. Hm, şi mie nu mi-ai spus...

— Nu văzusem Capitala de vreo trei ani, se semeţi Feleagă şi zâmbi prietenos.

„Deci el?... El a ţinut locul lui Stoian?” gândi fulgerător Radulian şi, în ciuda faptului că era necăjit pentru renghiul jucat de cei doi, încercă să-i zâmbească locotenentului. „Deci Feleagă a suportat atacul «pietricelei ucigaşe». În acest caz, Stoian trebuie să-i fie recunoscător maiorului că i-a salvat viaţa. Inima rănitului n-ar fi rezistat cum a rezistat aceea a lui Feleagă! Bota l-a bandajat şi l-a prezentat Monei drept... Stoian. Teribilă chestie.

Din surpriza în surpriza

Era o zi însorită şi din elicopter, munţii se vedeau spre stânga doar ca nişte coline scăldate în lumină. Aşezat lângă Bota, care moţăia în ciuda zgomotului produs de motor şi de rotirea elicelor, Radulian privea „drumul de sub munte”, cum numeau cronicarii lui Brâncoveanu drumul de la Râmnicu-Vâlcea la Târgu-Jiu. Din când în când mănăstirile oltene punctau

în alb peisajul de un verde deschis care acoperea dealurile, câmpiile, văile. Revăzu mănăstirea Polovragi şi şoseaua care urca spre cheile Olteţului şi Baia de Fier, apoi mănăstirea Horezu şi satele renumite pentru olarii lor. Trecură pe lângă Bistriţa, Arnota şi Govora, apoi Radulian văzu panglica argintie a Oltului. Elicopterul viră spre sud-est, lăsând în urmă peisajul montan.

După aterizarea la Bucureşti, o maşină îi conduse în clădirea unde-şi aveau biroul. Maiorul Bota îşi aprinse o ţigară, apoi murmură:

— Cred că nu ne-ar strica un somn bun. Azi e duminică. Până mâine dimineaţă, pauză!

Radulian îşi privea intrigat şeful. „Cum, a terminat cu cercetarea aceea de la Polovragi şi de la întreprinderea de prospecţiuni geologice?"

— Văd că mă priveşti cam... nedumerit, spuse Bota. Probabil că ai nişte nelămuriri. Ţi-e teamă că n-am rezolvat mare lucru în cazul care ne-a fost încredinţat, aşa e? Ei bine, te asigur că totul e în regulă.

— L-aţi arestat pe Grigoraş? L-aţi prins şi pe complicele lui. Acel străin misterios?

Bota îşi ciupi obrazul, semn că era contrariat Radulian înţelese: curiozitatea lui îl deranjase pe maior.

— Grigoraş a plecat încă de ieri spre Bucureşti.

— Deci a scăpat?...

Bota îşi ţuguie buzele.

— Trebuie să ai răbdare, arheologule. Oricum, acolo am rezolvat cu bine treburile... Te asigur. Aşaa... Deci, ce mai avem de făcut? Mâine, ne întâlnim aici. Apoi... apoi poate că mergem la aeroport să-i urăm „drum bun” inginerului Grecu. Aşa, ca un gest de curtoazie. Inginerul mi-e simpatic. Chiar foarte simpatic. Deci, pe mâine! La revedere!

Bota ieşi. Radulian întârzie câteva minute, dădu un telefon, după care ieşi şi el din birou. „Auzi, Grecu îi este simpatic! Nu zic, şi mie mi s-a părut un tip agreabil. Dar ce rost are să-l conducem la aeroport? Asta e încă una din ideile sucite ale lui Bota.”

În dimineaţa zilei de luni, aeroportul internaţional Otopeni era deosebit de animat. Din sfert în sfert de oră – uneori şi mai des – îşi luau zborul aeronave care porneau spre cele patru zări. Personalul de serviciu, vameşii şi grănicerii aveau mult de lucru. Agitaţia se menţinea până către prânz când traficul se mai domolea.

Maiorul Bota şi Radulian sosiră cu o oră înaintea plecării avionului de Roma, un impozant Boeing 747, ai companiei „Alitalia”. Fusese tras în dreapta clădirii aeroportului, iar personalul aeronavei stătea în dreptul uşii, pe scară sau la picioarele acesteia, discutând. Stewardesele erau frumos bronzate şi de o eleganţă

deosebită.

— Stai aici, Raduliene, îi spuse Bota, de îndată ce ajunseră în sala unde se predau bagajele. Am o vorbă cu un grănicer. Un prieten. Voi lipsi câteva minute.

Maiorul se depărta. Radulian se aşeză pe o bancă şi începu să privească distrat mulţimea care se agita. Deodată, sări ca ars. Îl zărise pe şoferul de la întreprinderea de prospecţiuni geologice. Pe Grigoraş. Omul apăruse la capul scării ce lega etajul cu parterul clădirii şi, de îndată ce ajunse sus, îşi rotise privirea prin sală, căutând, pe semne, pe cineva.

Radulian se întoarse, pentru a nu fi văzut, dar, cu coada ochiului, îl supraveghea. Negăsind, probabil, pe cine căuta, Grigoraş coborî şi dispăru din raza de vedere a locotenentului-major. „Trebuie să-l anunţ imediat pe Bota”, hotărî acesta şi se ridică, tocmai în clipa în care maiorul urca la parter, pe scara pe care coborâse şoferul.

— Grigoraş era acolo! L-am văzut! spuse Radulian. Nu l-aţi întâlnit?

Bota parcă nu-l auzea.

— Tovarăşe maior, l-am văzut pe Grigoraş. Nu cumva... pleacă din ţară?

— Nici vorbă! N-are ordin de serviciu pentru aşa ceva.

— Adică... paşaport...

— Ei, ia te uită! Prietenul nostru, exclamă Bota, arătând spre un grup de călători care urcau scara.

Inginerul şi cei şase membri ai grupului se apropiau.

— A! Ia te uită! Domnul inginer Grecu! exclamă Bota, făcând pe omul surprins. Bună ziua! Ce întâmplare să ne întâlnim aici!

— Bună ziua, tovarăşe maior, spuse inginerul, puţin crispat, privind în jurul său cu nelinişte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă maiorul.

— D... da... Trebuia să vină la punctul de întâlnire şi tovarăşa Armeanu, ştiţi... de la relaţii cu publicul, dar n-a venit... Nu ştiu ce i s-o fi întâmplat...

Inginerul rămăsese locului, în timp ce ceilalţi membri ai grupului se îndreptaseră spre poarta de ieşire pentru cursa de Roma.

— Când aţi văzut-o ultima oară? întrebă Bota.

— Aseară. Pe la ora opt. Toţi delegaţii am locuit în acelaşi hotel. A venit la mine să-mi spună că pleacă în oraş, la o prietenă. Dar n-a revenit în cursul nopţii. Azi-dimineaţă hotelierul mi-a spus că n-a văzut-o în cameră nu era. Nu ştiu... nu ştiu ce să cred.

— Nu vă neliniştiţi, spuse Bota. Trebuie să apară. Până la plecarea avionului e destul timp.

— O voi aştepta aici, în hol...

— Ne mai vedem deci, tovarăşe inginer, conchise Bota şi se depărtă urmat de Radulian.

Locotenentul-major îl căuta cu privirea pe Grigoraş. Se aştepta să vadă pe vreunul din străinii de la Poieni, ba chiar vreun călugăr. Dar nu zărea pe nimeni.

— Grigoraş a venit fiindcă i-a conclus pe... I-a adus cu maşina pe Grecu şi Armeanu?

Bota se întoarse spre Radulian. Câteva clipe îl privi fără să-l vadă.

— Ai? Ce ai zis? Grigoraş? Nu, a venit cu trenul... Cel puţin aşa cred. Grecu şi Armeanu tot cu trenul au venit.

— N-ar trebui să... să-l supraveghez pe Grigoraş, în loc să... mă ţin de dumneavoastră ca un copil de fusta maică-sii?

— Ai? făcu Bota. Să-l supraveghezi pe Grigoraş?

— Sunt sigur ca ceasul lui Negrea e la el şi că acest Grigoraş...

— Ceasul? Nu cumva e acesta?

Maiorul scotoci prin buzunare şi scoase o cutiuţă. Înăuntru se afla... ceasul profesorului Negrea.

— Uitasem de el, se scuză Bota.

— De unde îl aveţi?

— Mi l-a dat... Grigoraş.

— Grigoraş? Tovarăşe maior! L-aţi... l-aţi arestat adineaori? Ce e cu acest Grigoraş? Voia să plece şi el cu avionul?

Bota zâmbi.

— Uite ce este, spuse maiorul zâmbind de-a binelea.

Grigoraş mi-a dat ceasul de bună voie şi nesilit de nimeni. De plecat nu putea să plece pentru că, aşa cum ţi-am spus, n-avea... ordin de serviciu de la stăpânire.

— Adică paşaport? preciza mecanic Radulian.

— Nu paşaport, ci ordin de deplasare, dat de şefii noştri. Ai mei şi ai dumitale.

— Ai noştri?

— Da. Mânzule. Pentru că acest Grigoraş este... este subofiţer de miliţie, specialist în radio şi... şi se pricepe uneori şi la ceasuri când au microfoane, dar de supravegheat nu e nevoie să-l supraveghezi, că asta a făcut el astă-noapte, patrulând prin faţa hotelului şi pe străzi. Iar acum are sarcini precise, lasă-l în pace. Că dacă nu era el nu aflam despre „descoperirea comorii”, fiindcă Negrea al dumitale e, aşa cum am zis, un „gură cască”... Şi în loc să mă priveşti aşa, de parcă ai fi căzut din lună, du-te şi dă un telefon căpitanului Mareş, să afli dacă se mai ştie ceva despre doamna Armeanu... Hai, fuga...

Radulian porni năucit. I se părea că pământul îi fuge de sub picioare şi că zidurile se clatină. Abia când ajunse la telefon, reuşi să-şi mai vină în fire.

„Asta e încă o surpriză de-a *fachirului,* îşi zise. Încă o lovitură de teatru. Dacă a început cu asemenea chestii, înseamnă că ne aflăm pe calea cea bună şi, deci, sfârşitul nu e departe pentru bandiţi. Dar, oare cine-s

aceştia? Nu cumva inginerul Grecu? Dacă în toată această tărăşenie se află şi inginerul Grecu?

*

Radulian formă numărul căpitanului Mareş şi aştepta.” E clar: ceva nu e în regulă cu acest inginer! De ce a ţinut Bota să venim şi să-l «salutăm» la plecarea din Bucureşti? gândi el. Dacă Grecu?...”

Nu avu răgazul să continue. La capătul celălalt al firului auzi vocea căpitanului Mareş. Se prezentă şi ceru informaţiile pe care le voia Bota.

Radulian se grăbi să ajungă la Bota şi să-l informeze. Maiorul făcu o grimasă.

— Luci Armeanu e la spitalul de urgenţă. Şi-a revenit. Azi-noapte a fost, se pare, victima unui atac, pe stradă. Grigoraş n-a raportat? îl întrebă Radulian.

— Deci şi-a revenit... Urgent, dă un telefon în oraşul... adică, nu! La Poieni! Întreabă care dintre „cercetători” lipseşte din... garnizoană. Rapid, mânzule! Eu trebuie. Să-l stopez pe Grecu.

— Deci Grecu este... este cel care...?

— Nu ştiu! Nu vreau să ştiu nimic. Fuga la telefon!... Cere fulger Poienii. Dă-i telefon şi lui Mareş să întrebe şi el, pe linia noastră... Cât mai e până la plecarea avionului? Patruzeci de minute! Avem timp...

Radulian se îndreptă grăbit spre centrala telefonică şi făcu o comandă urgentă cu Poienii. În aşteptarea

legăturii, se aşeză pe un scaun şi începu să se gândească.

„Aşadar, totuşi... Grecu! îşi zise el. Cum de nu m-am gândit? Omul ăsta cunoştea cifrul de la seiful roşu! Cred că el a luat toate datele din timp dar, pentru a induce în eroare, a înscenat totul, ca bănuiala să cadă asupra altora...”

Câteva clipe rămase cu privirea fixată asupra centralistei, o fată blondă cu ochii căprui, care se ciorovăia cu cineva la telefon, cerând să i se dea de urgenţă legătura.

— Mai durează? întrebă, nerăbdător, Radulian.

— Imediat. Un minut. Aveţi... Poftiţi...

Negrea nu se afla la Poieni. La telefon venise George Postăvaru.

— Alo! Aici Radulian. George... te rog spune-mi, dacă „cercetătorii de la Poieni” sunt prezenţi. A plecat cineva?

George Postăvaru nu înţelese imediat la ce se referea Radulian. Abia peste câteva clipe pricepu că Radulian vorbea din Bucureşti, de la aeroportul Otopeni.

— A! Deci de acolo telefonezi? Şi vrei să ştii... Păi, în afară de domnul Ken... ceilalţi au plecat la Bucureşti, cu maşina lui John. Sandow a primit o veste proastă din străinătate. Doamna Midiane avea nişte treburi urgente. Au plecat azi-noapte.

— Mulţumesc! spuse Radulian şi închise.

Aproape alergă la etaj, dar nu dădu cu ochii de Bota. În schimb, se lovi piept în piept cu Grigoraş.

— Nu l-ai văzut pe maiorul Bota? întrebă Radulian, fără nici o altă introducere, fapt care nu-l miră pe Grigoraş.

— Ba da. E în biroul miliţiei. Vă aşteaptă...

Radulian alergă într-un suflet acolo. Deschise uşa fără să mai bată. În clipa următoare îi zări pe maior. Stătea la un birou. În stânga lui se aflau un căpitan de miliţie şi un vameş; în faţă, pe un scaun, stătea inginerul Grecu, cu capul sprijinit în palme.

— Vă raportez: de acolo lipsesc doamna Midiane, John Sandow, Negrea şi Daisy. Au plecat cu maşina spre Bucureşti...

La auzul acestor cuvinte, inginerul Grecu nu făcu nicio mişcare. „Are nervii tari, gândi Radulian. Care cu care a fost în legătură inginerul Grecu? Dar... nu cumva s-a întâmplat altceva? Dacă John a descoperit «Comoara lui Brâncoveanu» şi acum încearcă să o scoată din ţară? Bota n-a aruncat în vânt acele cuvinte...”

Telefonul sună şi maiorul ridică receptorul.

— Alo! Da. Eu sunt. Cum? Da-a? Bine. Mulţumesc! O să dau dispoziţiile necesare.

Închise şi se adresă inginerului Grecu.

— Se pare că ceva nu este în regulă, tovarăşe inginer, spuse Bota. Unde sunt paşaportul dumneavoastră şi biletul de avion?

— Mi-au fost oprite de către... Sunt la ofiţerul de grăniceri care ne-a controlat... Dar, iertaţi-mă, nu înţeleg...

— O să înţelegeţi imediat, spuse maiorul şi, ridicându-se, se îndreptă spre uşă. Revin peste cinci minute. Până atunci... vă rog să vă gândiţi la ceea ce urmează să-mi spuneţi...

— Dar nu înţeleg! De ce sunt aici? făcu Grecu, şi pe chipul lui se aşternu o paloare cadaverică.

„În sfârşit, reacţionează”, gândi Radulian şi se aşeză lângă vameş. Câteva clipe mai târziu, în încăpere intră un hamal care aducea bagajele inginerului.

— Dar trebuie să plec... cu ceilalţi membri ai delegaţiei...

Radulian îşi ridică braţele a neputinţă.

— Să aşteptăm dispoziţiile maiorului Bota. În fond, nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat...

— S-a comunicat, de la întreprinderea unde lucraţi, spuse vameşul, că a dispărut un obiect. Trebuie să se facă un riguros control al bagajelor.

— Un... obiect? Ce obiect? întrebă inginerul.

Bota reintră. Aducea actele inginerului Grecu. Chipul acestuia se lumină. Dar, pentru puţin timp, deoarece

maiorul aşeză paşaportul pe masă şi i se adresă neprietenos:

— Sunt nevoit să vă comunic că viza de plecare v-a fost retrasă, domnule inginer. Veţi rămâne la dispoziţia noastră pentru cercetări.

Căpitanul de miliţie, care asista la discuţie, se ridică, înţelesese.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să-l conduceţi pe domnul inginer într-o cameră unde va rămâne câteva ore. Cu bagaje cu tot.

— Dar nu înţeleg... Ce obiect a dispărut? De ce sunt acuzat? Şi unde este doamna Armeanu?

— A fost victima unui accident, azi-noapte.

— Accident? Domnule maior, Luci... a avut un accident?

Inginerul Grecu se făcuse din nou palid. Stătea parcă gata să se prăbuşească.

— Fiţi liniştit, domnule inginer. E în afară de orice pericol. Graţie unei întâmplări... Adineauri s-a vorbit cu spitalul...

Telefonul sună din nou.

— Alo! Da! Eu, Bota. Cum? O, e foarte bine! Mulţumesc! Da, da. Biletul de avion al inginerului Grecu se anulează. Vom vedea cine plăteşte...

Închise, apoi se uită întrebător spre căpitanul de miliţie care privea spre bagajele inginerului.

— O să vă ajute Radulian, spuse Bota. Puteţi pleca!

— Dar nu înţeleg... încercă iar inginerul să spună, dar maiorul i-o reteză:

— Veţi înţelege curând, domnule inginer. Foarte curând... Şi dumneavoastră sunteţi liber, se adresă el vameşului.

Maiorul rămase un timp singur.

Revenind în încăpere, Radulian se aşeză pe unul din scaune. Bota fuma şi privea prin geamul biroului spre pista de decolare. Impozantul avion ai companiei „Alitalia" îşi închisese uşile, scara se depărtase iar acum avionul rula spre capătul pistei.

— Pleacă, murmură Bota. Fără inginerul Grecu şi fără Luci Armeanu.

— Credeţi că acest... acest inginer a accidentat-o pe?... Bota se întoarse. Pe faţa lui se întipărise o mirare ironică.

— Ia te uită! O ipoteză la care nu m-am gândit.

— Ce obiect a dispărut de la... întreprindere? Nu cumva a plecat cu... harta aceea sau vreo copie...?

— Cine să?... A, inginerul Grecu? Mai ştii? Poate... murmură visător Bota, cu glasul scăzut, lăsând să se înţeleagă că toată discuţia nu prezenta niciun interes pentru el, fapt care-l miră pe Radulian.

Locotenentul-major era însă decis să smulgă cât mai multe informaţii.

— Mă iertaţi... Luci Armeanu a fost scăpată de cineva de la noi?

— Cum de ai ghicit? Da, mânzule. De Grigoraş. Care se afla prin apropiere. Adică, în preajma ei. Ca un pieton, oarecare. Femeia a fost atacată în stradă...

— Înţeleg... înţeleg. Cum de v-a venit ideea s-o „protejaţi”?

Bota îşi ţuguie buzele.

— E o chestiune mai complicată. Îţi voi explica la timp. Deocamdată mi-e o foame de lup. Şi mai avem o oră de aşteptat.

— Să aşteptăm? Ce mai aşteptăm? O confirmare de la... referitor la „obiectul” luat de inginerul Grecu?

— Nu, mânzule! Hai la bufet. Şi, te rog. Nu mă mai zădărî cu întrebările...

Ieşiră şi se îndreptară spre bufet. Pe drum. Bota îşi mai aprinse o ţigară. La bufet cerură caşcaval pane. Maiorul mâncă cu poftă, bău două pahare cu pepsi, apoi se rezemă de speteaza fotoliului, oftând.

— Deci totuşi inginerul Grecu făcu Radulian.

— Ai?! tresări Bota, apoi zâmbi îngăduitor. Mânzule, ţi-am zis, parcă, să mă laşi în pace. Mai avem – Bota îşi consultă ceasul – cel mult un sfert de oră şi ne vom lămuri. Hai să plătim şi să ne ducem spre... scenă. Adică spre biroul unde se va juca actul final.

— Aşteptăm un anumit... eveniment?

— Nu. Mânzule! Aşteptăm actorii. Unde ai mai văzut dumneata un final fără actorii principali?...

Maiorul Bota se aşezase în dreptul biroului şi privea nerăbdător spre uşă. Căpitanul de miliţie şi subofiţerul de serviciu, stăteau pe scaune ca nişte spectatori intraţi la un teatru fără să ştie ce piesă avea să se joace. Radulian încerca să lege nişte fire nevăzute, pentru a ghicii, cu o clipă mai devreme, ce avea să urmeze.

Deodată uşa se deschise şi intră Grigoraş.

— Bună ziua, spuse el şi se dădu la o parte. V-au sosit invitaţii, tovarăşe maior.

În încăpere intrară doamna Midiane şi profesorul Negrea.

— A! Bună ziua! Ce surpriză! Ce plăcută surpriză, spuse Bota. Luaţi loc, va rog. Ştiam că veţi veni la aeroport. Dar n-o văd pe domnişoara Daisy.

— E cu John. Îl ajută la îndeplinirea unor formalităţi... în legătură cu maşina.

„Deci John Sandow pleacă, gândi Radulian. Iar doamna Midiane şi Daisy îl vor conduce."

— John a primit o veste neplăcută. O rudă de-a lui, din Malta, a... paralizat. S-a hotărât să plece acolo pentru câteva zile şi-i lasă lui Daisy maşina, explică doamna Midiane.

Abia termină de spus aceste cuvinte, că în încăpere

intrară Daisy şi John Sandow. Acesta din urmă era enervat.

— Bună ziua, domnule maior, spuse el. Îmi face plăcere să vă văd, dar... dar avionul meu pleacă peste patruzeci de minute. Sunt grăbit. Mă scuzaţi... Mi s-a spus că doriţi să-mi comunicaţi ceva...

Bota îl pofti să se aşeze pe un scaun, dar Sandow rămase în picioare.

— Mă grăbesc, spuse el, uşor iritat. Aveţi să-mi comunicaţi ceva?

— Da. Ceva foarte important pentru dumneavoastră.

Daisy era numai ochi şi urechi. Doamna Midiane respira greu. Negrea privea când la Bota, când la Radulian. Bota făcu un semn şi în cameră fu introdus inginerul Grecu.

— Vă cunoaşteţi? întrebă maiorul.

— Nu... nu l-am văzut în viaţa mea, spuse Sandow.

— Să i se aducă bagajele! ceru Bota.

— Dar eu... mă grăbesc, spuse John.

— Vă rog să aşteptaţi. Totul va dura foarte puţin. Am impresia că domnul inginer Grecu are un obiect care vă aparţine.

Bagajele inginerului – o servietă diplomatică şi un geamantan – fură aşezate pe masă. Bota ceru inginerului să le deschidă. Acesta se execută.

— Vă rog să înşiraţi toate obiectele pe masă... ceru

Bota şi, pe măsură ce inginerul le aşeza, Bota le cerceta împreună cu vameşul care venise odată cu Grigoraş.

Privirea lui Bota căuta ceva anume.

— Stai! spuse maiorul, cercetând cu atenţie un etui pentru periuţa de dinţi. Cutiuţa e goală... Adică nu e goală... Lipseşte periuţa. În schimb...

Se auzi o ciocănitură în uşă şi Grigoraş intră însoţit de... Luci Armeanu.

— A, doamna Armeanu! făcu Bota, punând cu grijă etuiul pe masă. Aţi sosit tocmai la timp. Domnul John Sandow îl acuză pe domnul inginer Grecu de furt. I-a luat ceva...

— Nu înţeleg nimic! Eu nu acuz pe nimeni! Ce comedie este aceasta? întrebă enervat John.

— Vă rog să vorbiţi mai încet. Azi-noapte doamna Armeanu a fost victima unei agresiuni... Nu e complet restabilită. Vine direct de la spital. Încă un minut şi veţi putea pleca, domnule. Spuneam că aţi venit tocmai la timp. Doamnă Armeanu, tocmai făceam o experienţă.

Ca un veritabil prestidigitator, Bota reluă etuiul şi, întorcându-l cu gura în jos, prinse în palmă două corpuri cilindrice.

„Parcă-i un «fachir», gândi Radulian. Ce dracu' a scos din tubul acela? Nu cumva Sandow a descoperit „Comoara lui Brâncoveanu”, iar inginerul i-a şterpelit niscai diamante, pe care le-a vârât în tub?”

— Ia te uită! Mi se pare că am descoperit ceva interesant! zise Bota. O adevărată comoară... Ooo! Parcă-i altceva, nu-i aşa, tovarăşe Grigoraş? Că dumneata te pricepi.

— Sunt două filme, confirmă „şoferul”.

— Sunt noi, spuse Grecu. Le-am luat pentru aparatul meu. Dar nu ştiu cum de au ajuns în acel etui.

— Nu cumva sunt ale dumneavoastră, domnule Sandow? întrebă Bota.

— Ale mele? Nu, domnule maior. Şi, vă rog, nu înţeleg ce rost are toată această scenă...

— Nici ale dumneavoastră, doamna Armeanu?

Luci Armeanu îşi trecu mâna peste fruntea îmbrobonată de transpiraţie.

— Îmi pare rău... Nu... nici nu ştiu ce să spun: am fost luată din spital... Credeam, mi s-a spus că trebuie totuşi să plec la Roma... cu delegaţia. Altfel n-aş fi venit... Ştiu că mai e un avion, cel al Taromului, care face cursa Bucureşti–Roma.

— Am întrebat dacă aceste două obiecte vă aparţin, stărui Bota.

— Mie? De unde până unde, tovarăşe maior? făcu Luci şi încercă să zâmbească.

— Domnule maior, spuneaţi că aveţi să-mi comunicaţi ceva foarte important. Credeam că s-a primit vreo telegramă în legătură cu ruda mea din

Malta, spuse John Sandow. Mai am o jumătate de oră până la plecarea celui de-al doilea avion spre Roma... Nu înţeleg nimic din tot ce se petrece aici. Dacă e o glumă, vă asigur că nu-i gust umorul. Trebuie să plec. Ce aveţi să-mi comunicaţi? ţipă el. Vă bateţi joc de mine? Nu vă permit! Aveţi ceva să-mi spuneţi sau nu?

Bota se ridică în picioare. Sprâncenele-i negre se răzvrătiseră spre fruntea ridată. Ochii săi albaştri aruncau fulgere.

— Da, domnule Sandow. Sunt obligat să vă încunoştinţez că deocamdată nu puteţi pleca. Paşaportul dumneavoastră nu este în regulă.

John făcu un pas înapoi şi se sprijini de perete.

— Ce vreţi să spuneţi? Cum, adică, nu e în regulă?

— ...Şi că avem nevoie de sprijinul dumneavoastră pentru lămurirea unor probleme.

— Dar e absurd! Absurd! Trebuie să plec! Voi reveni peste două-trei zile şi-atunci vă stau la dispoziţie. Dar acum trebuie să plec. Am o problemă de familie...

— Vă rog să treceţi în camera alăturată, domnule Sandow. Veţi pleca cu cursa de mâine. Aranjez eu lucrurile...

— Dar nu... nu se poate! Refuz orice colaborare cu dumneavoastră! strigă Sandow, în timp ce era condus în camera vecină.

— Iar dumneavoastră, tovarăşe inginer, se adresă

Bota lui Grecu, închideţi-vă geamantanul şi geanta de voiaj. Grigoraş!

— Ordonaţi, tovarăşe maior.

— Ajută-i domnului inginer să-şi ducă geamantanul. Ia-i şi actele de pe masă. Apoi procedezi cum am stabilit.

— Am înţeles! spuse Grigoraş.

Peste câteva clipe, în încăpere rămăseseră, alături de Bota, Eveline Midiane, Daisy, profesorul Negrea, Radulian şi căpitanul de miliţie. Vameşul ieşi ducându-se la treburile sale.

— Doamnă Midiane, spuse Bota scoţând ceasul lui Negrea din buzunar. Recunoaşteţi acest obiect?

Soţia profesorului privi spre Negrea. Acesta zâmbi.

— Da. L-am dăruit domnului Marius Negrea. Ceasul era destinat soţului meu. L-am rugat pe domnul Sandow să cumpere ceva mai deosebit pentru soţul meu... un cadou de ziua lui... dar domnul Midiane n-a vrut să-l primească. Ţine la... fosila lui. La stăruinţele fiicei mele, i l-am donat domnului Negrea. Cred că nu-i imputaţi faptul că a primit un cadou! Ne-a făcut multe servicii...

— Nu, nu, doamnă Midiane... Aş mai avea o întrebare: în noaptea care a trecut aţi fost tot timpul în hotel?

Eveline Midiane roşi. Îşi muscă buzele şi, stânjenită,

privi spre Daisy.

— Nu tot timpul, domnule. Am sosit în Bucureşti către miezul nopţii. Domnul Sandow m-a invitat la un bar. Nu mi-era somn. Dormisem în maşină... Am revenit în hotel pe la ora trei...

— Domnul Sandow. A stat tot timpul la bar?

— Desigur. Apoi m-a condus la hotel. N-a urcat imediat sus fiindcă s-a dus să parcheze maşina şi să regleze nu ştiu ce la motor. „Poate că mâine dimineaţă, în zorul plecării, nu voi avea vreme să fac reglajul necesar. Nu vreau să-i las Daisyei maşina în neregulă. Aveţi drum lung pârtă la Poieni”, mi-a spus el.

Bota dădu aprobator din cap. Apoi, se adresă Daisyei.

— Aţi găsit „Poiana ielelor”, domnişoară?

— Da. Dar n-am descoperit încă acea comoară.

— Aş vrea să vă întreb: în schiţele dumneavoastră aţi trecut, adeseori, şi nişte distante. Vă foloseau?

— A, da, desigur. Totdeauna am procedat aşa...

— Mi-ar plăcea să constat că spuneţi adevărul, spuse, amabil, Bota.

Radulian îşi dădu seama că maiorul nu era mulţumit de felul în care se desfăşurau discuţiile.

— Doamnă Armeanu, se adresă maiorul acesteia, se adresă maiorul acesteia, vă simţiţi în stare să răspundeţi la câteva întrebări?

— Nu... Nu mă simt bine, domnule maior.

— Vă înţeleg. Atunci vom vorbi astă-seară la ora şapte. Radulian! Vom pleca la sediu. Doamna Armeanu va fi condusă odată cu domnul Sandow. Va veni Grigoraş cu dânşii. A primit ordin în acest sens. Ştie ce trebuie să facă.

*

În timp ce maşina îi ducea spre sediu, Radulian privea mereu spre şeful său. Acesta fuma gânditor. O „specială” venise şi-i dusese pe Sandow şi pe Luci Armeanu. Radulian nu-i văzuse pe inginerul Grecu. Fusese trimis, oare, mai înainte?

— Grecu a fost trimis mai devreme? întrebă el, cu o jumătate de gură.

— Da.

— Azi va fi prezent şi el la ora şapte, la sediu?

— La sediu? Grecu? Păi, cum să vină, mânzule? Cât e ceasul? A trecut o oră de la plecarea avionului. Grecu o fi deasupra... Adriaticei.

— Cum? Grecu a plecat? I-aţi permis să plece?

— Nu numai că i-am dat voie, dar chiar eu i-am scos bilet pentru cursa Tarom...

— Vreţi să prindeţi firul şi... acolo? Să vedeţi cu cine ia legătura?

Bota zâmbi pe sub mustăţi.

— Nu, mânzule. Nu! Toate firele sunt aici, la noi... Pe

Grecu l-am scos din cauză pentru că mi-e simpatic. Asta-i tot...

Simţind că e luat peste picior. Radulian tăcu. Când coborâră în faţa sediului, maiorul se întoarse spre ajutorul său:

— Liber până la ora şapte când va bate gongul pentru actul final. La revedere!

Un basm adevărat

Radulian privea pendula din biroul lor. Era şapte fără cinci. Maiorul Bota fuma, privind spre vârful plopilor care străjuiau aleea din faţa sediului.

— Cu cine începeţi, tovarăşe maior? întrebă Radulian.

— Cu doamna Armeanu. A, uite că vine, spuse el, văzând că se deschide uşa şi Luci Armeanu intra condusă de subofiţer. Luaţi loc, doamnă, spuse el, cu amabilitate. Cum vă simţiţi?

— Mai bine, tovarăşe maior.

Bota făcu o pauză, apoi reluă:

— Ştiu împrejurările în care aţi fost atacată azi-noapte. Puteţi să-mi spuneţi de unde veneaţi? Dar cu toată sinceritatea.

— Veneam de la o prietenă. N-am găsit-o acasă şi...

— Înţeleg, înţeleg. V-aţi gândit că n-ar strica o

plimbare pe jos. Dar s-a legat de dumneavoastră un beţiv care, până la urmă, v-a lovit...

— Exact.

— Norocul dumneavoastră a constat în faptul că era pe aproape un miliţian, care a luat măsuri şi v-a dus la spital. Credeţi că într-o zi-două vă puteţi restabili şi pleca la Milano?

— Nu ştiu, domnule maior. Ca să fiu sinceră, *nu prea doresc această călătorie.*

Bota o privi curios. Zâmbi amabil.

— Probabil că sunteţi foarte impresionată de întâmplarea de aseară. Cunosc această stare de spirit. Ajungi să-ţi fie lehamite de tot.

— Aţi intuit bine, tovarăşe maior.

— Sper că o să-mi daţi totuşi nişte răspunsuri la întrebările pe care doresc să vi le pun.

— Cu plăcere, tovarăşe maior.

— Sunteţi de multă vreme filatelistă?

— Din copilărie. Am clasoare vechi de trei decenii.

— Dumneavoastră îi dădeaţi timbre băiatului inginerului Grecu?

— Da.

Maiorul făcu o pauză.

— În interesul cercetărilor noastre... Aş dori să ştiu câte ceva despre relaţiile dumneavoastră cu... familia Grecu.

Luci Armeanu roşi. Era, se vedea bine, deosebit de încurcată.

— Am înţeles, făcu maiorul. Dar. Vă întreb, de ce n-aţi divorţat?

— Pentru că, pentru că nu ştiam de unde să-l iau pe soţul meu. A plecat, mai bine zis m-a părăsit pentru o femeie şi... şi n-a mai dat niciun semn de viaţă. Sunt opt ani de atunci. Locuiam în Bucureşti. Apoi am plecat în provincie, lucrând pe diferite şantiere. Ca să uit.

— L-aţi iubit mult?

— Foarte mult, răspunse ea în şoaptă, respirând adânc. În noaptea aceea m-am dus la prietena mea să aflu veşti...

— La întreprinderea de prospecţiuni sunteţi angajată ca translatoare. Spuneţi-mi: aţi îndeplinit şi alte munci?

— Uneori o înlocuiesc pe secretara şefă.

— Permisele de intrare se vizează de secretariat?

— De secretariat şi de personal.

— Ultima oară au fost aduse la viză şi date secretariatului când eraţi dumneavoastră acolo?

— Da. Dar de ce întrebaţi?

— V-a făcut, atunci, Nicolae Balotă, portarul, vreo mărturisire?

— Nu-mi amintesc...

Maiorul îşi stinse ţigara, se ridică şi făcu vreo câţiva paşi prin cameră. Radulian îl urmărea, animat de o

curiozitate crescândă. „Ce rost au toate aceste întrebări banale?”, se gândea el. „Ce vrea să afle de la Luci Armeanu?”.

— Aveţi, cumva, în Bucureşti, vreun timbru care să poată fi privit la stereoscop? Inginerul Grecu îi propusese o anumită demonstraţie tovarăşului Radulian.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, pe chipul Luciei Armeanu trecu o umbră.

— N-am aici cele trebuincioase. Nici aparatul... Adică becul special... Îmi pare rău...

— Îmi pare şi mie rău, spuse el. Dar, din alt motiv. Că nu sunteţi... sinceră. Nu răspundeţi sincer întrebărilor mele... Să trecem mai departe: spuneţi-mi, dumneavoastră l-aţi ajutat cu bani pe... Gheorghe Stoian?

— Nu ştiu... nu-l cunosc pe acest domn.

— Ciudat... ciudat, făcu Bota. Atunci, o ultimă întrebare: când a fost ziua dumneavoastră de naştere, aţi dat bomboane tuturor colegilor?

— Tuturor cu care lucrez, care sunt mai apropiaţi...

— Mulţumesc! Vă rog să rămâneţi... Aş vrea să asistaţi la discuţia pe care o voi avea cu domnul Sandow.

— Sunt obosită. Nu s-ar putea să?...

— A, nu! E nevoie de dumneavoastră.

Maiorul apăsă pe un buton şi în încăpere fu introdus John Sandow. Fără să-l privească. Bota îi indică un scaun liber. Sandow refuză să se aşeze.

— Domnule Sandow, spuse Bota, cu glas egal, aş vrea să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

— Nu înainte de a-mi da posibilitatea să vorbesc cu ambasada ţării mele. Refuz orice discuţie! Sunt deţinut ilegal. E o samavolnicie pentru care veţi răspunde!

Bota îşi ciupi obrazul drept. „Acum explodează”, gândi Radulian. Dar, se vede treaba, maiorul era hotărât să se stăpânească.

— Aţi venit în România acum trei ani, la Congresul bizantinologilor găzduit de ţara noastră. Sunteţi prieten cu domnii Midiane şi Rowbeam. Aţi lucrat în Egipt cu amândoi... Aş putea să ştiu cine v-a... trimis acolo?

— Nu vă priveşte activitatea mea! Refuz să răspund?

— Buun. Să zicem că v-aţi dus de bună voie. Aţi făcut studii de istorie şi arheologie, probabil. Curios: în lista pe care o editează anual British Museum nu figuraţi în rândul cercetătorilor. Să fie o scăpare?

John Sandow ridică din umeri dispreţuitor.

— Sunt în schimb pe listele universităţilor din Kansas şi Ohio, domnule maior. Dacă vă interesează...

— Întâmplarea a făcut ca domnul Rowbeam să găsească un vechi pergament care vorbea despre o

comoară „Comoara lui Brâncoveanu”. Şi-atunci, simţind că e vorba de ceva deosebit, v-aţi deplasat în România.

— Exact. Am grăbit venirea mea în România. Aveam de gând să vin mai demult, dar treburile...

— Aţi venit singur?

Sandow tăcea.

— Aţi venit cu Daisy Midiane, cu care v-aţi întâlnit la Viena, continuă Bota. Şi aţi început să căutaţi comoara. Daisy picta şi, la rugămintea dumneavoastră, punea şi unele dimensiuni. Până aici totul e corect.

— Nu înţeleg ce vreţi de la mine, domnule maior.

— Aţi dat doamnei Midiane un ceas care... Hm... prezenta o curiozitate. Înăuntru se afla ceva... Hm...

— Din această clipă n-o să mai răspund la nicio întrebare, spuse Sandow. Până nu vine aici un reprezentant ăl ambasadei...

— De acord. Atunci, doamnă Armeanu, vă rog să ascultaţi o frumoasă poveste pe care mi-am imaginat-o eu. O să v-o spun în româneşte, pentru că domnul Sandow nu mă ascultă. Şi-apoi poveştile merg mai bine în graiul nostru. A fost o dată un domnitor viteaz şi bogat. Constantin Brâncoveanu. Printre supuşii săi a avut tot felul de oameni, dar... niciun vel spătar Novăceanu. Peste două secole, cineva inventează un vel spătar cu acest nume. Îi pune în sarcină un fel de

testament, găsit de un credul care nu ştie limba română – mă refer la domnul Ken Rowbeam – şi nişte cercetători pornesc în căutarea comorii. Se face public conţinutul documentului, se fotografiază, apare în revista editată de British Museum... Dar nu Ken Rowbeam e cel mai întărâtat de ideea găsirii comorii, ci un prieten de-al său, aici de faţă. Acesta vine „înarmat" cu o cutie fermecată – un aparat modern... şi... descoperă comoara.

John Sandow tăcea. Privea în pământ. Maiorul vorbea doar în limba română!

— Dar căutătorii de comori nu ştiau că un spiriduş bătrân, care era... şofer pe un Aro, se pricepea la electronică. Şi acest spiriduş mai întâi i-a „subtilizat" unui căutător de comori aparatul de fotografiat şi a văzut că stăpânul lui fotografia cam aiurea, apoi din „cutia fermecată" i-a... „scos" nişte petice de hârtie pe care se aflau nişte semne ciudate. Asta fiindcă cutia fermecată „cânta" ori de câte ori dădea de un anume metal. Că aşa era ea făcută. Şi în locul peticelor de hârtie spiriduşul a pus altele, ca să-l încerce pe căutătorul de comori. Iar schimbarea o făcea noaptea, când stăpânul cutiuţei fermecate mergea la bar, unde cunoscuse o „zână" – hm, hm, nu prea se potriveşte termenul, dar merge –, pe care a rugat-o să fure de la un pământean ceva dintr-un buzunar. Şi „zâna" a furat.

Iar el i-a dat nişte bani străini. Aflând însă că zâna e urmărită de oameni care voiau ca el să nu găsească comoara şi fiindu-i teamă că aceşti oameni vor da de urma lui, s-a hotărât s-o trimită pe „zână” în împărăţia... văzduhului, cu ajutorul unei ţigări străine. Dar „zâna” a avut noroc tot cu unul din tagma spiriduşilor – maiorul se întoarse spre Feleagă, şi el venit între timp în încăpere – care primise ordin s-o păzească.

Bota tăcu şi privi spre Luci Armeanu. Aceasta asculta cu atenţie. Niciun muşchi nu tresărea pe chipul său. John Sandow fuma, impasibil.

— Dar povestea nu s-a terminat, reluă Bota. Căutătorul de comori era nesătul şi lacom. El nu voia numai „Comoara lui Brâncoveanu”, ci şi alte comori. De aceea a cunoscut o altă... „zână” – hm, hm, termenul e iarăşi cam nepotrivit –, care s-a hotărât, nu se ştie din ce motive, să-l ajute, să afle pe unde sunt şi alte „comori”, prospectate de o anumită întreprindere unde „zâna” lucra. Şi mai întâi au găsit un om care începuse să aibă darul beţiei, fiindcă nevasta lui îl înşela cu propriul lui frate, un anume Gheorghe Stoian – pe care l-au momit cu bani ca să-şi acopere o lipsă în pungă şi o lipsă de la... punga statului. I-au dat banii fără să se arate la faţă, aşa cum se cuvine unei zâne. Printr-un „cec”, pesemne. Iar omul a pornit la drum să facă ce i

s-a zis la telefon de către „zână”... Înainte însă a trimis o scrisoare – Bota privi spre Radulian – despre care nici zâna, nici duhul cel rău – l-am numit pe căutătorul de comori cel lacom – n-au ştiut. Şi acest om care dăduse în „darul” beţiei a primit un permis pe care şi-a lipit fotografia iar „zâna” pusese lângă locul fotografiei un mic semn... un punctişor, aşa cum aflase că făcuse un... cerber, pe nume Nicolae Balotă. „Zâna” aflase astea cu prilejul vizării permiselor când ţinuse locul unei colege plecate în vacanţă...

Bota privi spre Luci Armeanu. Obrajii acesteia erau palizi.

— Şi iată-l pe Gheorghe Stoian cel păcătos intrând în „palatul” încuiat cu şapte lacăte. N-a fotografiat nimic. Nici n-a băgat filmul în aparat. N-avea, de altfel, nici curent electric, iar perdelele erau trase. Harta pe care ar fi trebuit s-o fotografieze era într-un dulap, el putea ajunge acolo că îşi vizitase adeseori fratele şi, la rându-i, făcuse serviciu în acest... palat, dar „păcătosul” n-a vrut să facă nimic din cele cerute de „duhul cel rău” şi de „zână”. A ieşit pe poartă şi aici a fost întâmpinat de duhul cel rău, care, fără să-şi arate chipul, i-a... înfipt cuţitul în trup, apoi a fugit cu o umbrelă în mână... Duhul cu umbrela s-a făcut nevăzut. Stoian a căzut cu capul de caldarâm şi ar fi murit dacă „Cerberul” – Nicolae Balotă – n-ar fi avut ochi de Argus şi nu i-ar fi

dat ajutorul cuvenit.

Maiorul îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Temându-se că Gheorghe Stoian se va trezi, „Duhul cel rău" i-a trimis pe geamul camerei din spital o... bomboană fermecată care l-ar fi adormit pe veci – dacă... cineva nu l-ar fi... „schimbat" pe Gheorghe Stoian cu un... spiriduş – Bota privi iarăşi spre Feleagă – care avea inimă tare. Spiriduşul fusese legat la cap – noroc că Gheorghe Stoian avea contuzie la cap – şi era de nerecunoscut. Apoi s-a hotărât ca Stoian să fie trimis la Bucureşti, cu zarvă mare. Pentru a vedea ce face „Duhul cel rău" şi „zâna" cea... hm... Dar cei doi au simţit că nu-i a bună. Aşa că şi-au văzut de treabă. Şi astfel a plecat la Bucureşti spiriduşul, fără a fi deranjat, iar Gheorghe Stoian a rămas pe loc, la spital. Când şi-a venit în fire, n-a putut spune însă mare lucru. Nu ştie cine i-a dat banii. Totul s-a tratat telefonic şi a primit un cec la purtător.

Bota trase un fum şi respiră adânc.

— Cu riscul de a vă plictisi, o să continui. Dorind „Duhul cel rău" şi ajutoarea lui să pună mâna pe cealaltă comoară – harta din seiful roşu – l-au ameţit pe păzitorul comorii tot cu o... pietricică fermecată, zvârlită pe geam... dintr-o clădire vecină. Apoi „zâna", care aflase cifrul seifului – aşa cum noi l-am putut afla – a intrat pe furiş şi a rămas acolo după plecarea

celorlalţi. Dar s-a aflat că ceva nu e în regulă şi au venit doi pământ ni care erau gata s-o prindă pe zână. Noroc că cei doi s-au dus... la telefon. Zâna a ieşit, dar era gata-gata să se împiedice de o pământeană – mă refer la o femeie de serviciu... Şi-atunci i-a aplicat o lovitură în cap, iar pământeana s-a întins la... pământ. A reuşit „zâna” să fure harta? Nu! Dar... s-o fotografieze? Nu se ştie nici până în ziua de azi. Se bănuieşte însă că...

Bota se opri şi privi spre Luci Armeanu.

— Să continui?

Femeia privea în pământ, copleşită.

— Înţeleg că trebuie să continui. „Zâna” care s-a unit cu „duhul cel rău” a regretat, dar prea târziu; „duhul” avea oroare de oraşe mici, în care telefoanele nu merg ca lumea şi într-o zi i-a smuls „zânei” receptorul din mână. Apoi el sau altcineva l-a ameninţat pe doctorul Micu... cerându-i ca Stoian să fie lăsat să „crape”. Cam asta e povestea pe care voiam să v-o spun. Ce părere aveţi?

Femeia continua să privească în pământ fără să răspundă.

— Atunci o să-l întreb pe domnul John Sandow: ce părere aveţi, domnule? întrebă Bota, răspicat, în româneşte.

John Sandow ridică din umeri. Bota îşi încruntă sprâncenele.

— Probabil că n-aţi înţeles. Repet: ce părere aveţi despre această poveste domnule?

John Sandow clătină din cap a nedumerire.

— Cu dumneavoastră vorbesc, domnule... Armeanu!

Cuvintele acestea căzură ca un trăsnet. John Sandow se făcu palid. Luci Armeanu scoase un uşor ţipăt şi îşi pierdu pentru o clipă cunoştinţa. Radulian se repezi s-o sprijine.

— Ei, poftim ce se întâmplă din cauza dumneavoastră, domnule Armeanu! Ajutaţi-vă... *soţia*... Hai, hai, faceţi acest gest cavaleresc. Nu vă purtaţi ca azi-noapte, când aţi lovit-o în plină stradă, cu intenţia de a o trimite în... lumea basmelor pe „zâna” dumneavoastră...

Bota făcu semn lui Grigoraş s-o sprijine pe Luci Armeanu, apoi i se adresă lui Radulian:

— Te rog să-mi aduci servieta de voiaj. E în dulap Vreau să-i arăt domnului Armeanu o altă „cutie fermecată”. Poate că astfel o să-şi amintească de limba maternă. De limba română. Domnul John Sandow se numeşte, de fapt, Ion Armeanu şi a făcut studii de istorie şi arheologie. Cunoaşte de minune limbajul cronicilor. Aşa că a scris cu uşurinţă acel „testament” al vel-spătarului Novăceanu şi i l-a vârât sub nas, ca original, lui Rowbeam, cu sprijinul cuiva, bineînţeles...

Radulian aduse servieta. Din ea scoase becul cu

fasung care se afla la masa de restituţie a inginerului Grecu.

— Îl recunoşti? întrebă Bota. E al dumitale. Aici, în fasung, se montează un aparat de fotografiat. Când învârţi de întrerupătorul din fasung, se roteşte şi filmul şi, în acelaşi timp, se deschide blenda. Şi fotografia e gata. I l-ai dat soţiei dumitale să-l monteze deasupra hărţii întocmite de inginerul Grecu, pasămite să-i arate timbre fosforescente şi stereoscopice. Cele două filme găsite în etui vor fi developate şi vor constitui o probă... Pentru că sunt sigur că filmele sunt folosite *dar au fost introduse în casete noi,* iar „doamna” Armeanu le-a vârât în bagajul inginerului Grecu.

— Nu veţi reuşi nimic... Nu veţi putea proba nimic, spuse John Sandow, cu gura crispată de ură. Sunt cetăţean străin şi nu mă puteţi atinge.

— Uşurel, uşurel, domnule Armeanu. Acuzaţiile nu se opresc aici.

Bota se ridică, pentru a da mai multă importanţă cuvintelor pe care avea să le rostească.

— Te acuz de crimă cu premeditare. Poţi să aparţii oricărei ţări. Crima e crimă şi *se* pedepseşte după legea noastră, fiind comisă aici, în România. Ai ucis un... călugăr. Şi îţi voi face dovada.

John Sandow-Armeanu izbucni în râs.

— Cât priveşte presupusa comoară a lui

Brâncoveanu, ar trebui să ştii, domnule Armeanu, că pe lumea asta sunt comori care ucid! Îi ucid pe cei care vor să le fure, pentru că asemenea comori nu aparţin unuia singur. Bogăţiile pământului nostru ne aparţin numai nouă, iar aceste comori nu pot fi furate de nimeni, dar mai ales de transfugi ca dumneata!

Ultima poveste

Radulian şi Negrea stăteau în braseria restaurantului „Ulciorul de aur" şi-l aşteptau pe maiorul Bota, care le dăduse întâlnire aici.

— E formidabil maiorul, spuse Negrea.

— Într-adevăr. E un maestru în meseria lui şi, în plus, ei bine, îi plac „loviturile de teatru". Acestea constituie deliciul său. Fără ele cred că tot ce realizează nu i-ar face nicio plăcere. Ele pigmentează totul. Şi e fericit când reuşeşte să te uluiască şi să te... ducă de nas. Ca, de pildă, în substituirea lui Gheorghe Stoian cu Feleagă. L-a folosit pentru a preîntâmpina un atac direct. Feleagă era pregătit să acţioneze, iar camera de luat vederi să... înregistreze. Dar Armeanu a ales altă cale: pietricica otrăvită care a căzut fără prea mult zgomot pe podea, aruncată pe geam, o pietricică învelită într-o foiţă de amfetamina.

— Cum de a bănuit-o pe Luci Armeanu?

— Cred că... dar uite că a venit! Ne va spune chiar el.

Maiorul Bota înainta spre ei zâmbitor. Era zăpuşeală şi, de îndată ce se aşeză, ceru să i se aducă bere.

— Pariez că vorbeaţi despre „Cazul Poieni”. Ia spuneţi...

— Tocmai vă admiram măiestria cu care... începu Negrea...

— Ooo! Fără laude, tovarăşe profesor! Nu spun că nu-mi plac, dar parcă nu sună bine. Accept cu mai multă plăcere să-mi puneţi întrebări. Cred că aveţi destule nelămuriri.

— Cu carul, spuse Negrea.

— De pildă?

— În legătură cu acel călugăr. Cine a fost?

Bota ridică din umeri.

— Habar n-am cine a fost. Îl chema, după paşaport, Vitalie Boxas. Ştiu însă cu precizie un lucru: că n-a fost călugăr.

— Cuum?! făcu, mirat, Negrea.

— N-a fost călugăr, repetă Bota. Şi mi-am dat seama că are... barbă falsă fiindcă... sub barba falsă crescuseră, după moartea lui – fenomen cunoscut, nu-i aşa, Raduliene? – îi crescuseră perişori roşcaţi...

— De aceea mi-aţi spus să privesc cu atenţie faţa mortului, se miră Radulian.

Bota sorbi din paharul cu bere.

— Da. Era un fals călugăr. Fără îndoială, a fost complicele lui John Sandow-Armeanu. Mai mult ca sigur că acest complice l-a aşteptat pe Stoian la ieşirea din întreprinderea de prospecţiuni geologice. Apoi s-a întâlnit cu Armeanu la peştera Polovragi. Acolo s-au răfuit... poate că Armeanu credea că Boxas nu vrea să-i dea filmul luat de la Stoian, poate din alt motiv... Boxas o fi alunecat, o fi fost lovit... Şi şi-a dat duhul. Expresia de pe chipul lui trăda uimire: nu se aştepta la atacul lui Armeanu-Sandow.

— Acesta i-a luat apoi lucrurile, le-a cercetat, a scris pe un bileţel numărul de la seiful roşu şi l-a vârât în pantalonii din valiza de voiaj, pe care a aruncat-o în Olteţ, spuse Radulian.

Bota aprobă.

— Înainte însă de asta, şi-a dat seama că pantofii săi erau foarte murdari şi că lăsaseră urme în peşteră. Constatând că sunt tot marca Olympos, ca pantofii din valiza lui Boxas. A făcut schimb...

— Numai că pantofii lui erau... ai lui Midiane, spuse Negrea, amintindu-şi că îl văzuse pe Midiane în asemenea pantofi.

— Da, John îi luase din... viteză, fiind amantul doamnei Midiane. Dormise probabil la aceasta – profesorul fiind plecat la Bucureşti, fapt care l-a şi disculpat, spuse Bota. Se încălţase deci cu pantofii

soţului păcălit, apoi i-a schimbat cu cei din valiza mortului. Astfel ne-a vârât într-un veritabil labirint de ipoteze...

— Probabil că tot Armeanu a scris acea scrisoare către ieromonahul Istafie...

— Da. În termeni de hrisov şi cu iz popesc. Era priceput. Făcuse studii de istorie şi... De altfel. Istafie a găsit până la urmă plicul. Avea ştampila poştei din... Bucureşti! Istafie vorbise de „prietenul” său de la Neamţ, adică cu... Luci Armeanu, când femeia vizitase, întâmplător, mănăstirea Horezu. Aceasta îi „vânduse” informaţiile soţului său. Ei, dar noi nu mai bem? Sporovăim şi... atât?

Ciocniră. Bota bău până la fund. Apoi îşi încrucişa braţele la piept.

— Începe repriza a doua, spuse el, cu glasul unui şpicher de la un meci de box. Vă ascult. Întrebări.

— Cum de aţi bănuit-o pe Luci Armeanu? întrebă Radulian.

— Destul de simplu, mânzule! Bota se întoarse spre Negrea şi îl lămuri: Eu îi zic „Mânzule” în amintirea primelor noastre anchete, când colegul dumitale de arheologie şi istorie era un novice în meseria noastră. Azi ştie multe, dar, uneori, se lasă pradă fanteziei, iar eu... îl încurajez s-o ia razna. Deci... cum am bănuit-o? Aminteşte-ţi ce spunea portarul Nicolae Balotă: i-a

înşirat pe ultimii care au ieşit pe poartă în ziua când Tomescu a fost... adormit.

— Dar n-a zis nimic de Luci Armeanu.

— Ba da! I-a comunicat inginerului că *băiatul lui* era la poartă şi „o aştepta pe doamna Luci”. Or. Asta se întâmpla după ora patru. Deci... doamna Luci nu ieşise! De aici am pornit, pas cu pas. Am fost la Bucureşti, la adresa unde stătuse Luci Armeanu şi mi s-a spus că soţul ei fugise din ţară cu câţiva ani în urmă...

— A! De aceea aţi spus că „unii soţi nu vin cu flori la aniversarea zilei de naştere a soţiei”, se lumină Radulian.

— Da. Şi-acum trecem pe tărâmul imaginaţiei, spuse Bota. Probabil că la ultima deplasare, în Grecia, Luci Armeanu s-a întâlnit cu soţul ei sau cu complicele acestuia. I s-a spus că va veni în ţară. Că îl interesează anumite lucruri: descoperirile arheologice şi, mai ales, zăcămintele de melinită, acest minereu din care se scoate un metal mai preţios decât germaniul. Soţul ei, având altă cetăţenie, a venit. Luci i-a făcut jocul.

Radulian interveni:

— Îmi permiteţi: am impresia că numai până la un anumit punct.

— Da. Probabil până ce a descoperit legătura John-Eveline Midiane. Asta era dovada că soţul ei n-o iubea, că fusese înşelată în dragostea ei. În seara

„răfuielii” de pe stradă probabil că Luci l-a ameninţat că dă totul în vileag. Că n-o interesează să plece în străinătate cu unul ca el, că regretă ceea ce a făcut...

— O căinţă târzie...

— Totuşi o căinţă, spuse Bota. Luci mai are încă o circumstanţă atenuantă: aseară, pe la ora unsprezece, a telefonat şi a cerut să vorbească cu secţia de miliţie. A comunicat că are ceva de vorbit cu maiorul Bota. Deci, cu mine! Din păcate, n-am putut fi găsit, n-avea indicii precise unde lucrez... Şi a intervenit răfuiala de la miezul nopţii. Noroc că Grigoraş era... pe fază.

— Luci s-a mirat foarte mult că directorul general a susţinut cu... ardoare plecarea ei la Milano. Nu ştiu ce mă face să cred că acest director general a fost „împins” de la spate de un... maior cunoscut nouă...

Bota râse.

— M-ai prins cu ocaua mică. Într-adevăr, eu l-am rugat s-o propună. Voiam să-i văd reacţiile, să „grăbesc” puţin lucrurile. Altfel, colonelul Pârvu, şeful nostru, putea avea impresia că vrem să ne facem un concediu de odihnă la Poieni, într-o zonă turistică ce merită toate laudele. Mulţumit?

Radulian dădu din cap în semn că da.

— Buun! Deci am lămurit moartea călugărului – nu ştim cine e, dar, oricum, a fost înmormântat ca un veritabil ieromonah, după datina popilor.

— Nu înţeleg însă ceva, tovarăşe maior, interveni Negrea. De ce mi s-a dat acel ceas?

Bota zâmbi a înţelegere:

— Pentru că ştia că eşti coleg cu Radulian şi voia să afle ce ne spui şi ce discuţi. De aceea ţi-a cercetat şi jurnalul pe care îl ţineai. Să vadă ce scrii despre acel caz. Nu te-ai întrebat însă cine a fost la telefon când te-a anunţat Grigoraş să cobori în hol, iar el a rămas în camera dumitale, să-ţi „studieze” ceasul...

— Ştiţi cumva, cine a sunat? întrebă Negrea, cu naivitate.

— Nimeni, domnule profesor. Grigoraş, care era pe recepţie, cu un aparat de ascultare, a prins convorbirea dumitale cu Daisy. Asta însemna că în cameră exista un microemiţător. Ca să-l caute, a venit sus, te-a... expediat la telefon şi... întâmplarea l-a ajutat, descoperind emiţătorul în ceas.

— A ascultat convorbirea mea cu domnişoara Midiane? întrebă Negrea, roşindu-se.

— N-a făcut-o intenţionat, te asigur.

— Înţeleg, înţeleg, murmură Negrea.

— Acum pricep de ce Cornelia zicea că „străinul” a înjurat pe... româneşte. Mda. În asemenea cazuri – când te loveşti adică, aşa cum s-a lovit John de uşa dulapului, pe întuneric, tragi o sudalmă pe limba ta, concluziona Radulian.

— Şi mai avea un cuvânt consacrat: „să crape”. L-a rostit de două ori la telefon. Aminteşte-ţi de avertismentul dat doctorului Micu... Ei, ş-acum putem încheia repriza a doua? întrebă în glumă Bota şi ridică paharul plin cu bere.

Radulian zâmbi admirativ.

— Cred că nu mai e nevoie de repriza a treia, tovarăşe maior. Totul e lămurit. Iar dumneavoastră... „dumneavoastră aţi acţionat admirabil. Ca un adevărat...

— Alo! Fii atent la cuvântul acela! Să nu zici „fachir” că-mi sare muştarul! râse Bota. Mai e totuşi ceva neclar. Şi asta face parte din ultima... repriză. Nu sunteţi curioşi să aflaţi ce e cu „Poiana ielelor”? De unde ştia Armeanu şi stăpânii lui de această poiană în care melinita prezintă program de... „dansuri... cu iele”?

Cei doi îl priviră nedumeriţi. Bota se scotoci la piept şi scoase o tăietură de ziar. I-o întinse lui Radulian, cerându-i să citească cu glas tare...

— „...Şi se află această poiană, la răsărit de mănăstirea Horezu...” Păi e cam ca în hrisov. Unde a apărut? În ce ziar?

Bota îşi ţuguie buzele.

— Aşa se întâmplă când se publică reportaje literare fără să se dea atenţie faptului concret. Furat de... poezie, ziaristul a dat nişte indicii asupra zăcământului

de melinită, al doilea ca valoare din lume! Şi-atunci, iată că au apărut... căutătorii de comori, ca alde Sandow-Armeanu, trimişi de cineva care a calculat totul foarte bine. Mergând până la înşelarea, cu bună ştiinţă, a bizantinologilor, publicând reportajul în revista editată de British Museum şi celelalte...

Bota privi peste capetele oamenilor care se aflau în restaurant. Respiră de câteva ori adânc, apoi murmură:

— Nu v-aţi întrebat de unde bănuiam că va apărea John-Armeanu la aeroport?... Ei bine, după „accidentarea" Luciei Armeanu am fost sigur. Luci pusese în bagajele inginerului Grecu cele două filme. Armeanu ştia că o va „elimina" în noaptea dinaintea plecării. Şi-atunci cineva trebuia să ajungă la Roma, să-l intercepteze pe Grecu şi să ia filmele pe care acesta le ducea fără să ştie că le duce.

— De ce nu le-a luat chiar Sandow-Armeanu? întrebă Negrea.

— Era riscant. El putea fi bănuit. Pe Grecu nu-l bănuia însă nimeni... Ei, şi cu asta, cred că putem încheia şi actul al treilea.

— Urmează epilogul, tovarăşe maior, spuse Radulian. Ce titlu o să-i daţi acestui dosar?

Ştia că lui Bota îi plăcea să le intituleze mai deosebit, „Afacerea cuneiformelor", „Sfârşitul marelui preot", „Ultimul viraj" „, Colierul Cleopatrei", „Afacerea

sesterţilor falşi", „Greşeala fatală" şi altele, erau doar câteva din titlurile dosarelor sale.

— Dumneata ce propui, Raduliene?

— Să-i ziceţi „Comoara care poate ucide"?

— Sună frumos dar...

— Atunci „Comoara lui Brâncoveanu" sau „Comoara din Poiana ielelor".

— Poate. O să ne mai gândim. Ei, e timpul să mergem. Domnule Negrea, vă mulţumesc pentru sprijinul acordat.

Bota repeta întocmai cuvintele pe care Negrea i le spusese când vizitase mănăstirea Polovragi.

— Aveţi o memorie formidabilă, spuse Negrea, admirativ.

— Începeţi iar cu laudele?!!

Îşi luară rămas bun în strada. Negrea porni alene de-a lungul bulevardului. Trăise, în răstimp de două săptămâni, o aventură de neuitat. Ajungând în dreptul unui telefon public se opri să-i telefoneze Daisyei, la hotel. În ultima clipă se răzgândi însă.

Ceva din umbra care o arunca imaginea lui John Sandow-Armeanu întinase parcă şi relaţiile dintre el şi domnişoara Midiane.

-= sfârşit =-

Lei 6,75

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

Negrea porni alene de-a lungul bulevardului. Trăise, în răstimp de două săptămîni, o aventură de neuitat. Ajungînd în dreptul unui telefon public se opri să-i telefoneze Daisyei, la hotel. În ultima clipă se răzgîndi însă.
Ceva din umbra care o arunca imaginea lui John Sandow-Armeanu întina parcă și relațiile dintre el și domnișoara Midiana.